

ЗНА БЕН ПА
СРПСКА КЊИГА

ЗНА Сремтину
Сремско ужице
СТЕВАН СРЕМАЦ

ЗНА Сремтину
Убкова слава

ИЗДАВАЧКО И ПРОМЕТНО ДРУШТВО

Б Е О Г Р А Д

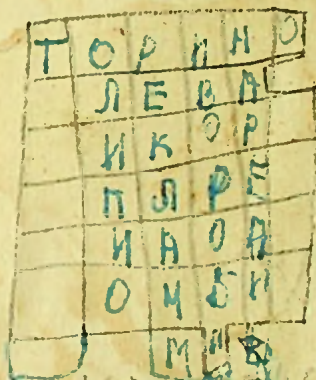

Старачи и ретни изречења

СТЕВАН СРЕМАЦ

ИВКОВА СЛАВА

ПРИПОВЕТКА

ИЗДАВАЧКО И ПРОМЕТНО А. Д.

ЈУГОИСТОК

УКРЕПЉЕЊЕ

Штампа
ГРАФИЧКИ УМЕТНИЧКИ ЗАВОД „ПЛАНЕТА“
У Београду, 1944

МИЛАН

ИВКОВА СЛАВА

Глава прва

ЂУРЂЕВ-ДАН

Још дан-два па ће осванути лепо Ђурђев-дан, млади и лепо пролетњи светац. „Ђурђев-данак, хајдучки састанак“, тако се пева, јер му се од вајкада наш народ радовао. Некада му се радовали хајдуци, а данас му се радују још многи људи. Ах, ко му се све не радује! Радују му се момци и девојке, старци и бабе. Они први, да заиграју у колу, а ови други, да огреју грбину. Радују му се слуге, што ће променити своје џандрљиве газде, и газде, што ће се опростити својих лених и крадљивих слугу; радују му се људи изешни, што ће омастити брке младом јагњетином, и добри пријатељи, ради многих слава по којима ће заређати. И сами Цигани — овај суморни род — и они му се радују, и можда још најискреније. А и како не би! Настају топлији дани, а колико им тек брига скидају ови с врата! Неће им више мећава засипати у чергу, нити ће их „господар-ветар“ шибати уздуж и попреко, од пете до перчина. Измилеће им Циганчићи у оно мало скромне тоалете своје и јариће се на топлим зрацима ђурђевскога сунца као гуштери. Тек онда ће видети колико су богати, јер им неће требати, излишна ће им бити и черга, кад се опруже испод звезданог неба и захрчу уз цвркул попаца и зрикаваца пољских. А сем тога ће овога дана и они сви, сви без разлике — па крстили се или клањали — омастити брке печеном јагњетином; залиће је вином, запевати и заиграти и засвирати за свој рачун. А купиће за тај дан јагње, — макар га украли! И ко се крсти, и ко се клања, сваки милет и свака вера, сви се радују Ђурђев-дану.

Па је ли какво чудо онда, што се и Ивко јорганџија радовао томе дану, кад му је, сем тога, тога дана и слава била?! Јест, тога ће дана бити широм отворена његова капија, и кућа ће његова примати у своја гостољубна објатија све, и зване и незване, и познате и непознате госте. А Ивко је човек гостољубив, мило му да дочека и почасти. Води рачуна о ономе коме иде, и памти је ли му враћено. Што је најбољег преко године у кући његовој, то се обично чува за славу. Најбоља ракија, најбоље вино, најбоље слатко, најбоља живина, и све што се може добро појести и попити, чува се преко целе године за тај дан. Спрема се, тако рећи, целе године онако систематично, из тиха, али што ближе томе дану, све је спрема живља.

Зато је од ово неколико дана грдан посао у кући Ивка јорганџије. Сви су спали с ногу спремајући, а највише Икова домаћица Кева, жена вредна и чистена, која је вазда у послу и иначе, и једва уграби да оде дваред недељно у хамам да наврани косу и тегли веће. На дан два пред славу биле су све собе и сва кућа окречена и сав намештај проветрен; јастуци с миндерлука распарани и вуна издрндана и све то унето и по новом распореду намештено. Сва кућа чиста као кутија, и споља и изнутра. Беле се зидови, жути се липовина на долапима као лимун, а шарене се ћилимови по миндерлуцима и по поду као баштица пуна шарена цвећа. Изгледа кућа као она библиска млада што чека свога женика.

Цигле у ходнику премазане су црвеном бојом, и већ два дана како Ивко не сме да пуши у соби, а своје плитке ципеле оставља скоро чак на авлиским вратима и у чарапама иде преко окреченог и црвеном бојом по тлу омазаног ходника у собу, а већ шегрте и не пушта чистена домаћица ни у ходник. Они још из авлије морају да се јаве, да викну: „Стринке, стринке, мори!“ а она им онда преко доксата издаје налоге и одатле им слуша — као какву серенаду са балкона — њихове извештаје.

Тога ради и Ивко слабо долази кући и улази у кућу. Управо он и не зна шта ради од ово неколико дана. Рад би да помогне жени, па се устумара по авлији, док му она не подвикне да јој не смета; он се онда дигне опет у дућан, у коме се само окрене, па иде даље за послом, а ништа не свршава. Нигде не може да угреје место. Тамањ седне, а воћ му се чини да дангуби, па се дигне и иде даље. — „Куд ћеш, мајстор-Ивко! Седи, мајке, малко!“ веле му и заустављају га. — „Не ми се седи; имам си, ете, некуј послу! Ете, слава ми је прекосутра! ‘Ајд’ са здравје, па, ела-те, извол’те!“ вели и одлази негде као мува без главе, али тек мисли да ради и отаљава нешто, јер није научио, смрт му је да седи беспослен. Иде тако, па где види познанике, а он се онако уморан сврати међу њих и седне да се одмори: „Душа ми искочи!“ хукне тек Ивко. — „А што?“ питају га. „Па за то! А зар не знавате дек’ славим Ђурђов-дан?!“ — „Знамо дѐ“, веле они, „па поседи мало!“ — „Имам си послу. Збогом, па Бога ви нећу назovem, ако ми не дођете!“ вели и иде даље. Прође тако по неколико кафана, попије у свакој по једну ракију, почасти некога, па се дигне по махалама и тумара све док не огладни, па онда иде кући.

Уочи самога Ђурђев-дана дошао је кући раније. Помагао је жени у кујни до неко доба ноћи, а затим извадио хаљине из сандука и очистио их сам својом руком. Нарочито је разгледао дуг црни салонски капут, који је поручио још прве године кад је у једној депутацији учествовао. Био је то капут бестрага дугачак, скоро до чланака и врло ретко употребљаван, свега четири или пет пута годишње. Давно га има Ивко; од то доба је двапут излазио из моде и двапут улазио у моду. Пошто је хаљине послагао и врх њих метнуо неку зелену свилену машлију, стао је, па је размишљао који ће прслук да узме: да ли онај црни који је поручио кад и цео пар црних хаљина, или један други, свилени, са неким великим цветовима жуте боје у саксијицама, у ком се мајстор-Ивко пре петнаест година венчао. Одлу-

чио се да узме овај последњи. У том је ушла и домаћица; обоје уморни, допустише себи одмора. Мало су се разговарали о сутрашњем дану па после заћуташе. Ивко је мало после још нешто запитао домаћицу, али је писцу немогуће казати да ли је домаћица и чула питање, или Ивко можда није чуо или чак ни сачекао одговор, јер се наскоро чуло хркање у дуету.

Освану и тај дан. Иако су подоцније легли, ипак су врло рано устали. Ивко се обукао врло рано и шетао се онако свечано обучен по авлији и гледао у своје овиксане ципеле на ногама и мало-мало па се окретао да види како му падају панталоне преко високих штикала на новим ципелама, и певуцкао једнако кроз зубе тропар свога свеца. Тако је гледао да утуче време. Али још никако да звоне на јутрење, и њему се већ досади шетање. Јер, Ивко је био од оних старовремских људи који је знао шта је ред; док не узме нафору, не би вам мајстор-Ивко ни обичног празника ништа узео у уста (па ни кафу ни уз њу цигару, као што је то у друге дане свако јутро чинио, седећи са својом домаћицом на доксату) — а камоли на дан своје славе да тако што уради! Па зато му је дуго време. Прегледао је све од авлиских врата до уласка у собу — куд ће гости пролазити — и нигде ни трага од какве неисправности. Могли би, вала, већ сад почети да долазе, мисли Ивко, а никако да зазвони. „Рано си устадо“, мисли Ивко, „ама, кој може да спије!“ Узедо календар па га стаде прелиставати и зевати. Заустави се на једном листу, онда извади мараму, простре је на басамак и седе да чита мало. Нашао је био у Поукама како се поправља туршија кад се почне кварити. Прочитао је из дуга времена и то — из дуга времена, велим, јер мајстор-Ивку није то требало. Њему, хвала Богу, не треба рецепат, а неће му, баш вала, никад ни требати. — „И тија се викају човечи учовњаци“, говораше Ивко; „писују у књиге како да се попраји кад се поквари! Море, мен' да ме салте не мрзи да се мајем, па ако сам си ја човек прос', па да ги ја убаво

напишем како се праји туршија, см добра; а кад му бидне за поправљање — хе — хе! таг беше му работа! Тој си ја викам!"

Још никако да зазвони. Ивко узе прелиставати још даље календар. Читао је још неке белешчице. Између осталих прочитао је и то: како се могу очувати зелене паприке, па да буду свеже усред зиме, као да су тога часа у башти узабрале, а и то: колико се у Лондону потроши дневно кокошијих јаја. А затим се дао у мисли. Мисли Ивко у себи, колико ли тек треба да су богати тамо у Лондону сељаци и палилуци који продају јаја! Боже мој! боље је у некој вароши бити и палилуцац него у некој и сам кмет или гарнизонар!

Из тих мисли прекиде га звоно које забруја и глас му се мило разлегаше кроз онај јутрењи ђурђевски ваздух преко кровова и авлија и башта побожних хришћана. Већ су почели увелико у свима кућама да ките врата и прозоре врбовим гранчицама и јоргованом; кикоћу се младе жене и девојке, још онако чупаве, и ките кућу јоргованом и врбовим гранчицама, јер данас је Ђурђев-дан.

Кад чу звоно, Ивко устаде и прекрсти се, па се спреми да иде. Остави календар, узабра гранчицу јоргована и узео капут, капу и штап и, даље, свећу, велику свећу од пет и по динара, колач и жито, па се крену цркви на јутрење. Свећу и штап понесе сам, а колач и жито даде нарочито за то одређеном тога дана шегрту. Шегрта је опремио па је овај био као из кутије; друго дете, не би га ни његова рођена мати познала како га је Ивко дуздисао за тај дан. Ошишао га је и поновио. На шегрту неки стари свилени, али за шегрта још једнако нов прслук Ивка јорганџије (још шаренији него и онај што је мајстор-Ивко синоћ себи одреддио), мало комотнији истина, али дете, као што знате, расте, па нека се и развија слободно; испод прслука нова лака памуклија од ћитајке, а на ногама светло овиксане ципеле. Дао му је Ивко своје за тај дан. Шта више, допустио му је

да их може носити све до Маркова-дна закључно, а сврх свега тога и то, да може у тим ципелама отићи и к Пантелеју где је много света тога дана, јер црква Св. Пантелеја слави тога дана. И домаћица га је за тај дан дотерала разним косметичким средствима; намазала му косу миришљавим зејтином, очешљала га и истерала му мало шишке, па је био, што рекла Кева, леп као официрско дете! И шегрт узео на се неки званичан и свечан изглед, јер данас му је први пут у животу да навуче штивлетне, место што је бос перјао или највише носио оне грубе и тешке кондуре са потковицама.

Јутрење и служба била је заједно и свршила се у Старој Цркви пре но што је служба и почела у Новој. А то је добро било, колико ради парохијана толико још више ради самих попова. Кад су славе, тад је њихова берба; а кад је добра нека слава, тад може година и да омане, јер поповску њиву не спржи сунце нити му виноград бије град. А Ђурђев-дан су многи славили. Да и не бројимо Цигане у свих шест циганских махала, којима, вала, не треба ни поп ни хоџа, самих православних домова било је преко двеста. Лете попови кроз махале и сокаке, из куће у кућу, и секу колач, и то иде тако брзо као на железници кад онај на билетарници прима паре, даје билете и враћа кусур. Па иду даље, једва их стигну дечаци њихови који јуре за њима са пуним бошчама колача, а искривили шије као натоварене камиле. Јуре и батргају се попови, као да разносе депеше.

И код мајстор-Ивка је већ колач сечен и свећа запаљена. Велика красна свећа од пет и по динара, а за педаљ дужа и према томе и дебља од свеће Јордана, његова комшије, с којим се Ивко није баш најбоље живео. У пространом предсобљу и побочној собици стоје послужења, а крај њих већ стоји Маријола — једно младо и лепо девојче дугих курјука и бадемастих очију са дугим трепавицама — која је још пре две недеље капарисана била за овај дан. — „Комшико Сике“, рекла је Кева, „да ми дадеш твоје

Јолче кад ни бидне слава. — „Да дадем, да дадем, комшике!“ рече Сика, па се обе комшике и радују и поносе; Кева што ће имати најлепше девојче да јој послужује госте, а Сика што ће јој кћи у тако одличној и домаћинској кући да послужује. Радују се обе комшинице, а радује се и Маријола. А није ни чудо! Та ово јој је тек друга година како је синедрија махалских жена нашла да је Маријола већ „поголемо девојче станула“, та тек је друга година како и њу уводе у друштва — истина само да послужује на славама, али за њу је то доста. После првог послуживања свога она је једну половину године уживала у успоменама на грошасту, а оне друге половине године сладила се надама на будућу славу. А таман је у оном добу, кад је за сваку ситницу, за сваку и своју и туђу, ма како безазлену и малу, погрешку, облива румен; кад су јој сваке ципеле тесне, па се нога чисто прелива преко ластиша од ципеле, а кад погледа, погледа испод оних дугих трепавица. Још је мајка чешља а она се мази, а мајка се љути. Грди је што има тако дугу и густу косу па је удара чешљем у леђа, а Јола се смеје.

Већ десет часова. Почеше већ да долазе. Прва је дошла комшиница Сика, Маријолина мајка. Дошла је да честита славу и да види ћерку, управо да је ревидира како је очешљана, како јој стоји одело и како се понаша. Мало јој је на брзу руку наместила косу, хаљине и белу лаку и провидну кецељицу, и посаветовала је. „Па, керко, кротка да биднеш! Да се срамујеш; у зѐм да гледаш како и прилега на удовичку керку. А ја саг ћу сам си па туј!“ рече Сика, поглади је по коси и оде онако облигатно забринута, онако како обично за часак остављају скоро све мајке своје ћерке које су им већ на удају.

Међу првима наравно да су били Цигани свирачи да честитају славу. Одсвираше неколико српских и турских комада. Затим почеше песму „Каква си красна, душице моја“

и отпеваше је до пола, отприлике донде: „Невина снаша спавала би рај-радо!“ а Ивко их прекиде.

— Доста, дѐ! Несмо глуви у кућу! — Па их послужи. Пита их: зашто су?

— За рађију, газда! — гракнуше сва шесторица као из једнога грла.

— И мало 'леба и старе 'аљине, ако имаш, господару, знаш за Циганчики моји. Пет умрло, осам остало, па све мало и ситно како луле! Мало 'леба и старе 'аљине за Циганчики и старо за мене, ако имаш, да ти Бог дâ много крајцаре и дукате, голи су, гладни су, ако знаш за Бога, три дана... — добаци један, баш гочобија, онај са огромним лабрњама, а ужасна глупост му се читала и са чела и из очију.

— Суз брел! — викну му чалгиџи-башија, а после сви, и полетеше песнице и маљице на несрећнога и неспретнога молитеља, и измлатише га добро.

— Нестрећо једна — кара га чалгиџи-башија и тресе главом и показује на Ивка, — а не знаваш овога газда-Ивка како га ми знавамо, — рече лупајући се у груди — три дана, несрећо циганска масуричка погана муслафирска, забађава да му свираш, дор те не отера, па кад те отера, теке тагај да му кажеш: фала! Двадесет године тргујемо ми како једни човечи трговци сас овога нашога газда-Ивка, па не беше помеђу нас такав реч како данас од теб'! Одлази, нестрел! — Па га стадоше опет млатити и изгураше га напоље без бубња и маљица. — Ако смо Цигани, не мора баш да смо Цигани! — саветује га чалгиџи-башија на авлиским вратима.

— Острамотија нас, много нас острамотија, газда Ивко! — правдају се они унутра.

— Неје од наши! Масуричанин је! Селски Циганин! Узедомо га под ћирију. За три дана, осам гроша и што си попије! — извињава се чалгиџи-башија. — Други смо ми, други они Цигани!

— Неје од наши, чорбаџи-Ивко, неје. Ми смо други човечи! — прихваћају и потврђују остали. — Ми смо други Цигани; а они су други Цигани! Има Цигани и Цигани, газда-Ивко!

— Да ти неје данас слава, па да узнеш, газда-Ивко, нож, па све да нас покољеш. Сас ракију нас служиш! Боље сас ђезап, да поцрцамо! Да пођине ова погана чађава некрстена циганска сорта! — вели чалгиџија.

Ивко их умирује; служи их ракијом, и даје им бакшиш. Они му одсвирају још једну, благосиљају га и као полазе.

— Да заборавиш нашу страмоту, газда-Ивко! — моли га чалгиџи-башија. — Још ће да га бијемо, ама цигански да га бијемо!

— Ех, неје ништо било! — умирује га Ивко.

— Како неје, газда Ивко? Ти неће' да кажеш, а ја знам. Добар си, челебија си, ефендија си, газда-Ивко; при пашу да си седиш како већил сас тај твој кадиски памет — ама неће' да кажеш! Пазиш на наш цигански образ, ама фајда ли је?! Боли ме, газда-Ивко, заклаја ме поганац, сас туп нож ме заклаја. У стрце ме ударија нестреша циганска чађава погана! Много ме боли! Ти ће' да заборавиш; добар си, газда-Ивко! Ама ја не можем да му заборавим; ни на унучики да му не заборавим! Кој га је најмија да нас срамоти, казујте; Циганчики да му покољем! — рикну чалгиџи-башија, тресући главом и грувајући се у прси, па полете на гомилу, а ова га задржава, па се направи читав вашар.

— Аман! Помагај, газда-Ивко! — вичу они.

— Пуштите ме! Аман, Цигани, пуштите ме, да му све покољем, и жену и децу и синови и унучики, па ако су десет пуне черге! Аман! Што да ме осрамоти и оцрни образ, куче селско! — дере се онај.

— Не дај, газда-Ивко! Аман, домаћине! Љут је, пцето курбан сас наши Циганчики!

је, па не знаје што чини! Аман, газда-Ивко; 'оће да напраји

— Јао-о-о! — дере се чалгиџи-башија, да се чак у трећу авлију чује.

— Море што тепаш човека на славу! — чу се глас из авлије Јордана комшије. — Ако је Циганин, зар си па и он нема душу?! О, Боже, Боже, што је човек катил!

— Остави дѐ! — викну Ивко љутит, чујући то и видећи сав комшилуk како се повешао по зиду па сехири.

— Јао! Газда Ивко! боли ме, боли за овуј срамоту! — Кој га је нашаја и довеја, зборите, Цигани!

— Калакурдија — рече један и показа га.

— Калакурдија — потврдише остали.

А Калакурдија, чим чу име своје, смота ђемане под леву мишку, па наже да бега; али га други зауставише, да спасу своје Циганчиће.

Сви показаше тога који га је најмио и сад и њега истукоше на вратима, и на Калакурдију се сручи сада читав плусак од песница и маљица. Газда-Ивку криво што је било те свађе, јер слуту зло.

— Оставите га! — вели им Ивко, и они одлазе, па заједно с истераним бубњарем — коме вратише инструменте, и бубањ и маљице и прутић — стадоше пред другу кућу као да пре тога ништа није ни било и засвираше.

За Циганима дођоше трбушасте бандисти и одсвираше два марша и скупише сав комшилуk деце. Док су бандисти свирали, комшиска деца су се егзерцирала испред куће и марширала са сокака у авлију и обратно. Почашћени и обдарени, одоше захваљујући и стадоше пред шесту кућу од Ивкове, па засвираше, а деца сва одоше за њима. За бандистима дођоше други Цигани. „Стрећна слава, газда-Ивко!“ па одсвираше. За овима трећи, а за овима четврти Цигани дођоше, свираше и одоше. За Циганима, напослетку, дође и стаде пред кућу и један риђи верглаш. Видео како други иду и свирају, па се дигао и он. Он пази где који стану да свирају, па ту дође и он. И добро је данас прошао; а ономадне могло је, богами, свашта бити. Јер га је ономадне

оштро полицајско око вазда буднога и неуморнога г. Светолика, практиканта начелства, ухватило где, бајаги, свира у вергл, а једнако гледа на Суву Планину у намери да је прецрта и изда наше војничке тајне каквом нашем непријатељу (да се послужим властитим речима г. Светолика, којима је накитио свој рапорт и доставу). Било је богме прилично потљања, било повуци потегни, и умало што није био зривави верглаш протеран, али га — за чудо дивно! — сам г. начелник курталиса, забашуририв ствар. И, што је у овој ствари најчудније и најнеочекиваније, место да му г. начелник захвали и, на пример, обрадује га једним указом — а после једанаест година практикантске службе било би, вала, и право — тај исти г. начелник избруси г. Светолика и пита га: „Кад ћеш ти, Бога ти, Светоличе, стећи памети?! Е, мој брате! Ништа од тебе!“ Од то доба му се и не мили ни служити; али оставку неће дати. Док је верглаш свирао неку полку, у комшиској су је кући одиграле неке младе модискиње, а цупкала је и Маријола у предсобљу и собичку онако беспослена. Одсвирао је и неко наше коло, а затим опет неку сентименталну швапску мелодију. И њега је газда-Ивко сам собом послужио и обдарио, а сем тога и објаснио му шта је то слава.

— Кол'ко год има Кристијани, по сав свет да идеш, па неће' да ги нађеш да славе: сал' што ми Срби што смо, што славимо, а други Кристијани што су — ти не славе, па ако су Кристијани како ми! Тој да знаш: од Кристијани салте ми, с овој што се крстимо — па показа три прста. — А ви се па овако крстите! — и показа шаку. — Знам си ја тој! Ама сви смо Кристијани.

— О јо, јо, Кристијан, данке! — захваљује Шваба и меће вергл на леђа и једнако захваљује; мило му што му газда-Ивко зна име, зна да се зове Кристијан.

— И до годину и до годину, сваку годину у овој време, слава ми је... Извол'те, брате. Ела јоште једну анасонлику. Пије Шваба, захваљује и полази.

— Е де, Кристијани смо, разбирамо се; и ја Кристијан и ти Кристијан. Сви Кристијани; а Турчин, Турк, беше му његово! — рече и показа руком, како су испраћени. — Турк отиде!

— О, Турк не добро! — вели Шваба, па се окрете још једном, а једнако скида шешир и клања се и одлази пред другу кућу од које се баш сад кренуше Цигани и одатле пред трећу, четврту, пету; свуда свира и пије и ракију и вино, докле се не опије и легне негде у хладовину, а тад се деца окупе око вергла, па свирају сама.

Таман оде верглаш, а гости почеше долазити. Наши гости на славама деле се обично на двојаке или још боље на тројаке; ко год слави и иде на славу признаће да је тако. То су они до подне, они после подне, и они на вечери и тако даље. Пре подне долазе обично они даљи познаници, посете су званичније; а по подне интимније; а од вечере још интимније. Тако је почело и код мајстор-Ивка. До подне су му долазили чиновници и они који славе, а пријатељи су добри — а тако је и Ивко часком њима отишао. Једни улазе, други излазе, сретају се на авлиским вратима. „Извол’те! Извол’те!“ веле и једни и други и нукају се, док се обично не заглаве од силне учтивости у вратима. До подне, па је већ доста било. Ивко задовољан, као човек који види да му је ствар добро пошла. Ради тих, мање интимних, Ивко је поставио свога шегрта на вратима да увраћа и упућује госте. Стари познаници и не питају, него улазе јер знају кућу, а новији стану па завирују да виде, гори ли свећа. Па кад виде свећу и увере се да је слава, а они се окрећу неће ли кога видети који ће им казати: је ли у тој кући што слави домаћин Ивко Мијалковић, јорганџија. Ето ради тога је Ивко поставио шегрта на вратима — и то баш онога у мајсторовом свиленом прслуку са зеленим цветовима и у његовим ципелама — да обавештава свет, али му је запретио да се за живу главу не шали и не рукује или чак и љуби са гостима, као онај преклањски шегрт што је радио,

јер ће га тако измлатити да ће носити модрице чак до другог Ђурђева-дана; него кад га питају — тако је гласило упутство мајстор-Ивково — а он нека само каже: „Туј си је. Извол'те на там'!“ Толико само нека каже и пође напред пред гостима онако мало поребарке. „Како магаре ће' поручаш ћутеци“, завршио је Ивко наредбу, „ако другојаче напрајиш!“

После подне настаде тек налога. Гости једнако улазе и излазе. Собе се сваки час пуне и празне; интимнији седају у ходник и на доклат. Сlike се мењају, све новије и новије, све лепше и лепше, кажем вам као у каквом калейдоскопу. Сад су собе дупком пуне, мало после се испразне. За тренутак скоро никог у њима и домаћин таман начини цигару, а тек чује жагор на улазу и он баца цигару и полази пред госте. Неких пет шест тако начињених а незапаљених цигара стоје које где по соби. И собе се опет напуне дупком тако да бар један, ако не и два и три, стоје и стојећи праве цигаре из својих табакера; а домаћин их послужује својим дуваном, доноси им жижице и таслице за пепео; трчи из собе у собу, одговара на питања и ослонљава ћуталице. А затим стане наред собе и распитује домаћицу и Маријолу, јесу ли сви послужени, а понекад хоће, богме, и госте да запита, је ли добио овај или онај жита, или вино, или већ што овоме као госту следује на једној таквој слави. А то ради и домаћица Кева. И она дигла, онако мало расејано и забринуту, обрве и пази да ко не остане непослушен.

Кажем вам, слике шарене, а све једна за другом долазе као у калейдоскопу. Сад баш је ту између гостију и г. Пера, ветеринар, с госпођом, и г. Трифун, лиферант, са својом женом и децом, са двоје-малих и једним већим, једним главатим и буцмастим буцовом са шеширом који му је равно до ушију набијен на главу, а који је или заборавио или не може да га скине — јер су му заузети не само џепови него

и руке колачима са разних досад посећених слава. Ту је и г. Јова, срески писар, са женом у либадету са исеченим рукавима и дијамантским прстеном и граном на шамији испод које се пружају бестрага дугачке шишке, које се спомињу у једној пакосној песмици заједно са именом господина начелника окружног, а све поводом оне гране коју јој је купио г. начелник, јер су пре тога ломили јадац. Г-ђа писарка је за све време ћутала и седела као кип, само се једном (заваравши домаћици очи) макнула и превукла прстом преко политираног стола, али се на њену жалост уверила да нема прашине. Дошао је и г. Милосав, апотекарски помоћник, даље и г. старатељски судија с госпођом, до њега даље још неки, а у ћошку још неко, иако томе нико имена није знао, нико, па ни домаћин. Али то га није ништа женирало, јер ако њему домаћин није знао имена, није, вала, ни он домаћину знао, па су тако били квит. А домаћину тај непознати није могао да дозна име зато јер оне, с којима је ушао, није познавао, а није био опет рад да се срамоти пред њима па да их пита.

Разговор се водио онако с прекидима, мало дијалога па мало паузе; некад једно а некад друго дуже. А био је разговор онај обичан, већ стереотипан на славама. Говорило се о становима, о времену, о скупоћи на пијаци, о безобразним млађима, о Фалбовим прорицањима, о броју слава тога дана и о Светом Николи за кога се сви сложише да га ипак највише света слави. И таман се домаћин упознао са свима и ушао мало у разговор, кад мораде да прекине своју стару причу о томе како је његов дед оставио стару славу и узео ову данашњу (коју су причу многи стари пријатељи и посетиоци овога дана већ напамет знали, јер ју је овај сваке године тога дана причао бар једаред) — мораде да је прекине, велим, јер чу споља жагор.

Стижу нови гости. Сви ућуташе и окренуше се вратима.

Улази г. Кузман, казначеј, а дао га Бог па темељан и он и његова госпођа, сушта слика Вертхајмове двокрилне

касе; за њим улази г. физикус Милан Ружић (пређе Мориц Розенцвајг) — тако да није морао да квари монограме на салветама, шнуфтиклама и тако даље — са својом женом Наталијом и малолетним сином Милољубом, једним буљооким лепо обученим дететом са танким ногама и голим коленима; а за овима г. Мирко, пензионар, са женом Стефком и ћерком Бисенијом која је већ пре једанаест година послуживала на славама, и напослетку уђе и она прва посетиљка од пре подне, мајка г-ђице Маријоле, девојчета што послужује баш у овај пар старе госте кафама. Она је тек само тако, само часком дошла. „Ја ћу си туј“, рече више за себе и седе на један ћилимом покривен сандук. Дошла је само да види како јој ћерка послужује и да јој намести хаљине и косу, ако што, то јест, буде мало у нередy.

— ‘Ајд’, диж’те се! — рекоше стари гости, кад уђоше нови.

— Што, море, зар ће’ искочител — пита их домаћин, не знајући ни сам да ли да их гостољубно задржи или учтиво испрати, па је зато и стао пред њих и раширио онако руке као да хвата пиле по авлији.

— Па тесто не једосте, гурабије не узосте, а веће искачате! Јолче, ела донеси гурабије! — рече Кева, агитујући већ као и свака домаћица за слаткише.

— А хвала, хвала! — клања се г. Пера, ветеринар.

— Па причекајте берем једно кафе. Јоло керко, ‘ајде поскоро по једно кафе! — вели им домаћица.

— Благодаримо, послужени смо сасвим, онако... А морамо да се штедимо; морамо још некима. Децо, напред — командује Трифун, лиферант. — Ко што ради, жено, ово наше дете, вала, само једе — и показује штапом на дерана који је баш тада свршавао с једним колачем и гледао који ће од она два која држаше у рукама пре да почне јести — уметло се баш на твоју фамилију. — Госпођа Кево, молим вас, немојте му више давати слаткиша. Халав је и ждере па не зна шта је доста, па ће да буде тутњаве ноћас.

— Ама, дете је... па викам... милује што је слатко и благо...

— Ама, остав'те, знам ја његову нараф... Е, па збогом, домаћине, збогом, домаћице! Прошћавајте! — вели Трифун, пролазећи крај стелажа на коме се тресе сав порцулан.

— Прошће како и коље! — смеје се домаћица, испраћајући их. — Ће да дође и ваша слава, па ћу да ве питам: ел' ће ви мило бидне, кад се растурује друство?

— Е, то му је! — рече лиферант, па наби шешир који је за три нумере био мањи од главе и изиђе.

— Па немојте да нас сметнете с ума: Кузман и Дамјан, Неумитни Врачеви! — вели г. Пера ветеринар.

— Што! Ама зар саг, па и ти, господин-доктуре?! — зауставља га Ивко. — Ето такој си је тој! Дор се један дигне и иска да си отидне, виде и онија па други та се дизају па се квари друство — вели домаћин и једне зауставља, а друге посађује као оно мајстори на вашару што уједаред опште са свима муштеријама.

— Не заустављајте нас... морамо. Морамо — рече г-ђа ветеринарка, — имамо још на једанаест места да свратимо. И они нама, већ, што кажу, и Бог зна како, сваке нам године долазе и посјећују нас; а, што кажу, више пута и преко године, а ми, какви смо, тек сваке друге.

— Море, па и треће... рече домаћин.

— Па, што рекосте, и треће. Ја се, верујте, морам признати да је до мене кривица — вели г-ђа ветеринарка забадајући шпенадлу — ја се, верујте, и не бих сетила, ал' мој Пера на то страшно пази. Он то зна. Има све славе у нотесу записане, па увек зна кад ко слави. Он то зна и води рачуна, а већ по мени, какса сам ја, Бог зна кад бих им и да ли бих им отишла! Док ја у њихову кућу једанпут, дотле они код мене десет пута. Баш ономад сретнем се с госпојом начелниковицом, па лепо видим, баш љута жена на мене... пребацује ми... каже ми: „Не, не, немојте ништа да ми говорите, знам да умете слатко да говорите... нећу да вас

чујем, да вас чујем нећу!" Каже она, а видим баш жао жени. Чисто ми жао, срамота ме, мислиће још жена да се ваљда гордим! А није, богами, него ми така нараф. А тек мислим у себи: Боже, Цајо, докле ћеш ти бити таква! Још да нема оне наше Женске подружине, ти се не би ни видела и састала никад са светом! А ја сам тамо деловоткиња и концепте правим, а госпоја начелниковица је претседница.

— 'Ајде већ, Цајо! — рече муж.

— Извол'те кафу! Што, зар ћу па да врнем кафу? — чу се танки гласић г-ђице Маријоле.

— Фала, фала, Јоло! — рече г-ђа ветеринарка, па уштину девојче за образ и пољуби је. — Нећу моћи спавати, ако још једну попијем.

— Кој' неје пија кафу?! — стаде питати девојче и окретати се по соби.

— Хајде баш да вас ослободим терета! — рече један гост и узе па попи оба филџана кафе.

— Па ела-те, изволевајте јутре берем на патерицу; патерица се вика женски светак! — вели домаћица.

— Дакле, надајте ми се сутра засигурно! — вели г-ђа ветеринарка.

— Хоћемо ли већ једном? — рече нестрпљиво г. Пера.

— Ама молим вас, молим — умеша се г. Мирко, пензионар — па остан'те мало. Немојте да помислимо да је то због нас.

— Ах, таман посла! — извињавају се гости, спремни за одлазак.

— То је оно — вели г. Мирко, — што казали: „Дошли дивији па истерали питоме“.

— И вас ће, и вас, не бојте се — вели старатељски судија. — Данас мени, сутра теби! Знате како кажу. — А јесмо л', Бога ти, жено, били код нашег Јелесија, код поштара?

— Нисмо, знам добро — вели жена. — Сећам се баш добро да смо само прошли и завирили, а ти рекò: „Хајд' да оставимо за послe, кад ударимо натраг“.

— Добро, кад ти велиш. Ама, знаш, само да се како не обрукамо; ако смо већ били па му одемо још једаред.

— Ама барем кафу? — наваљује домаћин.

— Фала, домаћине. А што ме тераш, кад ето ја сам идем — вели старатељски судија. — Научио сиктер-чорбу, ха, ха, ха! Кажем му, господин-Мирко: а што ме тера, кад ето ја сам идем.

Смеју се обојица.

— Па још једна кафа баш може?

— Благодарим — вели старатељски судија, — то би ми била деветнаеста од јутрос.

— Не мари вам тај за кућевне кафе — опада га г-ђа судиница, — увек се због тога свађам с њим. „Не умеш ти никако да ми испечеш кафу као у кафани“, секира ме он, као да се кафа пече, а не кува! Ја кад скувам себи у лончић, — онда бар знам да пијем кафу! Ја хоћу у лончић, а он у џезву.

— Е па збогом! — вели г. Пера.

— Зар баш одосте? — гракнуше неколицина од седећих.

— Дакле: Свети Алимпије Столпник! — клања се г. Пера и излази с госпођом.

— Павлов-дан! — клања се г. старатељски судија и излази с госпођом.

— Света Петка Параскева! — вели срески писар и поклони се и оде и он с госпођом.

— Извините што вам кварим овако лепо друштво, али, верујте, морам — рече један дотле и неопажен из буџака, и поклони се и оде.

— Ко је овај човек? — пита казначеј домаћина.

— Овај човек? — вели домаћин па ућута за мало. — А кој ће да га знаје! Требе да је неки пријатељ, ама га ето не знавам саг. А требе да је добар човек; и прилега

на тој! — заврши Ивко панегирик непознатоме, иако је овај малочас у забуни сео на туђ шешир и седео на њему све време док је на слави био.

И сви се сложише да је то био неки мора бити добар човек, иако га нико није познавао.

Пауза.

Да би прекинуо паузу, г. пензионар се окрете домаћину:

— Е, мора ти се, мајстор-Ивко, признати да имаш, вала, красан дан за славу! — рече г. пензионар. — Леп дан! Није фајдел

— Ја! Доиста! Особит! — чу се из разних буџака.

— А, па Ђурђев-дан је увек леп, обично је увек леп дан! — рече г. казначеј.

— Јесте, увек је леп! — рекоше још четворо у један глас.

— Јоло — шапну домаћица и даде очима знак Маријоли да послужи госте вином.

Служи се. Пауза.

— Море, па и није увек. Каквих сам ти ја све Ђурђев-данова запамтио, Боже мој, па једна несрећа, један кијамет просто; да Бог сачува! — вели г. Мирко.

И гости некако осетише одједаред као да је неко са снегом по капуту, шеширу и чизмама ушао у собу и унео зиму унутра.

— Памтим ја лепо као да је јуче било, беше то, чекај, молим те, пре... пре... пре... двадесет и две, или, богами, биће и пуне двадесет и три године (почео сам већ по мало да заборављам... остарело се), али знам добро да сам већ био помоћник казначејства (не знам да ли се ти, Стефка, сећаш) — рече пензионар жени до себе — памтим лепо каква је несрећа напољу била, да смо морали опет унети фуруну у собу и ложити баш на овај исти данашњи дан. Те су године, сећам се добро, многи ћурићи цркавали.

Сви изјављују своје чуђење, а г-ђа Наталија физику-совица још као и неко сажалење према рано угинулим ћу-

рићима, па наместила уста онако пријатно, и онако сачуствујући клима главом и рече: — Нā, могу мислити!

— Та немојте даље, кад ето, што фала Богу сви памтимо, преклане знате како је било на данашњи дан. Просто да човек лепо не изиђе из своје рођене куће. Те не знам киша, те ветар, те као на форму снега; блато, па човеку формално дошла, што кажу, душа мокра — рече други онај Непознати, који је такође поодавно дошао па никако да се макне из ове куће, а који се тек сад мало откравио и мало већи монолог изговорио.

— Па и то, што рекосте, преклане, ето како је преклане било! — вели пензионар. — Није фајде, побожан човек наш Ивко, па му и светац помаже. Аха, ха, ха! — смеје се и тапше домаћина по рамену.

— Тој ће му бидне! — смеје се домаћин.

— А јутрос још као да је изгледало да неће бити тако лепо. Ја сам, верујте, жив премро био — вели онај. — Не знам само да ли сте и ви приметили? — вели Непознати.

— А ви је ли сте, пријатељу, добили кафу? — запита га домаћин, чудећи се да је још ту.

— А, јесам, јесам, хвала! — захваљује онај.

— А, ништо, сал си питајем, зашто знаш може да се и заб'рави! Па си отиде човек без кафу — рече Ивко, па му се мало после окрену. — Знаш, господине, слава је, мнозина су човечи.

— Јесте! — вели домаћица, — и мен' ми беше некој време стра'! Кад би пред легање, а Ивко си изишеја беше на двор у шес' по турцки, па кад се вртуја, а он рече: „Кево, мори, 'оће, рече, да ни се батише слава, ће врне, рече, ћиша; натуштило се, леле, рече, отутке оди Прокупачко“. А мен' ми па бил жал, па викам: Да не да Господ, берем за сутра, а после, викам, ако ће, што ми веће треба лепо време!

— Ах то је дивно! — прихвати Непознати. — И тако ви сте се бојали а нисте имали зашто! Ха, ха! Е, тако је то.

Не зна човек никад унапред; време је, па се за час промени.

— Јесте, алис такој — рече Ивко, па га погледа, онако мало крадом га загледа од главе до пете.

— А ето мој комшија, кад је лане славио Митров-дан, па до пет ујутру не може бити лепше. Мајски дан формално, фактички летњи дан, а око шест кад тек се уједаред смрче, па закупи најпре ветар, а после једна киша, и један снег и просто једна несрећа! То беше грозан а уједно и диван тренутак!

— Јоло! ела на господин једно кафе! — рече Ивко девојчету и показа на говорника.

— Ах, какав буран дан! Сећам се лепо кад дуну, па ми диже шешир с главе, а ја да у'ватим шешир а он ми изврну кишобран. Оде сав бестрага. Ах, то је било трагично, управо трагикомично; да, да, сасвим трагикомично. Зар не, госпођице? — рече обраћајући се Маријоли која му окрете љутито леђа и напрћи уснице. — Морао сам нов да купим, а и онај је био нов новцит, свilen, за двадесет и шест франака ми дао један мој добар познаник, један који ме просто обожава, и то само као мени, по коштању. Како вам се то допада?! — заврши онај срчући кафу и гледајући по гостима, а почешће на Маријолу.

— Право кажете, не зна човек никад како ће да буде, па зато баш и кажем мало час мом пријатељу Ивку да је срећан с даном... А кол'ко оно имаш ти соба?

— Па, слава Богу, како за нас једни простаци људи, доста. Ете ова овде и она што гу видиш и она трећа и једно сопче, мутвак и килер.

— А то је твоја кућа, је ли, домаћине?

— Наша, господине! Од татка ми остаде; татко ми гу јоште имаше, а ја си салте купи од комшију једно парченце од авлију, там' куде је саг шупа, како гу вија викате, за дрва и кенеф, да прошћавате.

— Благо вама — вели г-ђа пензионарка, — кад ето тако лепо имате своју кућу, па се не морате сваки час селити. То ће ме сељакање и са'ранити пре времена, а ми се сваки час селимо.

— Е па сад се не селиш — вели г. Мирко.

— Пре сам се селила из места у место, а сад из мале у малу. Је л' оно само сеоба, не ваља оно! А да си ме послушò кад сам ти говорила, могли смо имати своју кућу.

— Јест, а откуд да купим и где да купим, кад сам не-престано мењао места. Треба новаца.

— Тек ја знам да то ништа не ваља — вели г-ђа пензионарка. — Кад погледам само на ствари, а мени се тек стегне око срца. Све вам то полупано и искр'ано и одрано ко да су Черкези лупали.

— Две сеобе једна паљевина! Ето то ти је! — вели Кузман, казначеј, који је, наравно, као сваки казначеј, имао не једну кућу, јер пуж без љуске и казначеј без куће, не да се ни замислити.

Опет пауза.

— Па јесте л' имали, госпоја, гостију? — запита г-ђа казначејка, ослободивши се крај мужа.

— Па, сполај на Господа, беше ги доста, сијасвет! И у овуј и у онуј собу беше ги пуно, како семке у лубеницу — вели домаћица.

— А шта знате! — вели г-ђа казначејка.

— Живи људи па се обилазе. Још да нема ових слава, не би се, богами, кажем ја, знало ни да смо комшије! — вели пензионар.

— Па извол'те и код нас — умеша се г. физикус Мор... овај, Милан, који је досад само ћутао и само се учтиво и симпатично смешио.

— Истина! А коју славу славите? — пита г-ђа пензионарка.

— Па узела је и моја госпођа, јесте, да славиме трећи дан Духова, јесте! — вели г. физикус. — Дакле ми сме тако слободни, ми се надаме.

— Па наравно, доћи ћемо — вели г-ђа пензионарка. — А извол'те и ви код нас, наша је слава пре ваше, још неколико дана. Ми славимо Светог Николу, овог летњег.

— Истина! А што, госпоја, летњег? Боже, летњег да славе! — чуди се г-ђа казначејка равнодушним гласом.

— Па знате, оно свеједно је, један Никола је кô и други, летњи кô и зимњи. Само Цигани, што кажу, праве разлику. Они воле Ђурђев дан што им доноси лето, а мрзе Ђурђица са његовим лапавицама, ветром и снегом... А нама свеједно! Зимњег славе многи; већ ко ти га и не слави! Па тако нико ником скоро и не може да иде у посјету. А летњи је већ друго, па ја и Стефка договорили се још пре двадесет и више година и јавимо преко новина: нек изволе пријатељи на летњег на честитање.

— Није друкш! — рече неко у друштву.

— Та шта ми то казасте! — чуди се г-ђа казначејка равнодушно.

Опет једна пауза, коју прекиде домаћин из учтивости према гостима (а нарочито према г. Мирку чијим се познанством поносио), па стаде хвалити Св. Николу. Хвалио га је као највећег свеца којег највише Срби славе. Ивко је радо читао „житија Светих“, знао их наизуст, и ниједан му се светац, вели, није тако допао као исти Св. Никола. Толико га свет слави, а вели, и заслужио је то.

— Још малецно детенце доклен беше Св. Никола — вели Ивко, — не тејаше да сиса у среду и петак; сиску да не види и гура гу сас руке! Не тејаше, демек, да блажи, ели, што си вија зборите, да си премрси среду и петак. Јоште онда, море, па видоше убаво татко и мајка му, Теофан и Нона, што ће ги детенце напраји велики чес' и ће стане најголем светак у сав кристијанлак!

— Доиста — признају многи, — највећи светац, има највише слава; пола Србије и Српства слави га — вели неко из буџака.

Г-ђица Маријола, која је по неком инстинкту знала кад треба да послужи, уђе и сад и стаде послуживати вином и слаткишем. Млађи узимају и вино и слаткише, а старији само вино, а за слаткише извињавају се слабим зубима.

— Извол'те пуслици — нуди г-ђица Маријола г. Мирка.

— Фала, дете. Хе, хе, да си ме пре четрдесет година послужила — вели г. Мирко, — па да и узмем пуслицу, ал' у шездесет седмој нису ми, дете, више зуби за то. — За Маријолом иде домаћин и са најљубазнијим лицем носи тањир са дуваном и цигар-папиром по њему озго, па и он служи и нуди госте.

— Извол'те. Кој' пије тутун, нек се послужи.

Сви праве цигаре.

Опет пауза.

— А ти, господин-Мирко, не чуриш ли?

— Како рече? — пита г. пензионар Ивка.

— Викам: ти зар не пушиш, господин-Мирко?

— А, фала, фала, не пушим. Или, то јест, пушио сам некад, а сад да га не видим; да га не видим, исти дуван!

— Боже Господи! — чуди се домаћин. — Па саг ич ли не пијеш тутун, господине?

— Боже сачувај! — вели г. Мирко. — Ама никако!

— А сад бисте баш — умеша се казначеј — као пензионар могли и требали да пушите, да, овај...

— Да правите онако, што кажу, знате, мало движе-нија... прихвати г-ђа казначејка.

— Та и то — рече казначеј — ал' и онако, због другог времена.

— Пушио сам ти ја, ко што мало час рекох, мој газда-Ивко, те још како сам пушио! — вели г. Мирко, обраћајући се Ивку који се замајао послуживањем цигара па и не слуша, докле га не гурну домаћица и он остави дуван и

дође са љубазним лицем да слуша г. Мирка. — Пушио сам, па као сваки Турчин. И мучно да је било у време моје човека који би такав тиријаџија био кô ја некад. Само у дувану да не оскудевам, за то сам се старао. А сад, вала, могу по мени баш слободно да га и не саде. А пушио сам четрдесет и пет година равно, од петнаесте своје године па до пре седам, а сад ми је шесет и седам — на Огњену Марију узећу шесет и осму, а моја бака шесет и прву, а Бисенији ће на Малу Госпојину...

— Та шта си опет окупио, мари ко за твоје године! — прекиде га г-ђа Стефка.

— А право велиш, научио сам све с цифрама, па и не питам је л' ком то по вољи. Хе, хе, велиш моје године. А кам' срећа да су моје него нису моје. Моје су само ове што су ми још остале, а оне, што кажеш да су моје, да су моје, биле би код мене, ал' су отишле, прошле. Кô што вам рекох, шесет осма...

— Та шта говорите!? Шесет осма? А ја вам не бих дала ни...

— Јок, јок, не гледајте ви, госпоја, на мене! Ако сам ја оваки и овако изгледам, ипак сам ја шесет и седам Месница доживео. Ама у моје време није се знало за беле кафе и крофне, нити се знало за те милипроте, ни за те супе и сосове! Него качамак и проју, па купус у ужичком лонцу земљаном, па како се који дан више подгрева а оно све бољи, јачако! Па, госпоја, брате, проје; „па проја баје, купуса нестаје!“ Јакако, али ја вам још не знам шта је то зубобоља, нити ми је и један зуб мој бламиран!

— Ха, ха! — смеје се казначеј, — оно ми се допада, како оно рекосте: „Проја баје, купуса нестаје!“ Еј, господин-Мирко! Бог те видô!

Сви се смеју, а г. казначеј брише сузе од смеха и почиње већ да шуца.

— Па саг, ама баш ич ли не чуриш, господин-Мирко?! — чуди се домаћин. — Боже Господи, свашто на овај свет!

— Сад никако, а пре седам година, ока зрела бајиновца, равна ока, — па не састави ни две недеље! Ето жива моја Стефка, — нек ми она не да лагати — ето она зна, како сам и колико месечно пушио.

А г-ђа Стефка и не гледа, него гледа преда се, па махну главом и руком као да је хтела рећи: Ма'ни! Поме-нуло се, а не поврнуло се!

— „Море ти сваке године попушиш по један пар хаљина!“ вели ми она љутито. „И џубе, жено, реци и читаво џубе“, дирам је ја. „И ја сам видим, ама не могу, немам куд, научио сам!“

— Право кажете! — умеша се онај Непознати. — Исти сам вам такав и ја (Ивко се опет окрене, па га гледа неко време). Ја чим се пробудим, то ми је прво, да се машим за табакеру.

Ивко даде Маријоли очима знак да послужи Непозна-тога кафом.

— Благодарим — рече овај, кад му донеше кафу, — нека се мало охлади, ја пијем радије хладну... Још се нисам ни дигао из кревета, ни умιο, а ја већ одмах правим цигару и пушим још онако необучен, лежећи у кревету. И то ми је, нећете ми веровати, баш најслађа цигара. Најслађа ци-гара. Верујте. Божанствено нешто; бар за мене!

— Има... има! Има таквија човеци што су, што се каже, тиријаџије на тутун! — вели му домаћин, а на лицу му чи-таш лепо како се мучи да се сети, где се то он морао и могао познати с тим човеком!

— Е исти сам вам такав и ја био кô што ви оно мало час за себе рекосте — вели пензионар. — Па, кô што ре-косте, још у кревету док сам, чим се пробудим и још онако неумивен а ја одмах јала за табакеру испод јастука — а тако сам научио путујући по срезу док сам још био сре-ски писар — па у кревету пушим. Љути се Стефка моја, ова до мене, па вели: „Та чекај бар да узмеш слатко“. А ја кажем: „Џаба ти твоје слатко, ово је моје слатко;

од овога ништа слађе на свету!" Па пушим у кревету. А понекад и ноћу, усред ноћи се пробудим, направим цигару па пушим, у мраку!

— Та шта то говорите! Тако пасионирт! — чуди се г-ђа Наталија.

— Ах, дозволите ми — рече онај Непознати, — да вам приметим учтиво, али ви немате, госпођо, ни појма како је то кад се човек навикне! Госпођице Маријола, лепо бих вас молио за једну жижицу. О, велика хвала! — рече и запали цигару и пушташе задовољно димове.

А Ивко скоро заборавио све друштво, па једнако лупа главу: ко може тај бити што никако не одлази, а већ је четири пута послужен кафом! (И што је најстрашније, каже да може сијасет кафа да попијел) Аја! Никако да се сети.

— Ево ја мислим — настави овај, — да бих три дана могао бити мртав гладан без мрве хлеба, а ни пола дана, ни пола сахата или часа без цигаре! — и погледа блажено и некако мило на цигару и дим који се дизаше од ње. — Славно је то!

— Разуме се! — рече неко из друштва, коме је то по свој прилици била и прва а и последња реч у овом друштву.

— И да ми неко, на пример, тако гладном, метне преда ме и остави да бирам, на једну страну бифтек, или какво друго најлепше јело, а на другу страну цигару, па да ми каже: Бирај сад које ћеш од овога двога, једно или друго, ја бих...

— Ти би узô и једно и друго! — упаде му мало, као рекао бих пакосно и багателишући г. Мирко који је већ почео бивати нервозан.

— О варате се, јако се варате, стари господине! Ја бих, верујте, без икаква предомишљања узео ону цигару, а не бих ни погледао на тај ручак. Пристао бих да гладујем још три дана. Можете мислити шта хоћете, али ја сам бар такав. Чини ми се да бих умро без дувана. Ваздух и дукан, то је мој елемент!

— А, има то таких људи — рече неко.

— Чини вам се то. То је само уображење једно и ништа више, кажем ја. То вам се само тако чини — рече г. Мирко обраћајући се гостима, — а кад чујете и кад саслушате ово, што ћу вам сада испричати, што је са мношћом истим било, — онда ћете и ви сви друкчије мислити.

— Могуће, сасвим могуће. Пардон, господине! — вели онај. — Нисам тако разумео и мислио.

— Да ми је пре седам...

— Молим, молим. Причајте само, ја сам пуно љубопитан! — прекиде га онај.

— Да ми је, ви'те, ко рек'о пре седам година — поче г. Мирко вишим и јачим гласом, — да ћу ја моћи без тога дувана и по сахата — ја бих, верујте, држао да је луд човек који не зна шта говори. Јер ја сам пушио душмански. Једну пушим, а другу већ правим; чим једну избацити а ја одмах другу заденем у муштиклу (имао сам неких седам све испушених муштикала а све од праве пене и ћилибара). Па радним даном, кад сам у послу, и Боже помози, али недељом, кад немам посла, а ја лепо да се ошугам онако залудан. А и иначе слабо пишем, а и не читам, нешто због очију, а нешто и зато што, брате, садање књиге нису к'а пређашње; све неке љубезне ствари, а нема да се, на примјер, описују Наполона Бунапарте ратови, бојеви и ловови на елџанте и тигрове, па да се, брате, буди јуначество у народу. Ништа од свега тога, па недељом једна невоља!

— Но, могу мислити! Научили сте да сте у послу. Молим вас, не прекидајте, само даље! — вели онај.

— Јесте, увек сам мрзео бадаваџије! — вели пензионар, погледав Непознатог онако испод очију, па наставља причање. — А ја, к'о што вам рекох, узмем испод кревета недељом ону велику паклу дувана, растресем једне званичне новине — рече и засука рукаве — па растресем бајиновац по њима, тако за пола оке или нешто мање, па седнем па

правим цигаре. Направим да ми је доста све до друге недеље. Тако сам вам ја радио.

— Ужасно! — рече онај.

— Е па тако вам је трајало то све до овог садањег монопола — настави г. Мирко, — а кад дође монопол, те поскупи дуван, а и гори је, а ја већ почо...

— Сто монопола нека се уведе, али ја морам пушити! Пардон, изволите само даље.

— Уђем ја једном да купим дувана. Дам шесет пара за пакло. Кад узо пакло, немаш га, брате, шта видети! Кад стегнем, а оно се скупи ко сунђер. Дај другу, дај трећу, четврту, све такве исте. Еј, Мирко шта си дочекао! Та ово је скупо ко шафран. Ништа, узмем ја! Два три дана после тога уђем опет и купим. Опет тако, узо ја да бирам, једва нађем једну набивену, узмем њу, кад отворим, ситно, брате, ко бурмут, само труње и прашина. Па ово је ђубре, ситно! рекох ја. — „Могуће“; каже ми шегрче. — Та какво „могуће“, кад је тако! — „Па ви хоћете пуну паклу!“ каже ми он. — Па ко ће ово да накнади? питам ја. — „Па кад није пред сведоцима отворена, не вреди вам ништа, морате другу купити“, вели ми онај матори који се диже испод тезге. Не купујем ја, вала, више! Бацим им пакло и изиђем онако љут из дућана! Оставим и паре и дуван. Да ти ја сад ту доводим два сведока за једну паклу — то, вала, нећеш доживети! рекох и одох без збогом.

— А, то није само вама пасирало...

— Е нећеш више, Мирко, да пушиш! рекох ја. А мој пријатељ Марко, казначеј (умро је, Бог да му душу прости, а познавали смо се и живили ка браћа неких тридесет и седам година; умро је ономлани као казначеј друге класе)...

— Та није могуће! — вели онај.

— Шта није могуће? — пита г. Мирко.

— Та да је г. Марко умро; та лане сам га видео!

— Кога, брате?

— Па Марка, казначеја! И после, он није био тако стар, као што се бар из вашег причања види.

— Ама шта ви! Зар је један Марко, казначеј! И после ко зна ког ви казначеја мислите! Умро је, брате, како да није умро; оставио удовицу, госпоја-Настасију, ено још и данас жена носи црно... и троје деце.

— Ах, имате право. Пардон! Онај је био помоћник казначејства и нема деце, тај што га ја мислим.

— Не мислите ви, брате, ништа! — Ама где сам стао? А, ја! А покојни Марко чуо то шта сам казао па каже: „Ко, зар ти да оставиш дуван! 'Ајде батали! Ко ме ти то! Ко, зар ти?“ — Ко, зар ја да не могу да оставим дуван?! — „Е, па видећемо!“ вели он. — Е баш и видећемо, вала! велим ја. Ја мој грош не дадох више, вала, за тај дуван.

— Но, ово је све то интересантије! — узвикује онај. — Знам већ све. Опкладили сте се, је-л-те?

Г. Мирко га само погледа па извади плаву цепну мараму.

— Па онда? — пита онај.

— „Па онда“, када знате боље него ја сам, који сам све то и доживео, онда 'ајде причајте ви! Извол'те само, причајте! — рече пргави старац и стаде превијати на колenu своју велику плаву мараму. — Та да.

— Молим...

— Молим и ја вас. Извол'те само, причајте шта је даље било; а ја вас нећу прекидати ко ви мене једнако што прекидате — рече и стаде пргаво брисати марамом бркове — јакако!

— Та, Мирко... умирује га г-ђа Стефка.

— А, та мени је доста само мало... (па се закашља)... кад се наљутим, цаба ти онда и разговора и приповедања!

— А, ови су старци такви. Бадава! остарина и омладина никад се не сложи! — вели онај полако неком до себе.

— Па што беше таг, господин-Мирко? — пита га домаћин.

Накашља се г. Мирко, па настави вишим и јачим гласом, а све крадом погледа, кад ће га опет онај прекинути!

— „У шта да се кладимо, да га нећеш оставити?“ вели ми Марко, тај мој пријатељ, за кога вам мало час рекох да је умро. — Нећу да се кладим, него ти ево кажем, да нећу да пушим, а то је, вала, мислим, ваљда, доста. — „Ама да се опкладимо, вели он, никако друкчије!“ Морадох напослетку. Опкладимо се у једно назиме.

— Ха, ха! Зар нисам погодио?!

— И ја поклоним момку одмах ту у кафани и табакеру од пакфона, а било је у њој, чини ми се, и нешто мало дувана, и муштиклу од пене, а добио сам је на дар од неког Ибраима, тефтедара, кад смо уређивали границу па се упознали и после се поздрављали често по приликама. И како сам се тада зарекао, тако ни дан-дањи нисам вам ја узео ту цигару у уста, ама никако! Џаба му, ко је воли, али ја никако, ама никако.

— Величанствено! Дивота! И добили сте опкладу?! — узвикну онај.

— Добио, брате слатки, јάкако! — вели г. Мирко малксалим и скоро плачевним гласом, — како да не добијем, кад сам се насигурно кладио! Дабоме да сам је добио, кад вам кажем да нисам после никад узео ни цигару ни дима једног пустио!

— Дивота! — опет онај.

— Дивота — недивота, то му је сад, ал' ја не пушим више.

— А је-л-те да вам је с почетка било тешко; је-л-те, признајте! — рече опет онај. — Не пушите, истина, човек сте од речи, наравно. Али тек тек и сад кад неко пуши, је-л-те да вам је тешко? Знам ја!

— Ама како тешко! — осече се г. Мирко па се за-кашље. — „Знам ја!“ Зна он боље него ја!

— Наука! — рече домаћин.

— Оно јест истина, с почетка ми је било доста необично. Није шала, четр'ес и пет година, ал' опет... после је ишло све лакше. Купим бадема, па једем, госпоја, да заварам уста.

— Дакле бадем је средство... да... рече казначејка.

— Или купим шећерлеме и ратлока код онога Јанаћка Чикиридеса, ликерције на ћошку што је, па тако, као што сам мало час рекô, заварам уста.

— Наравно, навикли сте се! — рече неко.

— И сад не пушите — чуди се г-ђа физикусовица.

— Никако, госпоја.

— И фурт једете бонбоне и картацетле? — пита г-ђа физикусовица.

— А, не, то сам само неко време радио, само првих дана. А сад узмем св' ове моје бројанице (а донô ми их је Настас, лецедер, са хаџилука из Јерусалима), па их пребрајам. Забављам се тако, госпођо, да заварам прсте, па као да правим цигаре.

— Господи Боже — чуди се домаћин. — Свашто на овај свет! Да гледаш, а ти да не чуриш!

— Море, не само што не пушим него још сваког совјетујем да га батали. А није да се не може. Кад ми то неко каже, е, а ја бих онда пуцô од мукел! Може, брате слатки, човек све, само кад 'оће... само кад 'оће.

— Ја, богами, не могу; не могу, па ето боље да признам! — вели онај.

— И верујте да се од тога доба сасвим друкчије осећам. Знам, Боже, пре: те не могу ово, те не могу оно; те једе ми се ово, те спреми ми, Стефка, оно. А сад, откако не пушим, само трпам у тањир па питам: има л', Стефка, још; донеси још!

Смеј и чуђење опште. Сви се чуде и дискутују о испричаном, само је г-ца Маријола равнодушна, а Бог зна да л' је и чула, ко је то оставио дукан па сад има добар апетит. Она је дигла мало забринуту своје обрвице па гледа час по

гостима, час у домаћицу да прими налог, а час на врата да види неће л' се појавити нови гости, јер јој се често чинило да чује жагор и кораке споља.

— Где је тај домаћин? Амо, домаћине! Домаћин има ли га туј? Није сваки дан Ђурђев-дан! — чуше се гласови споља.

И опет уђе једна или управо две засебне гомиле и све се очи окренуше новим гостима. Једна је гомила лармала, по чему се видело да су ти из те гомиле били интимнији, а друга је била мирнија. Најпре уђоше ови мирнији, поздраве се с домаћином и поседаше, а за њом уђе она друга; тројица весела изгледа, здрави као тресак, а зашиљили шубаре и накривили их на једну страну.

— Добро те се и саг сетисте и наганисте! — вели им домаћин, излазећи им радостан и сав блажен у сусрет.

— Е па ти, фала Богу, знаш нас! Ми се тешко накањујемо човеку у кућу — рече један.

— Али кад му већ дођемо, онда нас шале не отера! — прихвати онај други. — Знаш како причају за медведа: Откинули му једно уво, док су га узвукли на крушку, а после и уво и реп, док су га свукли с крушке. Е, то ти је исто и с нама.

— Твоја кућа, наша кућа; тој си ми знамо. У половин дан, у половин ноћ, кад си милујемо ће' улезнемо: и кад си опет милујемо, таг ће' па излезнемо! — вели трећи.

— Познавамо се, дђ. Побратим побратима да не знаје, бива ли, а? — смеје се домаћин задовољно и блажено, гледа их неким очинским пуним милоште погледом и нуди их да седну. — Ела-те малко да поседите.

— Е па, Стефка, биће време, богами, да се ми...

— Ама куд искате па саг ви? Лошо ли је зар код нама? — пита га домаћица.

— Ама баш зато и да идемо, велим ја; јер кад ти је најслађе, веле наши стари, а ти баш онда прекини!

— А зашто да кварите друство?! Зар ми дор дођомо, а ви па да искачете?! — пита један од скородошавших.

— Хе, тако је то у свету. Старији млађима треба да начине места, јер на млађима свет остаје! — смеје се г. Мирко.

— Збогом! Клањам се! — вели г. физикус.

— Милољуб, тантику у руку! — наређује г-ђа физикусовица.

— Дакле трећи дан Духова слободни сме надати се! — рече физикус, клањајући се и излазећи.

Одоше. Од старих остадоше казначејеви и пензионареви.

— А где су вам госпоје? — упита г-ђа казначејка.

— Слуге несмо, госпоје немамо, а ако да питујете за наше жене и домаћице, ене ги одоше си дом! — вели један од оне тројице.

— Па јесте л' били на колико слава? — запита г. Мирко газда Аксентија Прибака, шпекуланта и лиферанта.

— Јок, на два три места само. Само к онима сам ишао с којима тргујем... знаш, ред је... — одговори лиферант, па хукну и раскопча дугме на огрлици од кошуље. — Не марим ја то, ал' шта ћеш...

— А који су ово? — пита г. Мирко полако домаћина и показа на ону тројицу.

— Друство, све пријатељи; побратими се викамо, а много убаво живујемо. Онај у ћоше што је, то је Мита, викамо га Курјак; онај па до њег што си седи, то је Јован Смук; а онај па трећи што је, ако да запиташ и најмалецно детенце из малу, ће да зна да ти каже за Калчу, тој си је Калча. Ако си слушаја кадгод за Калчу, ето тој си је тај Калча. Микал Николић Калча. Све људи од ред; еснаф чо-вечи, што се каже.

— Чини ми се да их знам мало; биће из виђења.

Они се поиздигоше мало са седишта и поздравише га.

— Не ги знајеш, господине, нису чиновници како тебе;

еснаф-човеци, како ја што сам. А убаво се живујемо: како сол и 'леб! — вели задовољни домаћин.

— Како Божић и Бадњи-дан. Ич не може, господине, један без другог, како да су родљаци! — вели домаћица.

И доиста је тако било. Били су нераздвојни. И мислим да вам нећу бити досадан, шта више спашћу вас од досаде, јер г. Мирко је опет почео једноме од нових гостију из оне друге групе да прича како је оставио дуван, па да га не бисте опет морали слушати, боље да чујете коју о овима. А после и г. казначеј се упустио у разговор с газда-Аксентијем, лиферантом, који му се примакао (а као што је већ сваком познато, лиферанти не испуштају из вида никад наше казначеје, него их јуре као ајкула лађу). Нешто се разговарају врло пријатељски и газда-Аксентије је већ позвао г. Кузмана сутра на један добар ђевап. Док се дакле они разговарају, и г. Мирко прича и по други пут како је оставио дуван. А једна госпођа другој о неком занимљивом роману који баш сад чита и стала је баш на оном месту како се син барона од Друденштајн заљубио у млиначеву ћерку а његови родитељи неће ни да чују. „Заборавите ме, бароне од Друденштајн, казала му је девојка; заборавите ме, као што вас ја никад заборавити нећу!“ Баш ту сам стала, вели госпођа, па сам превртала из нестрпљења да видим даље; све се бојим да не учини штогод од себе, да не скочи под точак воденички! Док дакле они то причају — слушајте ви ово.

Сва је скоро варош знала за леп живот ове четворице: Ивка, Курјака, Смука и Калче.

Увек су били заједно и сваки је казао: да се не чуди како их Бог створи, него како их састави! А били су таман створени један за другог. Мајстор-Ивко је био најмирнији и највреднији међу њима, рекô би човек у први мах да и није за њихово друштво; па ипак ни он, такав какав је, није могао ни пола дана да издржи а да се не види бар с једним, ако не са свима. Кад су заједно, а они су најсрећ-

нији. Увек имају шта да се разговарају. Вазда један другог траже. А кад се нађу, а они се гледе задовољно као да се нису Бог те пита откад видели. Ако један купи хаљине, свима се допадне и штоф и крој, па сви поручују таке исте. Кад један почне да носи зимски капут, сви почну; ако један осети да му шкоди дуван, сви се туже и одлучују да остављају дуван; а ако један омрзне неку кафану, ниједан више не назива Бога том кафеџији. На кратко, били су нераздвојни, на велику жалост својих жена. Жене им се и нису Бог зна како пазиле, али они, то је било за причу. А најлепше се то видело онда, кад је који од њих болестан. Чим један само мало покуња, а они други просто премру од страха, па се забрину и ако та болест у самој ствари није ништа, ништа озбиљно. Одмах се ужурбају и распитују један другог: кад су га последњи пут видели, какав је изгледао, је ли било каквих симптома, да је, на прилику, мање јео или мање пио, и тако нешто. Па онда иду и обилазе га. Поседе мало, па онда иду забринути. Ћуте само, а тек ће неко од њих: „Море, видесте ли, људи, од побратима што се напраји! Ич не ваља, ништо се напраји од човека! Ће' га изгубимо, па ће' останемо како сирочики без мајку!" — „Не ваља, ништа не ваља, вели други. Нема ту ништа него треба доктора ззати, док не будне доцне". — „Море, какав доктор! вели опет онај први, с очи да ги не видим тија екимини! И онија ће си па некому да помогну?! 'Ајде па и ти како збориш то!" — „Море на три сам екимина поручаја пилав, вели Калча, а мен' ми неје јоште ни један. Ама ја ги и не зовем! Заш' па да ги викам?! Ни на Чапу не треба екимин, па болује ли! А зашто да га зовем?" — „Па шта да радимо? Помагајте, људи!" вели трећи. — „Што да прајимо?" вели Калча. „Па ми ће' га, ете, да лечимо! Какви илачи, какви бакрачи. Сутра ће' си отиднемо сви на куп, па ће га цврсто да истрљамо, па ће си бидне здрав како магаре. А што му треба илач!" И што један предложи, томе обично нема опозиције, обично се усваја. Сутрадан одлазе

сва тројица болеснику и кажу му: да никако не узима лекара а они јамче и подухваћају се да га излече. А оно што би дао лекару, боље да поједу и попију у друштву. Бадава се „болесник“ брани да није болестан и да му ни на крај памети није било да зове лекара. Ништа то не помаже. Он ће бити и он мора бити трљан. „Треба да се чуваш“, веле му, „заради нас да се чуваш, ешеку ниједан!“ — И он не зове лекара, верује кардашима, а они засуку рукаве, па га стану права здрава трљати. Он трпи, верује већ да је болестан и показује где га пробада. А они трљају још јаче. — „Море, остав'те ми човека, 'оће душа на нос да му искочи!“ виче жена и брани мужа који се предао судбини с тврдим уверењем да ће му помоћи. — „Ти да ћутиш, роспијо једна! Лако је теби, ти ћеш да нађеш другог мужа“, вичу они, „али ми оваквог побратима никад!“ Па удри још јаче у трљање, док побратим не избегли очи као печена риба а пружи испод њих шију као корњача и не викне: — „Доста, бре браћо, имате л' душу! Остав'те што и за сутра; може и сутра да дођете“. — „Још мало“, веле они, „држ' се само јуначки!“ Затим га оставе, алале се с њим, одреде једнога ко ће поседети код њега ноћас, а обећају се да ће га сутра опет обићи и опет протрљати. Кад оду, пита га жена како му је? А он јој одговори: да га старо више не боли, ал' се осећа ко да су га мечке газиле. А сутрадан, пре зоре још, ухвати пут у виноград или још даље. А кад му дођу кардаши и чују да се дигао, а они одлазе задовољни што су на време стигли и спасли побратима; и радују се што су тако батли руке, те је помогло трљање. — „Да бог поможе за трљање; а ћа'мо, да тој не беше, да му поручамо плав. Истрљамо га, ама се и диже!“ вели Калча. „Да вика доктури; — море, ми ће смо му доктури за сваки болес'л!“ Али бивало је ипак и таквих случајева да је после њиховог кардашког конзилиума и дијагнозе ипак позвани прави лекар рекао: „Још два сахата доцније да сте ме звали — било би доцкан!“ Али

то није имало никаква ефекта, јер су сви сложни били у томе: да је боље било дати паре механџији и ћебаџији него доктору и апотеци. У томе су били тврдице, иако су сви имућни били.

Један је био трговац, а остала тројица занатлије. Сви доброга стања, само је Калча био мало тањег стања, јер је као страстан ловац мало више забатаљивао свој алат и занат. Али је он ипак био још најзадовољнији и најбезбрижнији, ваљда зато што га је држала нада да ће се обогатити кад и остало његово друштво које је било познато у чаршији (иако не у трговачком свету) као нека врста акционарског друштва за експлоатацију блага које се, нема сумње, много налази закопано у овој нашој благословеној земљи која је негда била и царевина. То друштво није, истина, пријавило и протоколисало своју фирму у Трговачком Суду нити је уживало икаква ни најмања, а камоли највиша повлашћења за своје предузеће — али је оно зато ипак живо, сложно и постојано радило. Ради тога свога предузећа били су сви јако сујеверни, — као сви људи који се тим мислима носе. Волели су и отимали су се сви, сем Калче, да кумују Циганима, да крсте новорођене (а можда и већ неколико пута пре тога крштаване) Циганчиће. Та сам Мита Курјак крстио је досад некаквих седамдесет и седам Циганчића! Не велим да није имао и неке пријатности отуда, али беше и доста непријатности! Чим кога Циганина ухвате у крађи, а он из апс поручује по „кум-Миту“, да дође да јамчи за њега. „Помагај, куме; у душманске ти руке допадо'!“ поручује кум из тамнице, куће необичне, или са калдрме где су га одредили да очисти двадесет квадратних метара калдрме од зубаче траве.

А то предузеће су крили од свакога, ма да га је цела варош знала. Мало-мало, па их тек нестане. Нема ни Курјака ни Смука ни Калче (Ивко није био акционар, баталио је то рано, и није више ишао на тај посао с њима, чим га је за време једног таквог одсуства калфа покراо). Где су,

куд одоше, куд их нестане као да су у земљу пропали, то нико није знао. Или боље рећи, знао је сваки само то отприлике зашто су отишли, јер би се сваки, кад би се повела о њима реч, тек осмехнуо и рекао: Нема хлеба без мотике!

А они су се дигли добро снабдевени захиром, јелом и пићем у неколико чутура, а повели би са собом увесељења ради и познатог Мила, ћеманеџију, да им свира у хармонику и да им пева њима свима милу песму: „Гёна мајку љуто куне“. Кад оду, нема их по неколико дана, као да су у земљу пропали, па нити ко зна на коју су страну отишли, нити с које ће се стране, и кад вратити. Али је свак знао да су извесно морали добити тих дана какве поуздане извештаје од каквог сељака — опет једног акционара тога њиховога друштва — и да су отишли да копају какво законано и већ давно заборављено благо, какве ћупове пуње буђавих махмудија и талира Марије Терезије. А после сваког таквог излета и пута враћали би се празних чутура и пуних глава, озбиљни и зловољни, о трошку Мила, ћеманеџије, који је сав бакшиш добивен од њих потрошио опет с њима и на њих. „Плаћај, бре, ваљда су ти од татка остале!“ вичу му они љути и зловољни. Нису ништа нашли, али је један сељак — од тих њихових — некоме поверљиво причао: да су наишли и на сводове и све, али бадава! Уђеш унутра, зграбиш колико хоћеш, али онда не можеш да се макнеш, док не пустиш заграбљене паре из шаке! Треба им још нека травка, и једна реч, али која је то травка и каква је то реч, то неће још да каже. Утехе ради приређивали би одмах сутрадан опет какав излет, али краћи, у Бању, у лојзе на ћебап или на јагње на лози или у лов или у риболов; или ако им то није угодно, а оно им не гине облигатни доручак који је био увек озбиљнији него сваки ручак код другог света. Таких су доручака имали свакога дана, и ту би појели по двеста ћебапчића лесковачкога стила и попили осам до десет литара вина, пре више но

мање. Све би то стало обично шест а и више динара; а плаћали су наизменце, данас један, сутра други и тако даље редом. Стога су и прозвани *ђувеч-кардаши*.

То су им заједничке особине њихове биле, а имали су и специјалних, сваки својих. Сваки се нечим од осталих одликовао и тиме био неопходан и незаменљив у том друштву, тако да не знаш шта их је више спајало, шта их је чвршће склопчавало у ту хармоничну целину, она сличност или ова различитост карактера. Смук је, на пример, био славна испичутура, јунак на пићу. И нико га није видео да се он батрга пијан преко сокака — као што то раде пијане Швабе, кад се овде код нас намаме на добро вино — једино ако га познаш по коси која му мало падне на чело, и по јаци на капуту која му је тад усправљена. А сем тога био је и стручан, добар познавалац вина; компетентнији је, вала, био његов суд него суд самога оног државног хемичара! Док само метне чашу под нос, не треба ни да сркне, а он рекне: „Чувај га, не износи га пред сваку шушу!“ ако је добро, или: „Биће добро сирће, а и то су паре!“ И то је после све тако као свето. — Курјак је опет био мајстор да спреми јело. Не боји се ниједног цинцарског ашчије или швапске куварице. Кад он направи *ћевап*, *ђувеч*, *аласку чорбу* или *јанију*, то је, то је — шта ту да вам фразирам — требало просто сести, и незван, па јести. Па што уме да запапри *јанију* или *паприкаш*, мани се! За њега то причају, ако сте почем чули, да је тако запаприо *паприкаш*, да га нико, па ни он сам, није могао јести; а кад су га изручили пред Чапу, овај се грозно опаприо и лајао као бесан на *паприкаш*, трчећи поиздаље унаоколо око њега као око јежа каквог. — Ивко је био жесток да подвали, да нагарази човека, да га наведе на нешто, па да га изложи после смеху и задевању целог света, наравно све из шале, а он за то време да се упреподоби у дућану, да шије и да се чини невешт! — А онај четврти, Калча, он је био познат као страстан ловац, па следователно и као човек јаке и живе

маште коју често није довољно зауздавао него јој пуштао маха, па је зато често и дочекао да му какав сувише прозаичан слушалац упадне у причање и каже: „Калчо брате, одвалио си; лажеш, брате, лажеш!“ Калча се, истина, бранио, али како никад није могао да се позове на никога, сем на свога вернога Чапу, а овај, као и сваки пас, не може да буде сведок — то је остало мишљење по свима махалама: да је Калча истина добар друг и човек и ловац, али да Калча хоће почешће, богами, и много да лаже.

— ... И тако вам ја ни дан дањи не пушим. Па баш кажем мало час овима: Може се, може, брате, све се може. Живом се човеку ништа није отело! — заврши г. Мирко.

— Како ти, Калча? Идеш ли у лов? — запита га казначеј.

— Па знаш, господине, како ће да ти рекнем... по неки пут. Од време си научи', па што да прајим! — вели Калча. — Ударим на лојзе, па отутке се спуштим с пушку, тике заради адет, како ловџија...

— А је л' богата околина — пита г. казначеј, — има л' дивљачи?

— Па има, има, господине. Може да се намери од Прокупачко, а и одовутке, оди Суву Планину, има ги доста, сијасвет. Ама знаш како је, господине, — вели Калча, — за свако иска време да му је. Има време за зајци, има за срдаци, има за шочики, што ги вија, из Шумадију што сте, викате патке дивје, а ми ги па викамо шочики. За свашто има си време, па и за идење у лов. Има, господине, има, за све има. Тике не може се, занајат је, а ја сам си еснаф човек, а дућан да оставим салте на чираци, бива ли?

— Разуме се! — вели казначеј.

— Зашто кад се иде, бива ли да ем испушти пазар у дућан, см да се с празан јанџик врне човек дом; па ем штета, см резил'кл! Да се резили салте, па како онај, ако га знајеш, Миле Сојтарија што правеше, бива ли и ја, Калча, такој да чиним?!

— А шта ради тај Миле Сојтарија? — запита га казначеј.

— Миле Сојтарија?! Питујеш ме, господине, што ради?! Миле Сојтарија кад се намери такој нешто та бидне батли да улови што, а он, хеј-хеј, оди Стамбол Капију ће да улегне у град, па ће таг кроз сред-средину од чаршију да си иде дом, салте да ги види свет. Обесија два зајка па си спазира кроз чаршију како паун кроз градину и вика на свакога „Живоздравол“ и на там' и на овам' по сокак на човечи. А кад му неки па рекне: „Аферим Миле! Море доста ги ти потепал“ а он веќе нема, не знаје што да праји, а и не гледа на човечи веќе збори: „Море! Јоште шестину ги утепа, ама премисли се: што ми требају, кој ће да ги руча на дом?! Па ги раздадо' на чивчије, а задржа' си за мен' салте овија два што ги видиш!“ — А кад ич не улови, леле мајке, таг па да га видиш што чини! — Таг не улази, жена, на Стамбол Капију, веќе од овуј страну оди Гробљиште. Туј куде је сар Тутуновићов подрум причека си дор не падне т'мнина, па топрв таг ће да улегне у град на Жожину Капију, а обесија жално мустаћи како Турци кад се враћаше од Карадаг; па си јутре ћути, жена кисела! А кад га јутре питају човечи: „А бија ли си јучерке у лов, Миле?“ а он си збори: „Бә, салте искочи до Келе-Кулу, па се премисли' те се врну, не боја' ништо зар ћефли за лов“. Ел' ће да рекне: „Малко, теферич си правешем, салте да си испразним пушку, зашто не смем у варош, знаш ће ме казне“. Ето тој чини Миле Сојтарија, а ја ти нисам такав човек! — рече Калча и припали цигару коју је за све време причања држао направљену и спремао се једнако да је припали иако му је већ мало нервозни г. пензионар већ дваред поднео машину и рекао: „Извол'те, запали, брател“

— Разуме се — вели казначеј. — А велиш, може доста да се налови?

— Море, тол'ко ги има, та сас голе руке да ги фаћаш, господине. А код мен' добро око, добра пушка, а човек сам од тај занаят, та кад се дигнем сас онога мојега Чапу...

— С киме рече?

— Мојега Чапу не знајеш?! Загар мој, господине. Та што је пцетиште, до Стамбол га веће нема, тол'ко је за лов! — рече поносито Калча. — А и мајка му беше пцетиште, ама под план!

— А где га набави, Бога ти, кад је такав? — запита га казначеј.

— Даде ми га Ибиш Арнавут, с кога се убаво живувасмо у турцко време. Добар човек и убав човек беше, ама салте што волеше, господине, много да лаже; ама турцки да лаже! Кад казује кол'ко је уловија, — па оно треба да нема ич зајац одавде од Ниш па дори до Стамбол, тол'ко ги је он сам потепаја! Та кад си одоше Турци, па Србија заступи, а он ми рече: „Калчо море, кузум Калчо. Наше турцко, рече, беше овде веће! К'сет! Бог рекаја да се такој напраји и бидне, а Цар и Краљ наредише се. Теб' те, Калчо, рече, тегли твоја вера, а мен' па моја; ти си по саг краљски, а ја царски! И ја ћу, рече, да идем па да биднем султански човек какој сам, рече, од време бија; ама наш достлук и нашо друство не можемо да заб'равим, рече! Еве ти од мен' овај огар, паре вреди, Калчо! А ти си човек ловџија; знавам те, рече, убаво како и себ', дек' си тиријађија на лов. Узми си овога мојега Чапу, на пешкеш. Ама да ти је аманет од мен'; да га пазиш, рече, како брата ти. Па када, рече, видиш Чапу, вика Ибиш, а ти да ме се сетиш. Тол'ко“. И ја си узедо' Чапу; и Бог да поможе од тага!

— Ама, како, како, како 'но рече! Ама зар баш тако ваљано псето! — чуди се г. казначеј.

— Како мислиш! Море саг при овај ћеф да ти кажем једну багателу, а убаво си знам да неће' да ми вер'вате, а од реч до реч је истина, овога ми причеста! — рече и диже чашу с вином. — А све си тој беше заради онога мојега Чапу.

— Молим вас, јако ћете нас све овде обвезати, ако... рече онај Непознати.

— Седим си ја једанпут по ручак у мој дућан, па си радим како еснаф-човек сас моји момци, а там на поље врне ћиша, Боже Господи, врне па иска да потопи све, — дор тећи си улезе један човек офицер, а лице му се не видеше, салте црни мустаћи, зашто беше намакнуја онуја шињелску кукуљачу на главу, па салте очи и малко мустаћи што се виде.

— Дивотал Почиње заплет! — рече онај.

— Уиће си у дућан, па се обрну на куде мен' па си запита: „Је л' је овој дућан на Калчу, дугмеџију?“ — „Тој' јел“ рече ми чираче. — „А Калча, дугмеџија, има ли га туј?“ питује си па онај човек. Ја си се диго' та се преклони' и рекну': „Ако искате Калчу, ја сам Калча, кујунџија; а дугмеџија Калча нема га; такав Калча нема га у овуј мџлу!“ — „Е па лепо, вика он, Калчу, кујунџију, искам да нађем“. — „Што ви треба Калча?“ запита' га па ја. — „Пратише ме, рече, из двор до теб-ке. Иска Краљ јутре рано у самнување да искочи у лов, па му ники рече за твојега Чапу, да је антика-пцето; па сам саг дошеја, рече, да ми даш Чапу на послуг, па и опет ће' ти га пџ врнемо, рече он. Поздравија ти се Краљ, рече, да му даваш твојега Чапу, а ја сам краљски, рече, маршал“. — Поћута' си ја мало време. Што да прајим, мајке, саг, мислим се у памет! Тол'ка чес', ама бива ли Чџпа без мен'... та си реко': — „Фала, господине, и мен' ми је мџного мило за овај чес'. За краљско здравје ћу погинем; ама Чапу самог да пуштам без мен' — не бива! Не бива, господине! Сас мен' се је научија, па ће ме осрамоти, и мен' и себ'; па како ћу после да искочим помећу свет од резил'кл? А ако је, викам, и ја да си идем сас мојега Чапу, — тагај, викам, бива! Такој, молим те, да се поздравиш од мен'. Зашто без мен' неће Чџпа да руча, а ни па да пијел“ — Јоште се мало разговарамо и отиде си човек; да запита, рече, па ће се врне. А си он отиде, а Сотир, кубеџија — до мој дућан што је — брго па к мен' у дућан па вика: „А знајеш ли, рече, море, Калчо, кој ти беше

саг у дућан?!“ — „Офицер, викам, кој ће да бидне!“ — „Бă, рече он, тој беше Краљ, убаво га, рече, познадо'!“

— Краљ! — викну Непознати. — Класично! Диван материјал за позоришни комад!

— Лелеее! викам, еј Калчо, главу да строиш, што ће' саг да прајиш!? Краљ!

— Е, домаћине, ми се, богами, баш добро одморисмо и заседосмо код тебе! — рече г. пензионар који се за време последњег Калчиног причања плашљиво врпољио на столицу. — 'Ајд', Стефка, 'ајд', Бисенија, да се то иде већ!

— Та остан'те још мало, па ћемо заједно — зауставља га г. казначеј.

— Аја! Збогом, домаћине, а и ви сви други! — Поклонише се и одоше.

— ...А кад се врнусмо из лов — наставља Калча, — а Краљ ме викну у пајтон при њег'. Он си седну десно, а ја лево од њег'. А пцета ни иду испред пајтон, а ја ги гледам, па ми мило; Краљско пцето иде си лево, а мојега Чапу пуштија десно од њег'! (И пцето, море, — виде ли како је воспитано, — па признава, па му, демек, држи чес', ете на истога тога мојега Чапу, што ви саг за њег' казујем!!)

— Ето, дође тако неко, па... — рече г. Мирко љутито, кад су већ били на улици, — ама није, брате, свака ствар за разговор! Није, брате слатки, није! — Не волим ја то! Четрес година непрекидне, беспрекорне и беспорочне службе; никад кажњен, никад опомене, па сад да слушам још... Моје је правило увек било то — био дејствителан, био у пензији — да увек тако што избегавам! Не волим после да сведочим!

— Па то је славан пас! Уникум! — рече онај.

— Антика-пас, што ти кажем! — рече Калча. — А и од сој беше; мајка му беше кучка на онога, ако пантиш, Белога Мемета. Ибиш га много волеше, побоље од пиштољ. „Туфек ћу, рече, нађем ласно. Ћу отиднем, ете, до туфекцију, па ћу му, вика Ибиш, рекнем: Да ми начиниш за ксф туфек, а за

паре те ич не питам; ама Чапа, ете један ако искочи у наш век". Од сорту је; сој је, што се вика! — рече Калча поносито и пусти неколико густих димова.

— Уникум! Уникум! — вели Непознати.

— Како викаш! — окрете му се Калча.

— Кажем, да вам је ваљда од помоћи... десна рука... помаже вам у лову... — вели онај.

— Море, уживај! — вели му Калча у најлепшем полету причања. — Полани у зимњо време беше, кад си идо' један-пут у лов сас тога мојега Чапу — за кога ти саг казујем — туј што беја' батли, мани се! Туј видо' убаво, што рече Ибиш, да Чапа паре вреди. Без њег' — без Чапу — каше ништо да не бидне: ама сас њег', па берићат-версум! Бог да поможе!

— Та није могуће! — чуди се Непознати.

— Бога ми ти казујем! А тол'ко ги утепа зајци, да ги не мога' све сам да понесем, веће си узедо' под ћирију једно магаре из лојзе што је, па га натовари' сас потепани зајци. А беше ги тол'ка млозина, да се салте по онија његови големи уши познаваше дек' је магаре а није коњ: тол'ко ги сијасвет зајци потепа тагај! Леле! Што се намучи' таг. Пече звезда одозгорке, како у летѠ; зној липти, Бож'ке, липти та да поцрцамо и магаре и ја! А мен' ми стаде жал нешто за оноја магаре што ће да липсује ода онај голем товар и врућину; а летњо време, знајеш како је! А премисли' се па у памет и тој: Што ће ми, викам тол'ко! Кој ће да га поруча тол'ко месиште! Те се присети' убаво, па поскида' и курталисава' магаре. Па си зареди' како епитроп с дискос! Па у овуј кућу зајца, у онуј срндака, у онуј па шотку, све по пријатељи и по сиротињске куће! А мен' ми остаде сал' три срндака за три побратима и зајац и јаребица камењарка за мен'. Те си напраји један таратор за ћеф од зелене краставице, та се убаво наруча! Ете такав ти је мој Чапа! — Ивко, море, има ли га туј Митанче, чираче, да си

поскокне до кућу ми, па да доведе мојега Чапу — искају господа да се познаду сас њег'.

— Батали! — вели Ивко.

— Видећемо га и после — бране се гости.

— Е, жено, хоћемо ли! Домаћине, збогом! — рече казначеј коме се, као човеку који једнако с цифрама има посла, није ни најмање допадала ова Калчина зимње-летња ловачка прича.

— Зар већ!?

— Морамо! Па кадашњи смо!

Одлазе. Испраћају их.

— Е, не могу да слушам кад неко лаже — рече г. казначеј жени, кад се нађоше на улици — е, па не могу! Јеси л' га чула, Бога ти!? Па бар да удеси да се може веровати. Него тако кâ да је сав свет луд, па не зна ништа! Отишао у зиму, а вратио се у лето; ловио зечеве, а после дели срне и јаребице! Е, јеси л' га чула само, како одваљујел? Е што то понеки људи воле да слажу, то је за чудо! Па бар да пазе, да удесе, него... преседе ми и слава!

После овога било је још гостију, докле се није унела лампа. Тада се дигоше и последњи. И гости престадоше долазити.

Остаде домаћин, домаћица, г-ца Маријола, Калча, Смук и Курјак. А остаде и онај Непознати који се нешто живо беше заговорио с Курјаком па, рекао бих, није ни приметио да су се собе испразниле.

— Па ја ве и не пита', 'е ли сте за ракију? — пита домаћин.

— И за ракију смо и за вино — одговори Калча, — ама оно није за нас.

— Је л' ћете шљивку еле нашу анасонлику? Кево, мори, ела донеси ракије малко.

— Њако мало, црни Ивко — вели му Смук, — кад нас знаш, фала Богу, да смо муштерије.

Обредише се неколико пута, разговарајући се живо. Давно је већ винце ударило у лице, а сада и ракија стаде беседити. Нестаде званичног изгледа и званичне позитуре домаћинове и настаде жив, интимнији разговор.

Домаћица донесе јела и сви поседаше за софру. Дошла и Маријолина мајка по девојку.

Вечерају.

— Сико, мори — окрете се Калча девојачкој мајци, — је ли јоште можеш онако убаво да појеш како у наше време што појеше онуј песму: „Славуј пише, не пој рано“.

— Та што па да не умем? — вели Сика.

— Па ела да ми малко запојеш! — вели Калча.

— 'Ајде па ти, није те ни срам! — вели Сика. — Жена удовица, при голему керку, бива ли да поје! Није адет!

— Мори, какав адет! „Адет“, вика! Србија слободија, а стари адет беше!

— Беше си наше, Калчо, а адет си па онај остаде! — вели му Сика.

— 'Ајд' си пој — вели јој Калча, — онуј старовремску: „У башчу сам ружа, докле немам мужа!“ Је л' си гу чуја некад кад поје, а, Курјак?

— Море, крши си врат, келешу ниједан, што ме па задеваш ваздан-дан! — грди га Сика. — Несрећо! није те ни срам од овој дете! Како да појем при мужије — туђи човечи — ја, жена удовица!? Памет си бери, море!

— Ама прошло си је, оној старовремско, не л' ти викам. Гледај гу само! Како селска Дена, срамује се!

— Ти да си ћутиш! — осече се Сика.

— Сико, мори! — рече Калча, па накриви капу и гледа Сику чежњивим погледом. — Хааа, Сике, душманке моја, знајеш ли оно наше старо?! Јоште се ја не измени', Сикел! Јоште сам си ја па онај стари мерак! За ништо ме, ете, Сике, на овај свет неје тол'ко жал како што ме је, ете, жал за теб'! Сике, тамничарке! Е-е-е! Тол'ко гледање, бре! Тол'ко се гледамо, па се не узедомо! (Кој те је гледаја, несрећо лов-

цијска! вели му Сика.) Ама сам ти, ете, болан, Сике; како ранен срндак у Пасјачу сам болан! Погоди ме, ете, јоште онда сас твоје очи, како сас срма-зрно, па и саг сам јоште ни за живење, ни па за мрење. — Рече па стаде трести главом и лупати се у груди силно као горила. — Ела де запој ми онуј старовремску: „У башчу сам ружа, докле немам мужа!“

— ‘Ајд’ ће’ си дом идемо, Маријоло! — рече Сика љутито и диже се с ћерком, а домаћица их испрати до врата а домаћин до саме куће.

— Таква си, алис таква, беше и како девојка. А да гу беше други табијат, ћа да ми она буде жена, зашто си ја беја’ помомак од онога Тана, бућмецију, њојнога човека. Ћаше она жена да ми буде, тол’ко гу беја’ бегенисаја када би момак и мерак на њу, па ако што ме мајка гу мрзеше! А што ме па мрзеше мајка гу, мани се! Теке по неки пут кад буде у оној време, а ја се врнем из лов, а онија се па врћу из Бању, та се нађемо на пут. А ова Сика си седи, па у шамију до очи, па гу потфатија један румен од бањање, та станута румена како тетовска јабука, па три дана да гу гледаш! А ја си, дор ги видим, накривим си фесче, па си запојем сас овој моје пусто грло:

Из Бању иде, избањало се,
Избањало се, нађиздило се,
Нађиздило се, наћитило се!

па си фрљим један туфек за кеф. А мајка на овуја исту Сику — дор ме види, та стано у образ како крпа (кол’ко ме мрзеше!) па вика из кола: „Ја га што је џимпир! Неје те ни срам, вика ми мен’, трговачки син!“ — А ја се па чиним како да ич не разбирам, па гу ја па зборим: „А ви па зашто, викам, слушате, што си не идете мирно по пут, како путници човеци. Зашто слушате? Што је то па теб’ ти криво, Каро? (Кара гу се зовеше мајка.) Зар, демек, салте ваше Сичо

што искача из Бању, та да на њума таја песма прилега и разбира се?! А по царски пут ја си могу за мој кеф да појем што си милујем!" викам ја. — „Несрећо, вика гу мајка, ловџијска!" Па потера кола побрго. А ја па си запјејем, па си пуштим глас ама скелеџијски:

Не гони коња, мори момиче,
Не гони коња, липџал под тебе!
Како и ја, малој Сике, ете, за тебе!

(Ови последњи речови нема ги у песму; ја сам ги сам из мој памет дуздисаја.) Па си фрљим јоште један туфек за кеф. — „Девојче да ми неси т'кнуја, кара ме њојна мајка, зашто ће на големо да искочи, несрећо ловџијска!" — „Хо, мајке, што је па тебе ти то криво?!" зборим си па ја. „Кој гу задева?! Појем си, ете, за мој кеф! Што, зар теб' ли ће да појем, Каро? Ја си идем по мој пут, у царско здравље; а ти па иди си по твој пут, ама човешки салте, карање нема. Зар сте, викам, онаме та да не смеје човек кристијанин да си погледне у вас! Која сте вера, бре!" — Е душу гу изедо', ете, на мајку гу! Зашто си ја веќе убаво видо' што неће ништо да бидне од онај пазар и онуја работу, па, викам, берем да се убаво наплатим сас мајку гу. А Сика си сал седи и ћути, кротка како ђурђовско јагњенце.

Тако им прича Калча, кад оде Сика с Маријолом, а кардаши га слушају; Курјак суче бркове и гледа се низ нос.

— И јоште остаде убава! — продужује Калча. — Кад гу гледаш сас керку да не знаваш, па да не рекнеш да гу је мајка, веќе да рекнеш да гу је стареја сестра. Ама кад беше дегојче — како саг њојна Маријола, у теј године — леле, тугоо! Мани се! — рече Калча, па захмири од сев-даха и пуче прстима. — Мани се! И богами ви казујем, јоште полепа беше таг и од овуја керку. Ви гу не знавате, а ја си и побратим Ивко, ми гу убаво знавамо и познавамо јоште од време, хеј-хеј! Јоште од садразамско време што се

каже. Он да седне, та да ви прича, какво беше девојченце! А и саг си је лепа. Та што имаше таг грло! Оно веће ништо полепо и послатко не тејаше да бидне на овај свет, веће кад ће она да запоје. Та када запоје у лојзе сас оно њојно пусто грло:

Ракито, мори, Ракито,
 Ракито, тенка селвијо,
 Тури ми вино да пијем,
 Да пијем да се јопијем,
 На скути да ти преспијем,
 На грло да ти летувам,
 Ф пазува да ти зимувам.

Кад запоје, од Горицу хеј-хеј там' дор до Виник се чујеше! Тој беше грло, а не како саг у овија фрајлици! Ама какво појење! Па не појеше како саг, сас пућет и из ноту, веће из памет, како петал што поје! Како саг, ете, теб' туј што гледам, тако гу памтим јоште од оној време у онуја њојну беаз-антерију што гу имаше таг. А кад се врне из лојзе, та си промине прокај нас, а ми гу па задевамо: „Што рече, Сике, у песму: „На скути да ти преспијем, на грло да ти летувам“. „Леле, па малко ли је?“ вика неки од нас; и а гу један пушти а други гу па прифати. „Ама“, збори гу саг па други, „ама за мен' и теб' ли оно збореше у песму, Сике?“ — А она се санким љути, бајаћим криво гу, па си обрне шију на другу страну а нас на'рањује лошо.

— Па што дирате девојку, кад мирно пролази — вели Курјак.

— Бре, бре. Да неће да се и ти посветиш!

— Требало је још горе — вели Курјак.

— Ама саг, ете виде ли, неће да поје; намћор бѣ и напред, у оној време, па намћор и остаде. А ја си салте гледам гу корку — вели Калча, па накриви капу, — оно Јолче малецно, па ми долази и саг у мој памет мило за мајку гу. Ама алис, ете, таква беше и Сика у овеј године.

А појеше како славеј-пиле; ама саг неће, намћор је. Виде ли како си отиде, што је намћор!

— Е није него да ти пева ту! — осече се Курјак на њ.

— Бре, бре, погле га, што си збори па овај; а зашто па да не поје?! — пита Калча изненађен.

— А зашто да пева?

— Да, поје, ете, за кеф; нам' за кеф, а теб' ти па за инат. Заради друство да поје, неје заради неко рђавство. Што је данас, да ли је слава на нашога Ивка, или је панаија на домаћина, та да смо жални, па да не смеје да поје?! Да поје, и она, па јоште и керка гу!

— Јест, 'оће да ти певају! Ваљда су ти оне Лазарице са села, па да стану пред' кућу и да певају: „Овде нама кажу младо нежењено, младо нежењено, Калчу, челебију!“ Будало матора! — рече Курјак љутито и помало пакосно. — Теби да певају!

— Па и прилега побоље са мен'; челебија сам, ете, а не како теб'! Што бре, зар несам челебија! — рече Калча, па накриви капу и стаде сукати своје танке а дуге бркове. — Челебија сам и саг, а јоште од време тај сам си! У турцко време газешем у зимско доба Мораву студену до пупак, та донесива' из Србију српски буквари и књиге за чкољу сас Таска онога Благојиног и Бата-Колу Рашиног и Божидарца онога. Е што ће прајиш, куд си па ти бија таг, несрећо курјачка никаква? Бија си коморциска љута војска! Па, ете, и ловџија сам, и бићеџија сам, и шалџија сам, и тиријаџија сам, и мераклија сам побољи од теб', несрећо курјачка, што сал' гледаш за ту твоју проклету мешину! Што да ми не поје? Бата је ово, море! — рече, па се стаде лупати поносито у груди.

— А и јеси мустра! — вели му Курјак.

— Од теб' сам побољи. Што бре, а и ти си ми зар па неки човек! Тол'ке године, бре брате, остаде удовац, па не мога да се па ожениш! Неје те ни срам! Седиш си сам у кућу како калуђер у хилендарски метох! Несрећо курјачка,

не можеш да се ожениш, неће те ниједна! Која ће па за будалу да си пође! Једна беше па се превари та се удаде за теб', па и она си отиде! А другу веће неће да намериш, тој ти ја казујем. А моја Зона, моја домаћица, знајеш што ми збори: „Ја ће те', Мичо, вика, чувам до смрт; ја ће после теб' да умрем". Човек сам, бре, ете, видиш ли, па неће жена да бега од мен', а не како теб'! — доврши Калча, па га лупи капом.

— Не знам 'оћу л' се оженити, ал' баш ми је, вала, ђеф што не хтеде да ти пева. И јеси мустра за певање.

— Ама што је па теб' ти то криво? О, мајке!

— Е, па криво ми је, па шта?!

— И-ха-а-а! За тој па да ми јел — рече Калча и махну руком.

— Е баш ми ђеф што је отишла, а није хтела да ти отпева. Е то ми се допадал

— Не тејаше да поје што си ти туј бија. Жена си, зар, збори: пред кога ће да појем?! па си отиде!

У том се вратио и Ивко, и сад разрешише домаћицу од дужности и пустише је да иде да спава, а Ивко, хтео не хтео, мораде да остане с њима.

— Лака ви ноћ! 'Ајде ви ће берем први да сте на патицу јутре! — рече домаћица, смејући се и оставља их.

— Такој си праје онија што су прави асли кардаши и пријатељи. У домаћинско здравјел

Куцају се и пију.

Пауза. Чују се петли и шкрипа волујских кола у даљини.

— Подизаше се ћириџије, јоште мало па ће самне скоре — вели Калча, зевајући и осећајући малу језу. — Булбул поје.

— „То славуј пева, шева не певал" — вели Непознати.

Кад пијемо, кад пијемо, зашто не пјевамо,
Није ово, није ово, вино украдено.

разглави Смук страховито вилице и раздера се изненада да их све чисто пресече!

Куцају се и пију опет.

— Ех — уздахну Калча, Сика да ни је саг туј, сас њојно појење, па да ни она запоје:

Ракито, тенка селвијо,
Што ашик стану за тебе! —
Јуначе, луда гидијо,
Чунке си ашик за мене,
Камо ти пушка бојлија? —
Продадо' пушку за тебе,
Дор да се с'танем сас тебе!

За тој ми ете саг кеф, а сас ово Смуково скелеџијско појење немам си ич кеф ни на лезет да пијнем чашку винце.

— Што, море — брани Курјак Смука, — па добро пева и наш Смук. Има славан глас...

— Има како онај пољак ели пудар у лојзе, кад викне да пуди чворци из лојзе... Тој си је зар појење!

— Ах шта ти знаш — вели увређени Смук. — Калча, кујунџија... управо, није ни кујунџија, него један дугмеџија... и он се много разуме у певању!... Гледај ти твој дућан и пазар, а остави се ти и лова и песме... него паре, паре грувај, кад имаш златан занат...

— Погле га саг, што си па овај збори! Поче си и он да ме учи и совјетује као што ме, ако пантите, учеше и совјетуваше чорбаџи-Мита Калтаџија. — „Море, Калчо, по-стар сам оди тебе, дете си, аџамија си, Калчо, мен' ме послушај; збирај си паре, доклен можеш“, збори си Калтаџија, „без паре ич нема живење. Ће стигне“, рече, „време, па ће се сетиш за овија моји речови, па ће рекнеш: ама уба-во ми збореше чорбаџи-Митке, ама ком збореше! А батали“, рече, „и ловење и седење, и појење и пијење!“

— Па добро је и говорио човек — тврде Курјак и Смук.

— Море — махну Калча руком, — ја тутури не требашем јоште ни у аџамијско моје време, а саг ли ће' ми в и тутури, ете, да станете!... Парел!... Што ми требају паре?!... Сарафин ли сам, ели Чифут, та да ги бројим и претурам по руке!

— Како, не требају ти — кори га Курјак. — Не требају му паре! Него, тако... са славе на славу... из кафане у кафану... па ћеманета, дахире, чочеци, гочеве, песме, а? Севдалијски, а?

— Е, сал такој, севдалијски, асли севдалијски — рече Калча, па искапи чашу и накриви капу. — Такав беја јоште од време, такав ћу си и останем, дор ме не понесете там гор' под Горицу. — „Батали тија речови, чорбаџи-Митко“, зборешем си ја на Калтаџију; „теб' ти иска душа паре, а мен' ми иска па овој!“... Кад си настане и стигне пролет, а ја си накривим фесче на десно, а фрлим гуњче на лево раме, а плоску сас ракију анасонлију за појас а тамбуру под мишку, па си искочим на теферич сам до Агушов кованл'к, па си седнем под шевтелију, па си сал гледам и слушам. Гледам бехар и како процавтелo све и озеленело; слушам девојчики како поју там, одгорке из лојзе, и славеј-пиле како поје гор' на шевтелију, па ми долази мило. Узнем си плоску па сипнем у чашку, па хӓ да гу попијнем, а славеј са шевтелију откине цвет, па си и он запоје, а цвет оди шевтелију падне у чашку у анасонлију, а ја си таг попијем и ракију и цвет оди шевтелију (како мезел'к), па си и ја запојем, чукнем сас терзијан у тамбуру, па си запојем:

Садила нана босиљак...

Е па што ми требе паре, несрећо сарафска и чифутска! — заврши раздрагани и одушевљени Калча и лупи шубаром Курјака у лице.

Кардаши дају за право Калчи и куцају се. Непознати кукуриче, а Калча буди Ивка који је задремао и виче му да су већ други петли, а затим сви запевају куцајући се:

Петли, море, поју на самнување...
Дизај се, море, дизај, млад ћириџија...
Млад ћириџија — Ивко, јорганџија...

Глава друга

ПАТАРИЦА

— Море, Ивко, јадна ти слава и жалостан Ђурђев-дан, ама ми не добисмо вечеру? — запита Курјак већ пред зору.

— Како бре не добисте? Зар не вечерамо?

— Сећа л' се ко, браћо, да л' смо вечерали? Ја се не сећам — вели Курјак.

— Ама и ја се не сећам, а нисмо ни наздрављали — вели Смук.

— Браћо, 'оћемо л' да останемо код нашега доброг побратима Ивка на вечеру? Ко је за то, нек дигне руку — пита Курјак.

— Усваја се! — рекоше остали и сви дигоше обе руке.

— Па — замуцкује Ивко, — ја викам, вечерамо, сас Сику и Маријолу.

— Шта кажеш?! Оно су оне вечерале, а не ми. Ми смо само мезетисали. Је л' тако?

— Тако си је. Оној си беше салте мезенце — вели Калча.

— Уз вино, брате, — вели Смук, — а како ти мислиш. Зар онако без мезета да пијемо кâ Швабе?! Да вечерамо, разуме се. 'Оћемо л'?

— Има ли довољан број да потпомогну овај предлог? Који су за, нек устану, који против, нек седе! — вели Непознати.

Сви устану; скочи и Ивко.

— Ама кој ви је овај човек? — пита Ивко, гледајући га.

— Ааа! Дивота. Сви су за, па и сам домаћин! Дивно,

домаћине! И он устао! Први скочио! То ми се допада! — вели опет онај.

— Ама кој ти рече да сам, ете, за то устаја?! Кој си па ти? — викну Ивко.

— Ти да си седиш; туј да седиш! — рече му Калча императивно. — Срамота бре, резил'к! Што мислиш?! Мислиш да си ми па немамо на дом вечеру, па ти за то дођомо?! Како бре мислиш?! Јаз'к, болан, од еснаф-човека сас еснаф-човеци такво зборење! И теб' ти је слава, несрећо!

— Ама чек' де! Нема карање! — попушта Ивко. — Ако искате вечеру, е па убаво! Па ће се намери ништо и за вечеру! Хо, мајке!

— Ће се намери за наша браћа! Јакако! — смеје му се Курјак.

— О, Света Богородице и ти па Свети Ђорђијо — шепташе домаћин — како ће овој па да бидне?!

— Па убаво ће бидне.

— Ама домаћица ми гу нема; спавал

— Па ће' гу пробудимо! Зар и тој па да ми је нека мука! — вели Калча.

— А, то никако! То ја нећу никако допустити — вели онај Непознати. — Пре ћу да погинем крај њена кревета, него да допустим!

— Бре, бре! — викну Ивко зачуђен и изненађен, па се окрену ономе.

— Јесте, господо, тако је! — поче Непознати. — Тако ми части моје...

— Море каква твоја част — викну Ивко, — гуланферу ниједан, и ти ће' па некога да частиш?!

— Госпођа је светиња за мене. И само преко мене мртва моћи ћете до њена кревета доћи... Ја не дам госпођу!

— Госпоју! Какву госпоју? Зашто госпоју?! — рече Ивко и стаде се крстити и шетати по соби.

што ће' прајите, кад ви дођу девери из општину. Ако је сас зор, е па и ја си убавачко умен!

„У-а-а-а! А по њега!“ осу се из авлије, а Калча испали пушку за Ивком који побеже право пут општине.

— А видосте ли куче ниједно, како се срамује од наше друство?! Рђа ниједна! — псује Калча.

„У-а-а-а! А по њега!“ чу Ивко како се ори иза њега иако је прилично поодмакао од куће. Пошавши у општину, застаде мало несрећни Ивко и окрете се на кућу и погледа на себе, као да се јадник хтеде уверити, је ли то његова кућа и је ли то он, Ивко Мијалковић, јорганџија. Збунио се човек, па не зна ни шта ради од чуда што га је снашло. Иђаше тако погружен и замишљен право општини, мислећи у себи, како врагу само да отпочне своју тужбу; а да таке тужбе није било — да домаћин тужи своје госте а још уз то и побратиме — откако је света и века, то је знао Ивко и то га је баш највише и тиштало. Зато је ишао кроз улице занет у мисли, кад га заустави и трже из мисли неки познаник.

— А баш добро кад те видо', газда-Ивко! Извини ме, ал' баш нисам могò. Нисам ти могò доћи на славу... знаш како је... посò... а нисам ни био овде — вели онај. — Па... Немој да се љутиш, или да ми нешто замериш!

— Ич се не брините. Нема љутење. Знавамо се де... имају си послу, брате, е дè, знам како је! — рече Ивко, извлачећи руку из онога руке и хоће да пође.

— А до године ја ћу то већ, надам се, поправити. Боже здравља! Па кад ли ти се до године набијемо у кућу! Леле, мајко и девет отаца, што ћемо да се наплатимо за ово што си ове године тако јефтино прошао! Море, па ћеш да нас се ратосиљаш! — смеје се онај и тресе преплашеног и смрзнутог Ивка, да се и он смеје.

— Извол'те, брате, извол'те! — прошапта Ивко. — Мен' ће да ми мило бидне.

— Па кад ти се набијемо у кућу — слушаш ли, море, ти — неће те, вала, ни сва три дана окрпити! Знаш ме, фала Богу, да сам весељак, па кад заседнем, а ја онда не знам шта је доста! Ха-ха! — смеје се и тресе Ивка, да се и овај смеје. — А што си се, море, смрзб, што си кисео?! А, море?

— Ама ништо, брате, викам, ће' да ми поцепате капут, брате — рече Ивко танким и плачевним гласом.

— Море, какав капут; ти знаш мене, фала Богу! Од мене, вала, бољег пријатеља знам да немаш.

— Море, како да те не знавам! Све ве убаво познавам. Ама имам си послу...

— Е, дакле, извини ме! А до године, ка што ти реко', држи се добро! Збогом!

— Леле, мајке — говори Ивко идући општини, — јоште се несам ни од овија овогодишњи' курталисаја, а овај ме веће капарисује за оној другу годину! Живот немам! Еј, мајке, што ме роди баксуза! Ах! Свети Ђорђијо! — рече и стаде се лупати у груди као човек кад некое прети.

И најнесрећнији домаћин, Ивко, ступи у претсобље општинскога суда.

Ту затече пандура што пријављује, где седи пред вратима заседања на једном углачаном пању на коме је седело и глачало га већ неких двадесет и три пандура-пријавника пре њега. Дремљив и лен, као сваки наш пандур, и не окрену се, нити диже главе да види ко је и зашто је дошао, него загњурио главу у шаке и лактове одупро о колена, па гледа како се муве шетају по прљавом поду претсобља; седи, гледа и зева као какав шаров. Пати и он од оног — тако јако распрострањеног по свима нашим надлештвима — пандурског, тако да га назовем, сплина коме нема лека. Мрзовољан и разочаран, мрзи на све. Мрзи га и што је жив, мрзи га и ону муву — што га већ по сахата узнемирује — са свога рођеног носа да отера шаком. Кад га старији питају, одговара и којекако; а кад га питају млађи — баш ни-

како. Много је што шта видео и доживео и ништа га више не може да зачути нити изненади.

— Седиш ли? — отпоче Ивко.

— Ето сједим — рече, па развали вилице као змијски цар и стаде зевати — сједим па немам кад.

— Господин-приседник има ли га туј? — запита Ивко.

— Ено га, боме, ће сједи у засједању! — одговори пандур зевајући, а нити се диже нити га погледа.

— Да ме пријавиш код господина. Рекни: Ивко, јорганџија, иска да уиђе до теб'! Сал' си тој рекни, а он ће ди ме знаје. А рекни: Зорт му је ништо! Сал' на два реча! рекни.

— Лијепо! — рече пандур и лено устаде, поглади шаком бркове и уђе.

„Пусти га!“ чу се глас из заседања, и Ивко уђе. Претседник је баш нешто свршавао. Ивко стаде и причека, окрећући капу и гледајући по соби. Заседање беше лепа про-страна дворана, лепо и укусно намештена са многим урамљеним и по зидовима повешаним фотографијама од негдашњих триумфалних капија од американа, од којих је обично прва луда киша дар-мар направила, те им се сутрадан крсна имена није знало. Око стола поређане столице и лепе фотеље, све ново и чисто. На једној фотељи лежи преломљен кишобран и један бестрага улубљен и процепан шешир са испалом поставом (*corpus delicti* неке кривице од ђурђевданске славе), што је баш тада наређивао г. претседник писару да однесе у кривични одељак. А затим је дигао обрве и нешто прегледао нека акта, пуштајући густе димове и не гледајући Ивка. Овај постоја мало, па се после накашља да дâ абер од себе. Г. претседник подиже главу и погледа на ту страну, и опази Ивка у оном његовом, читаоцима већ добро познатом, дугачком црном салонском капуту и свиленом пруслуку са цветићима у саксијицама и са оном његовом зеленом свиленом машлијом. Сасвим онакав какав беше онога јутра на дан славе, кад још

беше и сматраше се за најсрећнијег човека, само му брада избила за ово три дана, па му лицу још више дала мизеран изглед. Стоји тако смерно и преподобно, а у руци држи нешто завијено у шамију.

— А, ти си, Ивко, а ја баш ову твоју ствар гледам.

— Јесте, господине, ја сам си! — вели танким гласом Ивко и разви ону шамију, па извади из ње једну савијену хартију, метну је пред претседника, па се смерно измаче и тихо искашља.

— Па шта је, Иско? — запита га претседник, и узе ћилибарску муштиклу, повуче један дим, па је лепо остави преко раскречених маказа, и разви хартију што је донесе Ивко, па је стаде разгледати. — Шта ти је ово? — запита га зачуђено претседник.

— Ништо не знам, господине, чети си сам — вели Ивко, па се повуче зиду.

— Тапија?! — вели претседник. — Добро, па што ће ми сад она?

— Ја си ништо не зборим, господине. Збори си ти. Човек си писмен, па сал' тој да ми прочетиш: Е ли тапија гласи на мен', и е ли је тој тапија од моју кућу?! Сал тол'ко!

— Јесте, на тебе гласи... па шта онда?

— Е ли сам ја сајбија од моју кућу — е ли су па сајбије стануле, у сагашњу уставну државу, онија незаконници там'?

— Ама, па шта је то било? — пита претседник.

— Море, виде ли ти, господин-приседниче, онија — и показује руком на ону страну где му је кућа — што направише сас мен' и моју кућу?! Па то те молим, господине, да прочетиш у закон: е ли је предвидеја законодавац овакав случај и написаја ники параграф?

— А шта је то било? — запита благим гласом претседник и стаде намештати цигару, да не би прогорела зелену чоху.

— Лошо, господине... живот немам... од зулум побего' до теб'...

— А од кога то?

— Море, срамујем се и да ти кажем... ама, ете, викам неће' ми верујеш! Откако се слава слави, такво ништо тешко да беше у свет, ете! Па си искочи до теб' да те питујем, господин-приседниче: има ли га у овуј земљу закон за онија безаконици, што су, ете, саг у моју кућу?

— Хе-хе! — смеје се претседник, — и то баш тебе да снађе, све тебе! А од којих то безаконика?

— Од онија несрећници, треска ги фаћала! Онај Мита Јовановић и Јован Поповић, и па онај Микал Николић Калча. Ете од тија безаконици.

— Зар они? Па шта ти раде?

— Зулум чине, господине. Ене ги куде заседоше у онуј моју пустињу (пуста остала!) још од њекња! Како дођоше на Ђурђов-дан — ти ми дође пред ручак, а онија по ручак — како си таг дођоше и седоше, веће се та вера и не диже од таг из моју кућу. Трећи дан данас, господине. Е па много је, господине, много!

— Много, Ивко! — вели претседник, пуштајући густе димове.

— Први дан слава — е, бива, ред си је; други дан вика се патерица — е, пеки, и тој ће си кабулим; — ама што праве па данас, трећи дан, мајка му стара?! Е па несам си ни ја битољско магаре, та да потеглим тол'ки товар! Много, господине.

— Јесте много...

— Па викам да искочиш, господин-приседниче, та да видиш сас твоје очи моју бруку и мој жалос'. Ене ги там седе си, па на сваки черек сата по једно ручање. Часте се, господине, како Цигани у богат дом после покладе.

— Хе-хе! — смеши се претседник.

— Хе-хе! — смеје се и Ивко усиљено. — Теб' ти је за смејање, а мен' ми па за плакање. Овој си је саг у моју

кућу како војска у рат кад промине кроз село! — Оно једење, оно пијење, оно појење, оно пуцање сас туфеци — ће' видиш и чујеш и па неће' да верујеш. У зем да пропаднем оди срам, што ће рекну па комшије!

— Ама, па они се већ и туже. Ево Јордан подигао и тужбу против тебе... баш сад сам је читао... тужи се да нема мира од ларме у комшилуку... Ево: понизан Јордан Цонић Кривокапче. — И показа му тужбу, коју је накитио неки буџаклија адвокат и у којој је живим бојама насликан даноноћни страх, несигурност и бедно стање фамилије Јордана Кривокапчета, од ово три дана.

— Ама, зар тој куче се баш нађе да се тужи!

— Јесте, он.

— Што је катил човек! Ама, за њег' ме баш ич неје жал. Несрећа је, господине, ваздан-дан је у авлију, па што ће да чини, веће саг узеја па сеје ладолеж при зид, сал' да сеири за моју несрећу, тол'ко му мило за овуј моју бруку.

— А, велиш, брука по кући?

— Ене ги сијасет око кућу ми како око панораму! Оно господине, неје кућа, неје авлија веће, — оној си прилега на узунцовски панађур! Свашто има, сал' што фали коме-сарин јоште из полицију. Бога ми ти казујем...

— Па што мени сад говориш, што њима ниси казао? Ту бар, фала Богу, не мораш да се цифраш и да им држиш чест. Нисте туђи људи, него своји, познати, па да си им напоменуо, да си им казао: браћо, људи, ђаволи, сотоне, молим вас, није, фала Богу, сутра смак света, има још дана... да си им ето тако казао, отишли би људи лепо...

— Ама, казаја сам ги, господине, и молија сам ги и што ги не праји — па ич не помага, ем како сам ги молија, и оној куче Јордан Кривокапче туј при плот беше и све слушаше и чујеше, па ич не помага. Пијани људи, господине, што да правим!

— Ниси ти умео.

— Искараше све, све се разбегало од кућу, и момци и чираци и домаћица и магаре ми побеже од тиријанство чак у лојзе, и ја. Ем магаре што је — пџ не могло да потегли тол'ки зулум и резил'к од онија катили! И оно уфатило свет! Све побеже, господине, по малу и по род и по лојзе; а што остаде, тој погибе, а ја си побего' до теб' да ме како влас', ете, заштитиш, што се каже. А они си остаде, та шенлуче како у душманску кућу. Начинише си чадор сас барјак, а Калча си седи под чадор сас пушку на крило, па како Арапин онај кад је закупија Косово у старо зулумћарско време што се писује и казује. Фрљају туфеци како Зејбеци. Тепају кокошке како да искочише у лов у чаир, па да су тој шљукел И петла ми убише! А имашем петла, ете, за кеф! Та што имаше пусто грло, како телал у царску ордију; будија ми је чираци сабајле на шевећерију на дућан, па и њег' ми убише ајдуци! Убила ги Света Богородица и прекојучерања слава!

— Зар све поубијали?

— Ете отиди си саг, па нема ич пиле за лек да тражиш! А камилу да ми даваше човек за онога петла, не тејашем да га дам, а они га утепаше и поручаше. Беше чељебија петал. Кад си спацира прокај плот, трче по њег' комшиске кокошке како палилукле девојке по гардиста наредника, тол'ко беше мерак на њег'! А беше батлија петал, имашем тол'ки пилички! Ћа и теб' да позовем један дан на теферич на ручак у лојзе.

— А зар баш толико много једу?

— Млого, господине! Да ти не дава Господ ни да ги 'раниш ни да ги појиш! За онога Курјака једно пиле на зуб, а једно јагње тешко да стиза; од једно јагње сал' руно што оставља! Једе како ватра! А Смук онај па што пије, мани се! Он си сал' држи оканик, па како стрина босиљак, не испушта га из руке!

— Е, то им ништа не ваља.

— Зулум чине, а ја што да прајим сам, ете, помећу онија ајдуци?! Што да чиним, ела научи ме ти. Ти си учија, демек, чкоље, човек си књижован, учевњак, разбираш се у параграфи и закони, а ја сам си један човек прос'. — Бива ли да се како домаћин тепам саг сас њи', сас гости, бре брате?! Не бива! Пријатељи смо, кумови се викамо, побратими се зовемо, имамо шалу од време, па што да чиним?! Проба', господине, да и ја станем сас њи' барабар; како онија, демек, да се опијем — па не мога'! Кол'ко више пијешем, све си попаметан стањујем, па ме све више жал и срам за овај резил'к! А и стра' ме (истин' да ти кажем!), стра' ме да не погинем за ништо, зашто пијани човеци, знајеш куд ги је таг памет!

— Та ваљда неће дотле да дође.

— Море, не знајеш, господине, кол'ко сам ја баксуз, а онија па кол'ко су луди! Онија па луди Калча засеја на-сред авлију сас пушку преко колено како онај Муса Ћесеџија у Качаник у старо време; па ме стра' да не погинем за ништо! А луд је, луд, господине! Ће ме утепа како шотку! Да погинем за ништо, бре, брате! Несам погинуја у рат од душмани, та саг да погинем на Ђурђов-дан, од побратими у моју кућу на моју славу — куд гу па нађо' да гу славим! — јаукну грешни Ивко. — И жене ги долазиле и плакале и окале ги дом — па ништо! За мало те ги не утепаше, а жене си побегоше. Луди су, господине-претседниче, па сто оке луди!

— А који рече да су?

— Курјак, Смук и Калча.

— Ха-ха! Све сигурне фирме! Е добро су се сортирали. Дакле они. Е, грешни Ивко!

— Јесте, сал' та четворица.

— Тројица ваљда? — пита претседник.

— Четворица, господине. На тројицу знам име, а на онога четвртога кој ће да му га зна, кум му нисам бија. Четворица.

— А који је то?

— Ама, господине, ако га ете ти саг знаш, тој ће га и ја знам (врат да скрши!). Кол'ко пита' и пита', и не мога' да му чујем за име. Питујем онија: који ви беше, викам, тај? а они ми казују! „Наш побратим!“ — Питујем па њега: Кој си ти, бре? — „Њихов побратим!“ вика он. „И твој побратим!“ викају они. (Побратимија се сас колеру а не сас мен'!) Три дана како не искаче из моју кућу, а ни га знавам ни па познавам...

— А одакле је, знаш ли бар?

— Кој ће да знаје, господине. На славу знајеш како је. Дође си човек из бели свет, улегне у кућу: „Срећна слава, домаћине, за много године и ми теб' и ти па нам'!“ тол'ко збори, па си седне куде си милује. А ти што да правиш, јоште му лацкаш а и не знаваш га; викаш: Мило ми је, извол'те; а ви зар па сал' на славу знате и сетите се за пријатељи! А ни га знаваш ни па познаваш. Знаш што је адет; славија си, фала Богу. Те тако си и ја с тога. Белосветски неки; испреко плот си зар дође овамке. Можда да неће ни од нашу веру да је, зашто се ич не разбира у наш адет. Четири пут га, бре брате, покани с кафу (белким да се човек сети за дизање) и он гу попи, и та се вера не присети та да си искочи из кућу, демек на другу коју славу, но си сал' седи и жмије. „Ја си могу, вика он, много кафе да пијем; кол'ко да ги печеш, вика, ја ги све пијем, не ми ич шкоди“, вика. Те си и ја веће батали да га каним.

— А знаш ли бар ко је, шта је?

— Па тебе, мислим, да је неки гурбет од панораму, ели пеливан, на ту сорту прилега... Нека фантазија, господине. Ни га зва' ни га па зауставља' — па кад он стануја јоште позулумћар и полуд оди свија онија што су там...

— Брука.

— Море, топрв иска да чујеш за бруку. За онуја тројицу па ми и неје много жал и па криво, зашто смо, знаш, друство јоште од време... и ја сам си тол'ко пут бија кефли

у њиове кућел Ама за онога панорамџију и пеливана... е, господине, неће' ми верујеш, веће живот немам! Зашто јоште други дан стаде да прави ешеклуци, а па онија будале пристадоше та сас њег', а мен' ми па све за инат. Е, туј ми душа, господине! — рече и показа јабучицу. — А знајеш што иска јоште пеливан?

— А шта тражи?

— Бегенисаја коцкарин оно девојченце... оно Јолче бућмеџијско... оно што ми послуживаше, ако пантиш, на славу, гости, па иска саг да се ожени сас њума. А онија па ешеци 'оће да су му наводиције! — Јоште други дан, јучерке, тражише ми девојченце да ги послужује, а ја ги прати Митанче, чираче, а они напудише чираче па искају ете, Маријолу: „Пишин да ни пратиш, викају, оно Јолче, да ни поје песму: „Славеј пиле, не пој рано!“ зашто је, викају, на Сику керка, па ће и она да знаје убаво да поје туја песму, а, викају, неће да се срамује како мајка гу, зашто је учила чкољу!“ Што да радим, да пратим — не смем, господине, човеци су, сол ручају, мајке! Та ги прати Цигани неки, а они ги накараше, а Калча јоште једнога и истепа. — А они па тражише: „Прати ни, море, Ивчо, оно Јолче; ће' да гу удавамо!“ О Боже, викам, куд се па тако удава и па жени. Немацки адет у нас нема га! Несмо та вера, викам. Каква је вера саг па тој заступила! викам ги па ја. „Да пратиш, да пратиш, зашто смо гу и момче намерили“, викају они. Пијани човеци, мислим се па ја у мој прос' памет, па и не знавају веће што зборе! Ама оно друкче било, господине. Они се и наредише веће, наредише се како да ће од недељу Велики Пост. Онај панорамџија ће је младожења, Смук кум, Калча стари сват, а девер ће је Мирослав, апо-текарин.

— Па окануше ли се? — запита претседник, а већ га поче интересовати причање Ивково.

— Јок, море! Не окањује се та вера! „Е па да гу пратиш, вика онај панорамџија, да играмо, вика, берем ф о т е,

а фота, вика, много убава ствар, ће' се, вика, наљубиш сас онија рипчики за један дан кол'ко нећеш у сав свој век сас жену и три свастике!" Па и онај будала дрта, Калча онај пристаде уз њег', па и он вика: „Прати ни и мајку гу Сику, ако се, вика, бојиш за ништо; и сас њу ће' да играмо фоту. Ће да падне и она, Сика, малко, берем двесте аршини, у бунар, а ја ће да гу сам, збори Калча, па засукује мустаћи, вадим из бунар". О, Боже, пијани човеци, што ће да им прајиш?! А тој си је онај пеливан научија Калчу за фоту, зашто откуд па Калча да знаје што је фота! Зашто тој не беше у наш земан, тија немацки адети. „Па ће се, вика Калча, да бегенисују младенци; у сагашњи адет такој се, сас тија фицови и марифетлуци, вика, удаје и па жени саг. Срамување нема саг веће; саг му, вика, воспитање искача на пазар".

— Па онда? — запита претседник који се све више и више интересовао.

— И саг остаде работа сал' за тој да ми домаћица искочи до мајку гу Сику та да гу питује: Е ли гу је девојче за давање, демек за удавање, и па девојченце да питује: е ли бегенисује ли момка?

— А чија је кућа и фамилија?

— Из сиромашку кућу, господине. Има си кућу и лојзе у Горицу и па друго у Габровац — једно лојзе дванаесет, друго сал' од пет дулума — чаир и магаре. Тол'ко! Ама убаво и кротко девојченце. — Тој кад ми рече домаћица — мен' ми се кућа обрну, ете! Ем га несам ни видеја ни па зваја, ем ме искараше из кућу — па саг јоште иска ја да га женим!! Море, моја брука у књиге да се писује, Бога ми ти казујем, господине! Курталисуј!

— А чија беше?

— Моја брука, господине.

— Ама не, него девојче...

— А, за Јолче бућмеџијско питујеш? Татко гу се зваше Тане, Тане бућмеџија! Напред беше бућмеџија... та, знајеш

како је! Пропаде тај занајат, почеше људије ала-франга да носе, та и он си пропаде... а он таг што ће да праји, стаде си клисарин... Умреја је, ће да има више од шес' године. Ама добар и кротак човек беше, па си остаде по њега удовица, та Сика. Кућа гу је туј близу до моју, у други сокак, Шефтели-сокак што је. Па тој девојче искају, ете, саг да гу даду за онога белосветскога. Млого је мерак, зборе си они, ете на тој девојченце.

— Па лепа девојка, па се сваком допада; а очи су за гледање...

— А девојченце истин' убаво.

— Е, па дао му Бог очи, па зна човек шта ваља; заволео је, па знаш како је.

— Е, може, господине, истин' може тој да буде. Девојченце лепо и кротко, како и мајка гу што беше. Од добру воћку добар и фидан! имаше један турцки реч. А и саг јоште па је убава и цврста жена.

— А лепа јој била мајка?

— И саг, и саг, господине!

— А велиш била лепа и као девојка?

— Што мислиш, море! Та што беше једна лепотиња кад беше девојченце, у мој век — кад си ја беја' момак за кеф — е, приседниче, неће' ми верујеш — настави одушевљени Ивко, а дошао већ до председникова стола — неће' ми верујеш, до Стамбол гу, ете, не бешо јоште једна потаква да се намери. А што па имејаше грло, та када запоје старовремску:

Маруш-Марико, мори, карађозлико,
Кол'ко си мала, тол'ко си знала!
Лага ме, лага, дор ми излага,
Дор ми излага брзога коња!

Тој када запоје с оно њојно пусто грло — рече Ивко па накриви капу, која му се однекуд нашла на глави — веће ништо полепо не беше оди тој на свет! Ама како, ете,

саг теб' што гледам, ете тако гу пантим у оној време, у оно њојно мало алено либаде; па алис како цвет, како шарено лалѐ кад процавти у прѠлет. Она си поје у лојзе там', на куде Агушов кованл'к, а ми се па, што смо момци, скутамо у ендек како лисице при кокошарник, па гу сербез слушамо! Мани се! — рече Ивко, па накриви капу на другу страну. — И саг јоште убаво поје, ама се много срамује, знаш, удовица је. Ама ће да те викнем, ете, једанпут да дођеш па да гу слушаш, а она, демек, да не знаје дек си ти туј. — Ех, оно појање ако неси чуја, па таг ништо неси чуја у век! — рече Ивко, па седе и пребаци ногу преко ноге а скиде капу.

— То сад први пут чујем.

— А требешем ја да гу узнем у оној време — рече и устаде са столице и накриви капу — ама се, ете, размину, та гу узе Танча, онај бућмеџија. А ја па на Калчу каскандисувашем, зашто и он си је бија мерак на Сику, а кој ти је чуја и знаја таг па за Танчу, бућмеџију! А и мајка гу много мрзеше Калчу (с очи да га не види), па за мен' бсше бериџат-версун. Ама, ете, знаш како је у свет... искочи па Танча; ни ја ни па Калча, веће Танча!! Та када веће би „голем нишан“ и наредише работу, а татко гу, ете, на овуја Сику, дође при мен' да пазари један јорган, да гу максуз, рече, шијем за младенци, за њума и за онога па Танчу њојнога. — Е, сал' тој, викам гу ја па на татка, неће да дочека твоја керка од мен'; да гу Ивко покрива сас алал, кад не могаше (како требаше) друкче да бидне работа! Она се удаде за Танчу, а ја си па таг за инат узедо' овој моју сагашњу домаћицу Кеву. Ете, такој му беше работа.

— Хе-хе — смеје се претседник, — ама ти као да си у конзисторији, тако си почео... ти се загуби, море; оде, оде... Краће, брате! Дакле шта тражиш?

— Посмешија сам се, господине, дѐ! У овуј моју муку, ете, па не знавам ни што зборим! — рече Ивко мало постиђен и узе опет онај стари мизеран и смушен изглед. —

Па, ете, господине, ја викам: је ли ово Турско, Арнавутлук ли је, што ли је! Избрамо те, дек си човек од ред. Зашто и у турцко јоште слависмо (бе'мо цврсти у веру и па у закон), па овој чудо и резил'к не беше. Па викам да ми помогнеш, та да си не промењујем веру саг под мој старос' и станем саг под мој старос' потурњак, та бајрам да држим кад ми, ете, слава такој помагал

— Хе-хе! — смеје се претседник. — Еј, грешни Ивко! Е то, што ми рече, не ваља.

— Ич не ваља, господине! За добро човек и не долази у општину, веће за зло! — А ја сам си грађанин и подајник, еснаф-човек; плаћам сто и седамдесет и три динара и четрдесе' и седам паре порез и прирез на половин годину; у депутацију ако искају да идем, без мен' не може да се промине, и увек си идем са свој арач. Војник сам, служија сам и у стојаћну војску кад беја' у Београд, и саг сам војник у пиротекничку чету; а њекња ми записахе и комору да давам! Ако, господине, — да давам, зашто смо Србија! Да давам и па још, ако је за државско; зашто сам, ете, и ја државски! Па викам: право ли је да ми саг батисују кућу за ништо, за ништо, бре брате! Па ако ти, викам, не можеш, господине, а кој ће таг да може?! — Ти зашто си приседник?

— Ништа се ти не брини, Ивко — рече претседник својим благим гласом, а игра му усна од задржана смеха — не може то тако остати. Идем ја да... — рече и устаде.

— Несам џимпир — рече Ивко, пратећи га очима и окрећући се за њим — несам коцкарин, гурбет несам, господине! Човек сам од ред, еснаф-човек, и татко ми тај човек беше; пореска сам глава, и војник и одборник, и за депутације и за дочеци, и у одбор за триумфалне капије без мен' не може да промине како ни коло без Кокана! Е па бива ли од једнога зајца девет коже да се одеру?! Зашто, господине, да дођем ја саг, ете, на овај степен?! Па викам, да искочиш саг ти сам, господин-приседниче, до-

тамке! Има ли у овуј земљу закон и па ред за онија безаконици! Да отидеш там' до онуј моју пустињу; зар ће да ги бидне срам од теб', па ће да отидну и мен' ме курталисају... Стра' ме, господине, млого, ће се нађе неки мангуп и залудњак, па ће ме тури у допис у новине, па мој срам у свет неће га бидне! Аман, господине, помагај! Ето тој те молим... — заврши Ивко, па се искашља мало и повуче с пуно респекта и смирености уза зид. — Три Цинцарина преведо' на нашу славу, и јоште петину могашем а и тешем да преведем... ама, ете, саг видиш како је... саг дође време, ете, да се и ја писујем у Цинцари...

— Е, па де, де — вели му претседник, — доста!... Не гори ти кућа...

— Море, да горе, господине, па колај работа, зашто је сигурирана, ама ово је јоште полоше, овај кардашки зупум и несрећа. Ники ме, бре, не жали, господине! А мен' ми душа знаје како ми јелл

• — Не брини се ти ништа, идем ја сам главом. Ти ниси умео, ниси вешт, а ја ћу то све полако и лепо. Пустити те мене, а ти остани мало... немој одмах за мном, него дођи мало после, па да ти лепо мој писар преда кључеве од празне куће.

— Отидни си до кућу ми, па чудо да видиш! Искупише се деца комшиска и малска пред кућу како да ће панораму да гледају. Не мога' да ги напудим. — А бре, деца! Што се скуписте, бре, ћопеци? Мечка ли игра у авлију ели шебек, реко' ги, та се искуписте туј?! — „Неје мечка, збору си па они, ама ништо јоште поубаво оди тој!“ — Е па што чекате, бре, кад неће ништо да бидне! — „Чекамо, збору си, да се потепају!“ — 'Ајде, главу да скршите, карам ги ја; тој неће да дочекател — „Па ће да дочекамо, збору си, и јучерке тројицу избацише на сокак“. Сал' то чу, па си 'фати пут! Курталисуј! Па викам, ели да ги испудиш из кућу, ели да ги даш тапију а мен' па да ми дадеш пе-шестину

пандури, та да се иселим из онуј пустињу... ће да станем, ете, гурбет по туђе куће под старос' како чиновник...

— Хе-хе! — смеје се претседник благо. — Еј, грешни Ивко, јеси ти награисао. И како то баш тебе да снађе?!

— Баксуз сам зар!

— А... оно... знаш, ама и ти си понекад био права напаст! Мило ти, кад ти другог нагаравиш, кад му обесиш тенџеру, а сада: леле и помагај! Видиш, сад ти се враћа. А зар ниси и ти понекад био ако не гори, а оно, вала, исти овакав.

— Ама да рекнем да неје, јес-је, господине-приседниче. Инћар нема; ете признавам! Ама овакој да ја било — неје, господине. Оној си берем беше шала, ама овој је веће без ред, господине. Аман!

— Ама то је свршена ствар, док ја само одем... ти не брини ич.

— Па тој и ја викам, а ти зашто си приседник.

— Е па видећемо се, Ивко. Дакле ко што ти рекох! — умирује га претседник.

— О да да Господ! — вели Ивко.

Претседник узне палидрвце, и запали цигару и позва писара да му овај намести јаку на врскапуту који је обукао и да му нареди да пође за њим.

— Ама ти си опет доцније дошô — вели му претседник — Опет си ваљда ноћас по свом обичају... гледај само какве су му очи... Одмах да одеш до берберина да се ошишаш... гледај га само, колика му је коса! Да ми ниси више овако чупав изишао на очи! Ама, све би вас требало...

А писар кицош са великом чупавом косом, јако исеченим прслуком, доле широким панталонама и јако шиљастим ципелама са горњим безецом од црвена сомота који је горео као жеравица, не одговара и не правда се него му услужно додаје шешир. Не вреди му да се правда, јер вазда будно око претседниково запази свакога ђавола. И писар не сме да се правда, јер мисли у себи: Стари је курјак ово, ко зна где ме је видео, па која фајда; да ме ваљда ухвати

у лажи. Боље ћутати. — Претседник му нареди да пође за њим, а мало поиздаље нек се нађу једно шест задружних пандура, а и три фијакера нек су у приправности.

— Па ће те молим, господин-приседник, напраји ги та да искусе сву строгос' од закона! — рече Ивко и додаде претседнику штап онако понизно и смерно као што клисар владици патарицу додаје. — Да ви дођем, господине, на оној стари степен.

Оде претседник, а за њим Ивко у највећој смерности и понизности као човек који је изгубио веру у све, па се боји да и најмањим дахом не утули и последњи слаби зрачак наде.

Стиже г. претседник пред кућу и, саслушав тужбу једнога Циганина који је тужио Калчу да га је тукао, обедивши га пре тога да је и он један од оних који је продавао књажевачку пљачку од Седамдесет Шесте, уђе унутра.

Исти г. претседник је био познат као један славан друг за друштво. Стари Андалија, коме се компетентност мора признати, причао је после једног „весела“ да такву напаст још није видео за четрдесет и неколико година свога сзирања. Душу је дао за једно добро српско друштво у коме иде све онако, без устезања и устручавања. Био је то стари јолдаш и ашик, о чијим се весељима радо причало и још радије слушало. За њега причају да је пређе као „срески“ био сила и носио на златним мамузама као жвркове два наполеона. Знали су се добро, па зато и није никакво чудо, што га онако радосно дочекаше људи који су, иако пијани, ипак имали мало и респекта од власти.

— Ооо! — повика Калча који га први и опази. — Здравом-живом, господине! Море, ћорави ли сте, ели нисте окати, та не видосте кој ни дође?!

Тврдо решен да их лепим или силом уклони, г. претседник остаде и даље званичан и хладан.

— А виде ли, господин-приседниче, што напраји онај

звер сас нас? — рече Калча, јер га г. председник својом званичношћу поли као хладном водом.

— Који онај? — запита г. председник и јави им се учтиво, а гледа по авлији.

— Па, домаћин наш, побратим Ивко, господине председниче — вели Курјак. — Извол'те, седите... А ми... мало свратили... кô људи.

— Море, има даву да ти чинимо, да ти се тужимо бе, марку, на онога санким домаћина. Много лош човек, господин-приседниче, па ни лошо и напраји. Пцетиште! Овако ли се слави слава и друство дочекује једанпут у годину, бре брате?! Остадомо сами у кућу као сирочици без татка, како пилички, господине, кад ги кобац уфати мајку!

— Е па, Калча, знаш како је... и ви опет...

— Тој ли је ред, господине?! А живувасмо алис како браћа од једну мајку... Пазешем га и волешем побоље од онога мојега Чапу! — јада се Калча, коме се стегло око срца, па постао лиричан; дало му се на жао, па му удариле сузе. — Тој ли је ред, господин-приседниче?!

— Па није ни то — то не велим; ал' опет ни зулум неће да трпи човек! — вели председник.

— „Зулум!“ 'Ајде па и ти саг, господине, како збориш! Све беше убаво и човешки. „Зулум“, викаш? Е па де, ко је погинуја од овај наш зулум, кажи си ти, де? Ти си човек један, што се каже, књижевњак, разбираш се у књиге и у писмо, и у протоколи и архиву, и тија багатели. Кој погину дѐ оди тај наш зулум, мајке?! А њега па ако слушаш што не клевети, — оно требе да је Косово било овден! У овеј године, рутав човек, та да си саг у мој старос' плачем. Тој ли је па ред?! — заврши Калча врло жалостивно.

— Е па ја знам да си ти, Калча, адвокат! Ама није опет ред ни да му ви опет тако набијете огњиште — рече председник, окрећући се и гледајући по авлији онај вашар' па се заустави на обешеним јагњећим кожама. — Није ни то ред!

— Неје, господине; да кажеш да је ред, неје па ни тој ред. И ја си тој викам; ама кому да га казујем?! — правда се Калча, искрено.

— А јесу л' вам то јагњеће коже од ове славе?

— Јесте, господине. Веће нам се доједе пилећо, па променисмо на јагњећо; па беше туј још неко друство, те ги поручасмо сас друство.

— А пошто су сад коже?

— Шес' гроша, седам гроша... спрема јагње, господине... даје понизни и услужни Калча податке. — Две дадомо на Курјака, зашто ги је он и заклаја, па ред си је такав; а једна па за мен' ће остане, зашто му ја беја' помагач, параквар, а он беше стареји ашчија.

— А шта то пече онај? Јагње, а?

— Јагње, господине, ђурђовско јагње; а од њег' послатка манџа нема на свет!

— Извол'те запаонац, господине претседниче — рече Курјак. — Калча, дај столицу!

— Фала, фала! Запаонац ћу узети, ал' сести нећу, него овако стојећи. Запаонац и јесте да се с ногу овако једе. А, после, ја нисам дошао овамо да се частим — (кад је требало, био сам) — ја овамо долазим управо по званичној дужности, као...

— А ми ћемо сад мало да се прихватимо — вели Смук, излазећи из подрума са пуним рукама, — да ручамо. Ручали су већ, што кажу, и који су говеда погубили. Ево и вина. Побратиме, испери ове чаше — рече Смук оном новајлији.

— Ела извол'те, господин-приседниче, мало винце. Ама је винце, види, види! И Турчин — па веру си да батали заради тој вино, такво јел!

— Фала, Калча.

— Ама вино антика; од ђурлинско лојзе, трогодишњак. Да си бацимо, господине, у кљун по једно винце.

— 'Ајд' баш могу, ал' само једну чашицу.

— Хе-хе! — служи га задовољно Калча, — кол'ко милујеш, господине, а код нас зор нема.

— Ама како то радиш! Гледај га само! Ала си ми и ти неки ашчија! — рече претседник, гледајући Курјака како сече печену јагњетину.

— А све си вика, господине — вели Калча, — да најбоље знаје.

— Како то сечеш, то не ваља ништа!

— Не ваља, господине — вели Калча.

— Оно ако ћеш баш право, јагње и не треба да се транжира, него се изнесе онако цело на синији, ко што Турци раде.

— Е, не л' и ја тој зборим?! А они ми викају: ти, Калчо, да си ћутиш; ти си мајстор салте за зајци и за срндаки. А саг погле како и приседник на мој памет збори!

— Да си мене питао — вели претседник, — ја ти, вала, не би' дао ни да га сечеш. Јагње се живо коље и сече, а чим је печено, одмах нож за силав па прстима, ко што је Бог рекао. Јагње печено, упамти то, најлепше је и не сећи га, него га онако цела изнети на синији, па онда скрстити ноге, па, онако по турски, прстима скидати с костију. Тако се то ради. Па онда не знаш шта је доста: толико је то слатко! Ал' кад си већ почео, онда дај бар мени тај нож, да ја то...

— Нож, подај нож! — викнуше сви и полетеше услужно.

— Ех, сам те Господ донесе при нас — вели задовољни Калча, — а без теб' ћаше да буде јексик овој наше друство!

— Овако, видиш, овако се то сече, овако. А како си ти почео... Па брже прислони тањире уз ватру, да се малко угреју — ако ћете, то јест, вруће печење да једете — онда се тако ради, а не на хладан тањир метути, па да се одмах слојани! А ако волите хладно печење, онда је друга ствар. Што се мене тиче, ја волим и једно и друго. А кад хоћете вруће, тањир треба да је мало угрејан...

— Боже — вели Калча, сав срећан, полако — учевњак човек што је, па у свашто се разбира!

— Тако... дај сад амо те тањире од ватре. Е, пробај сад да једеш!

— Ех, пусте чкоље и пусти мој младос' куде јел — викну Калча.

— А лако је натаћи само на ражањ па испећи; ништа лакше од тога. Али треба мајсторије да се исече. 'Ајде, па ви сад једите... а ја ћу мени узети само онај бубрег с лојем. Дај столицу.

— Столицу! — викну Калча и додаде му своју малу троногу столицу. — Е ли искате из собу једну и један јаст'к?

— Батали, добро је и овако! — вели претседник. — Охо-хо! Ала се омиче, све се топи и лој и бубрег. Дед' то ћурлинско. Је л' ћурлинско то вино беше? Да ти мене нешто не лажеш?

— Ћурлинско, господине, — вели Калча, — ич не бери бригу, зар теб' ће' да те л'жемо! Све му је лојзе у Ћурлине.

— Онда сипај!

Сипају, куцају се, наздрављају и пију.

— Славу славили, славу дочекивали, господин-преседниче — наздравља Курјак. — Како ја вас данас у мојој кући како могу, тако ви мене, ако Бог да, други пут у вашој кући дочекивали како могли, а, дај Боже, и како хтели!

Пију и изврћу све чаше, тако да данце буде горе а уста чаше доле.

— Добро вино! — вели претседник. — Дед' још мало ребарца. Тако. Па онда да се лепо разиђемо, па и ја с вама и ви са мном да будете задовољни, а највише да буде нашем Ивку мило.

— Што је куче, виде ли, господине, па нема га! А погле овакој друство! Овако једење и пијење и не 'теде — што је пчешка сорта! — не 'теде — да останел — вели Калча.

— Ала се топи! Охо-хо! — вели претседник, узимајући ребро. — Гледај, Калча. Овако се то једет! Ех, кад не умеш да једеш.

— И ово! — рекоше три кардаша и сваки му изабра и метну у тањир оно што сам највише воли.

— И реп знам да волите! — рече један, па му мету у тањир.

— И главу, господин-приседниче — вели Калча. — Не ли сте главешина на град и на нас свија и туј што смо и там' па напоље по град. Па викам: „Главу пред главу!“ Такој си је ред јоште од старо време.

— Изволите, господине претседниче, ђурлинског нектара. Нећете ми ваљда дати корпу! — вели онај и приђе услужно и грациозно да му наточи.

— А, фала, фала! А одакле бесте ви? — рече претседник новајлији. — А ко вам је ово? — запита полако Калчу. — Одакле бесте?

— А кој га знаје! — вели Калча. — Требе да је неки наш човек. Дође си у кућу како некој маче од сокак кад улегне у кућу, па се припитоми туј; па саг веће и не излази. Стадосмо и побратими.

— Част ми је представити вам се — рече онај, закопчавајући капут и извлачећи манжетне — Светислав Н., пређе као члан позоришта, скроман и предани служилац у храму богиње Талије, а затим отпуштени општински писар, жртва обести садањег режима, који је узалуд ишчекивао моју потпору... као члан путујућег друштва почео сам као статиста са цигло неколико ових речи: „Милост, Лезирк је невин!“ а доцније сам играо Јована у Низу бисера и Хајнриха у Лаворици и просијачком штапу, награђен бурним аплаузом до лудила усхићене публике која ме обожаваше. Играо сам карактере, то ми је фах... посветио сам се био животу који значи свет на даскама, то ми је био идеал, циљ и сврха мога толи бурнога коли беднога живота...

— Аха, сећам се, писали су ми из Београда за вас.

— Па сам дошао... А уверићете се из мојих кондуита, које су све овде при мени... — рече и извади читаву фасциклу неких хартија.

— Добро, добро... то за после. Овде сам само приватан човек у кругу пријатеља.

— Имам опробано перо... мој концепат није никако поправљан; одмах га и преписујем. Имам баш, чини ми се, овде неколико концепата при себи, ако желите...

— Желим ти, брате, добар апетит — рече претседник и метну му у тањир један комад печења. — Ето то је добро. Ех, кад не знаш шта ваља!

— О, господине претседниче, ваша љубазност... ваша готовост... како само да вам се одужим!...

— Батали, море, то, па ћути и једи ту. Видиш да нисам... да сам данас приватан човек, а сутра кад будем у звању, званичан... — вели претседник, па се тек наједаред трже; сетио се да је дошао као власт, па настави: — То јест, ја сам и сада власт, ал' сам у другом послу. Људи, шалу на страну, фала на части, на вину и на мезелуку, ал' ја мислим да је већ крајње време да ми оставимо овога човека, овога нашега грешнога Ивка. А зато сам и свратио, пут ме нанео. Ишћо сам овуда, па чуо неки џумбус, па дај, велим, да видим...

— Чуја си џумбус, па викаш ово тебе да су неки моји човеси, друство; е фала, те се за нас па присети. А куд ће па да бидне коло без Кокана, та и ви без нас. Здрављица, приседниче! — вели му весели Калча, а накривио капу. — Ако, ако! Неси ни погрешаја, ни ти с нас, ни ми па с тебе.

— ...Па реко', хајд' баш да свратим и да видим шта раде они тамо, па сам казао Џивгару да спреми фијакере, па да се лепо посадимо, па онда лепо одавде кући... ил' у Бању... добро је мало, ради...

— Заради воздух! — вели Калча. — Ех, што је човек учевњак, књижован...

— Јесте, да се мало излуфтирате, то је здраво.

— Прима се! Да идемо! — вели Светислав.

— Ама па лепо, да си идемо, лепо, па ће' си идемо! И ја си тој викам од јучерке јоште. Тике викам — вели Калча, — бива ли, ели је ред па трговачки да си идемо, а ни „сас здравје“ да не рекнемо на нашога доброга Ивка, на домаћина, ете?

— А прошевина?! — спомену Светислав.

— Каква прошевина? — пита претседник.

— Хеј, хеј! Па тај си је работа веће савршена... 'Оће да га женимо...

— Кога? — пита претседник.

— Па ваљда неће Курјака! Тике може и њег', удовац је...

— А зашто опет ка да не би могло! — рече Курјак, ребрећи се мало и сучући бркове.

— 'Оће да га женимо, овога побратима. Такој ли је, куме? — пита Калча Светислава и удара га по рамену. — Јучерке ме окумија. Здрављица! Куме, да пијемо! Куче ниједно, ела да се пољубимо.

— Хај'те, људи, хај'те; ово је сад најхитније, а за оно има времена! — вели претседник.

— Ивчо, бре! — раздера се Калча колико га грло доноси. — Ивчо, бре, поскоро да дођеш!

— Што се дереш ка скелеција? Пресече ме, кол'ко се раздера! — викну на њ претседник.

— Викам га и окем ете за тој, да се, демек, алалимо како људи, трговачки... несмо једне керамиције...

— Море, Калча! Немој бар ти да се правиш луд. Давно се баталио ред овде.

— Одавно, господине, и ја викам тој, јоште откако не оно куче остави па побеже; ама викам, зар да смо и ми како он?! — вели Калча.

— А зар је ред — вели Курјак, — да нас и он остави онако саме!

— Е, па немој тако, Мито — рече претседник онако мско и благо Курјаку — ти си бар човек паметан, па што онда тако говориш? А како би, ето реци по души, теби било, да ти он дође на твоју славу?

— А зар је једаред засео? А после ја то једва и чекам, и молим Бога! А што? Што да ми не дође! Боже здравља... Није далеко... ето прексутра, па извол'те и ви, господине претседниче. Па ћете видети како ја дочекујем и служим госте; онако старински, као Силни Цар Степан... све стојим. Јакако. А ја још и немам домаћицу ка он. Још мало, ето прекосутра је слава, па живи били...

— А шта је прексутра?

— Па разуме се Марков-дан, моја слава, од старине...

— Хе-хе — смеје се претседник, — шта се ту разуме!

— А за коју годину, за ову?

— За ову, за ову!

— Хе-хе. На здравље ти памет! Ове га године, вала, нећеш славити, а до године можеш. Па, болан брајко, а знаш ли шта је данас?! Па данас је Марков-дан.

— Данас? — пита Курјак.

— Данас, и то целога дана! А сад је четири сата по подне.

— Та батал'те, господине претседниче... не знам ја кад ми је слава! Толико година славио заједно с оцем, и после кад сам се одвојио сам, и као удовац... па да не знам ја кад је Марков-дан. Трећи дан по Ђурђев-дану.

— Па? Је л' прекјуче био Ђурђев-дан?

— Јок! данас јел јуче јел — вичу, док се напослетку једва једном не обавесте да је јуче био Ђурђев-дан.

— А не, не! Господин претседник има право. Јуче је госпођица Јола отишла и нисам је више видео, а она је дан и по послуживала.

— Е, па саг дђ! Вија сте мужије учевњаци и књижевни, а мија смо једни простаци. Како ти рече, приседниче, тај

дан ће да бидне. Последњи си гост у друство, да ти не кваримо кеф, ете! — вели Калча. — Пеки, пеки!

— Е, па нећу да је „пеки“, него: Је л' прекјуче био Ђурђев-дан, је л' јуче била патарица, е је л' данас онда Марков-дан?! Ако не верујеш, изиђи да видиш како јури свет у Пантелеја... а и на Са. Марка слави црква!

Табло.

— Е па, побратиме, Митанчо — диже се Калча с пуном чашом, — па срећна ти слава! У здравје да гу дочекујеш! И ми да ти долазимо и ти па да не дочекујеш и испраћаш, а не како оној куче Ивко што уради.

Сви му честитају славу, љубе се, пију и опет се љубе.

— Добро сте ми дошли! — вели Курјак једва једном уверен и он. — Извол'те, седите.

Сви поседају, Курјак стоји и служи.

— Господин-приседниче, — вели Калча весело, — а виде ли саг па овој чудо: слава на нашега Митанчу. Курјачка што је слава, па у туђу кућу гу слави! Боже мој! Свашто у овај свет!

Те се речи као коснуше Курјака, јер он се уозбиљи и као растужи мало; а за чудо да је и јуче већ био нешто друкчији. Већином је ћутао, ребрио се седећи онако; гледао, сукао и извлачио бркове.

— Е, кад је тако — рече претседник и пружи ђуровачу да му се наточи — онда је што друго; ствар је онда у другом состојанију. Па што ми то одмах не казасте! Е онда узимам реч натраг! — па испи чашу. — Светиславе, на, мети овај шешир тамо да ми не смета.

— Бож'ке, како се па оној убаво сложило. А прође Ивкова слава, а ето си стижа па Курјакова! — вели Калча.

— А јадна ти слава без свирача! — вели Смук.

— Весело, господине претседниче! — вели Курјак.

— Ама нешто ми глува ова слава! — вели претседник.

— Како да није! — вели Смук. — Нема Цигана.

— Бе'у једни отоичке, ама ги напудимо зашто су ло-

пови. Они куповаше и доносише пљачку алексиначку и књажевачку у турцко време кад беше рат. Рекаја сам јоште кад паде Ниш и заступи Србија, да ћу ги бијем где ги нађем и дор ги видим; па си тој и радим, веру ги фираунску чађаву! Фаћам рачун; јоште три иска, па да ги бидне рамно стотинка.

— Ама глуво ми без Цигана! — вели претседник. — Куд је била слава без Цигана!

— Глуво, господине.

— Чујеш, куме Светиславе!

— Ја... о молим... изволите! — вели Светислав.

— Дакле, као што ти реко', ја ћу да ти будем кум, Курјак старојко, а Калча нек' ти буде место оца. А, Калча, пристајеш ли?

— Све си кабулим... вели Калча.

— О, каква част! Ствар прешла у јаче руке... Дакле има наде! Даље од мене онда мисли о самоубиству! „О Маријола, лепотице красна, Слика дивна раја небескога! Не смем чисто да погледам у те, Дивном блеску светла лица твога. Ал' врати се, о погледај, стани, Мог живота већ се гасе дани!“ — заврши декламацију овај Јулије Флотвел из путујућег друштва.

А Калча не скида очију с њега, него га слуша и гура једнако Смука, да га и овај слуша.

— Море, куме, ти ме збуди с том твојом фантазијом... Дакле, шта оно хтедо' рећи...

— За Цигани беше разговор! — вели Калча.

— А, да, дакле, куме и ћато... сутра напиши признаницу на пола плате...

— Чујем, господине куме; а на колико, молим?

— На пола плате, четрдесет и осам динара, од петнаестого до краја овога месеца, на име плате писара ово-општинског, а плата ти је деведесет и шест динара засад.

— Хвала, господине кума-претседниче и једини прави пријатељу и добротворе.

— Уха, шта ти све наказива ту! Рекни: к у ме — доста је.

— Хвала, куме. Дакле, куме, шта сте ми хтели наредити? Где кум оком, ту кум скоком!

— Леле мајке, што ће да ни процавти Општина сас овакога писара!! — вели Калча, смејући се.

— Дакле, куме, отиди оном мом писару пред кућом ту што стоји и кажи му, нека одмах пошље свих шест пандура у свих шест циганских махала — а и код Пантелосја нек' иду, ако по малама не нађу, па нек' доведу свираче.

— Колико?

— Кол'ко их нађу.

— Ама, викам — вели Калча, — неће може бит' да дођу; и њим ги је слава.

— Море! Чудне ми славе! Циганска слава. Шта неће да дођу?! Кажи да председник зове. Хајде сад... Чујеш... хеј, стани... Нареди тамо и за прангије!

— И чочеци нек' доведу! — предложи Калча.

— И њих, и све. Знају они Курјака; зар су му мало свирали Мекам и Зејбечку игру.

— Море, не знају они председников бакшиш! — вели Смук.

— Е, па срећна слава! Срећно виђење! Ове године како можеш, а догодине како хоћеш. Па да Бог да с домаћицом — вели му председник. — Ако си Курјак, не мораш бити курјак.

Куцају се и пију.

— Седи, Мито — рече председник Курјаку. — Што си замишљен? Шта ти је?

А Курјак само седи и ћути. 'Суче бркове, вуче брк и гледа низ нос, као човек који осећа своју вредност и намеран је да је пусти у саобраћај.

— Истин', што ти је па теб'? Ништо си много жалан, побратиме!

— Ето тако. Ништа! Мислим нешто! Ето откад је наше друство, па се не сетисте мене да жените и да ми прет-

седник буде кум! А овај, ево, дошао јуче, па му већ нађосте и девојку и кума и старојка и све! Е, зато ме је баш много жао!... То... то ја и умрећу а заборавити нећу!

— Па, молим те, побратиме, а кад си нам ти рекô да 'оћеш...

— ... Него да ја дочекам — наставља збиља ожалошћен Курјак, — моју славу без домаћице, и још у туђој кући! Е зато ме боле срце! То је мени једна жалост велика!

— Море, батали то сад. А поправићемо то лако, само ако ти хоћеш! Него да пијемо. Само ако ти хоћеш!

— Море, како да нећу оно што је добро.

— Хајд', батали ти то сад! Сад ће нам и Цигани доћи.

Нема сумње, Курјаку се досадио удовачки бећарски живот, а дирнуло га и то ваљда што је дочекао славу у туђој кући. И он се опет изгуби у мислима. Само је гладио брке, пућио образе, надимао груди, као што већ то чине заљубљени удовци, и мало је говорио, а није се расположио ни кад су стигли свирачи.

После пола сахата стигоше свирачи.

Ивко је седео дотле у кафаници и поручивао кафе и примао извештаје, који су га потпуно умирили, јер је чуо да је власт стигла већ на место нереди. Пошао је умирен и пун наде; али што се ближе кући примицаше, све га више неки страх обузимаше. Оставио је кућу у приличној тишини, а сад из далека проламаше му уши један ужасан урнебес! Јакаша, јараша! чу се из авлије глас Циганака и зурле Амета зурлаша.

— Леле, мајке, што ће баш да пропаднем! Што ће овој сас мене на крај да бидне! — рече, па полете кроз свет у авлију, као човек који је до малочас безбрижно седео у друштву, па му изненада јаве: да му се кућа запалила. Ту стаде на оном демаркационом ћошку од куће, па гледа и слуша све. Унутра већ само како се замислити може! Како те најгоре мрзи. Једна вика, једна свирка, једно пуцање и подврискивање једно, па се до неба чује! Затекао је шест

циганских дружина. Све ударило у свирке и даворије, у ћеманета, зурле и бубњеве, а чочеци у бесну игру. Циче ситна ћеманета, пиште зурле, а глас им се разлеже чак до Виника, тресе се кућа и сокак од бубњева, звече дахирета, подзвецкују чампаре на рукама чочека. Игра чочек и прави кругове и шиба својим дугим курјуцима по зраку и тресе грациозно целим својим симетричним телом, а Калча се извалио на једно јастуче, зажмирио сладнострасно као мачак, па викнув: „Ахааа, чичино малецно!“ испали пушку у вис и отера радознале врапце чак у девету махалу. „Свирите мој жалос', веру ви фираунску чађаву чочешку!“ дере се Калча и обећава лагир-папуче гаравом чочеку Кара-Биберу, због које се почешће по кафанама дешавају туче између војске и цивила и има разбијених глава и слубљених шешира, покрханих столица и тесака без канија у кафани и канија без тесака у касарни. „Ћити, ћити, Ружо!“ дере се Калча.

Тресе се кућа веселого Ивка, јорганџије.

Стао домаћин, па гледа и слуша чудо. „Што је овој, бре брате! помага ли што тапија?“ рече у себи. Веровао је својим ушима, још са сокака чујући како му се све тресе од свирке и песме весела кућа његова, али очима својим није могао да верује ни сад, на лицу места, усред авлије! Занемео и стао. И да је то био човек који афектира, нема сумње да би најприродније и најзгодније било за њ да падне у несвест; — али пошто као човек јаке и снажне грађе није знао шта су то живци, а још мање слаби живци, није знао наравно ни падати у несвест, него је само зинуо од чуда, па стоји наспред авлије. Оставио још и којекако мирну кућу, а сад затекао читав вашар као у паклу, и то још у присуству општинских служитеља, на чију је помоћ апеловао! Они су ревносно прали чаше и спремали „бештек“ и „есцајр“!!

— Бреее! Зар тол'ко Цигани ги има у овај град?! — викну Ивко, коме ништа паметније у овај мах не паде на памет него то. Заборавио на своју несрећу, па се чуди томе.

Стаде гледати и мерити у Цигане и пандуре који раде и уређују слешке као да су баш у својој кући.

— А, за тој ли ве је послаја приседник, несреће пандурске! — викну Ивко, мислећи да су пандури (као сироти људи) поткупљени.

— Ми си сал' слушамо заповес' — рече један са засуканим рукавима, разгледајући опрану чашу, а Ивка и не гледајући. — Што па н а с резилиш, кад су туј наши стареји?!

— Какви стареји! А, ће се нађем ја с приседника, па ће га питам, какви има пандурини! Куд су стареји? — пита Ивко, не видећи ништа друго до саме Циганс. Први пут му паде на памет, па се запита: откуд у вароши толико Цигана! Погле, молим те! рече Ивко у себи. И доиста сам Циганин притискао авлију, па да, што певају, јаје бациш од горе, не би пало на калдрму већ на добра Циганина или још бољу Циганку. А није ни чудо. Пандури су сви, колико их је било, тачно извршили наредбу. Сваки је пандур довео по једне свираче; шест пандура, шест дружина циганских беше дошло. Стоје у полукруг са свима могућим музичким инструментима културнога Запада и чаробнога Истока. Они као полукруг, усред њих кардаши, усред кардаша седи главом он, претседник; а власт, болан брате! Пао у севдах, па онако ћефли лепи динаре и стопарце по челу и образима најмлађег и најлепшег чочека Ајше и обећава јој стамбол-папуче. Грешни Ивко кад виде то, а он стао па се скаменио, и стоји не друкче него као један велики у салонски капут и свилени прслук са цветићима у саксијама обучен знак питања или дивљења.

Дуго је ћутао, јер не може ни очима да верује, а још мање да гукне! Власт, болан брате, отишла да га заштити, па се и она саблазнила и њу је ова тродневна епидемија заразила! И њу је занела и понела струја овога бујнога весеља. Па што је онда стално и солидно у овој земљи? мислио је Ивко.

— На здравље ти пита, домаћине! — гукну Ивко. — У овуј земљу веће нема ни ред ни па закон! Пропадо' ја са све приседника!

— Ивко!

— Побратиме!

— Ћопек!

Гракнуше оданде у један мах кад га спазише, а прангија рикну силно и посу земљом несрећнога Ивка по глави, по капуту и по свиленом прслуку са цветићима у саксијицама.

— Свирајте: „Што те нема, што те нема, драги, да ми дођеш?“ — виче Курјак.

— Јок, јок, свирите: „Побратиме, побратиме, ете, да се не варамо!“ — виче Калча.

Цигани свирају и певају у једно и друго у исти мах.

Ивко стао наред авлије, па се подбочио као онај коме се поломе кола на пола пута од села у варош, — стао па гледа блесасто. Паде му на памет прекјучерашња гужва циганска, па рече у себи: „Сас Цигани поче, сас Цигани ће ми се и сврши слава! Ја си дочека у моју авлију „Циганско царство!“

— Поскоро овам', куче ниједно — виче Калча. — А, теб'те никуд нема! А знаш ли, јагуридо, дек је данас слава на нашога Курјака?! Не знајеш, је ли, несрећо побратимска!

— Овамо, побратиме — устаде Курјак и приђе му. — Данас ми је слава, Свети Марко. Жалост, побратиме, које сам ја дочеко од тебе, као од једног бољег од рођенога брата, да се ти мене не сетиш, него да ја морам да ти напоменем.

— Е, па срећно — утањи Ивко, — до године побоље код твоју кућу да гу дочекујеш и испраћујеш!

Пољубе се.

— Ставријо, море, чашку за Ивка. Добисмо новогоста. Седи си, Ивчо! — вели Калча.

Куцају се и пију. Ивко седа.

— Е, а што је па саг овој, господин-приседниче? — рече прекорно Ивко.

— Не можеш бре без нас, признај, куче ниједно! — вели му задовољно Калча. — Скита се, скита, па се врну при нас у старо друство, куче!

Насмеја се Ивко мало горко, па се предаде судбини и баци капу на траву.

— Ето видиш, како сад иде све лепо и мирно. Седиш ту, а нико ти не каже ни: потамо се! Треба лепо. Добар си мајстор, ал' с људима не умеш — вели му претседник, густоизно једући једно ребарце. — То треба полако, па то после све иде својим путем, као намазано. Ти само уживај!

— Е јес', господине. Да уживам, господин-приседниче! Калча ме испрати сас пушку, а ти ме па саг сас прангије дочека! Фала ви како на брата — рече учтиво Ивко, а у себи се пита: шта ли то, Боже, иде све тако лепо и намазано?

— Деде још по једну! Најпре таван јагњетине, па таван вина, па онда таван кафе, па ништа лепше! Ето тако... сад још ово да испијемо, ту што видиш, а послз ћемо сви лепо да се дигнемо, па право тамо! Ал' онда треба и ти да нам помогнеш, јер и твоје се коже то тиче.

— Што да прајим, господине? Све ће да чиним, салте казуј! — вели Ивко, па му се примаче столицом.

— Па ти ето видиш, какви су ово зли поданици. Видиш да овај сваки има три срца као Муса Кесеџија. Видиш да су тек сад ћефли, што су пронашли Митину славу! Па ти мислио да ће већ да сврше, а они тек сад почињу! Хоће славски колач да поруче.

— Како, море, да не видим! Очи ми обелеше гледајући бруку. Него курталисуј, аман!

— Е па лепо, има лека.

— Има, велиш! О, да да Господ!

— Ето видиш овога овде Светислава. То је наш писар: добио је данас службу. И ти си ми казао, а и од њега сам

самог малочас чуо, да је бегенисао ону јучерашњу девојчицу...

— Маријолу Танину? Јесте, господине.

— Е, па видиш. Па сад бирај! Ил' волиш да их скинеш сад одмах с врата, ил' да ти још три дана праве лудорије по кући. Од тебе све зависи, више него од мене.

— Научи ме, господине, ела...

— Па да оде твоја жена, госпоја Кева, мајци девојчиној...

— Аа, при Сику?

— Јесте, да оде, па да је пита: хоће л' удати дете. Је л' јој је за удавање; а ми имамо, реци, момка на женидбу. Нек' каже да није рђава прилика... а знаш... ко га зна, може после доћи неки још гори. А овоме бар знам фамилију. Од добре је фамилије, за то нека се не брине, а има и масу, то ја знам и јамчим.

— Е, лепо... ће рекнем: приседник га знаје како и себ' што познава...

— Па ако може бити што од тога посла, а ми да им дођемо одмах овако сви у прошевину — а ево ту су и Цигани. Жива згода, све кô наручено. Он млад, леп, од добре фамилије, таман прилика; а она лепа...

— Лепа, господине, како гугутка, како и мајка гу Сика, а мајка гу па што беше...

— Ее, де... казивô си ми већ! — прекиде га претседник.
— Дакле ако може, а ми онда вечерас лепо све да свршимо, а на Духове може свадба да буде. Дакле, хоћеш ли?

— Како да нећу, господине! — вели Ивко.

— Е па, Светиславе, домаћин ће да иде. Дакле, Ивко, хајд' брже, а кажи им да се девојка момку просто допада! Кажи да је зато и остао три дана код тебе, што му се жестоко допала...

— Рекни гу — додаје Калча, — жестоко му памет померила ваше Јолче, па си је саг како брљив без њума! Ошашавеја је...

— Да, господине, а и шта би ми био живот без ње! Само један суморан дан, магловит, облачан дан; дан без сунца, небо без паведрине, без топлих зрака сунчаних. Што је цвет без топлих зрака сунчаних, то сам ја без ње! О, господине, кад бисте знали! Кад бисте знали и осећали што ове ломне и измучене груди осећају у овај мах! Ах, господине! — рече Светислав, а опустио руке и разбарусио косу, па изгледа као онај кога из кафане избаце.

— Погле га сал' што збори! — вели Калча полако и гурка Смука. — Ја га што је брљив! Их, што је фантазија, мајка му старал

— О, господине претседниче! Да ли ћете ми моћи веровати?!... Али не... и ви сте били млади, и ваша је крв негда бујније кључала, срце јаче било, и ви се више кретали по узвишеним пределима идеала! И ви сте јамачно имали једно створење, које не бисте дали ни за сва царства овога про-странога света; за чијим сте погледом чезнули, за чијим гласом уздисали, за чије бисте једно „љубим те, љубим“ дали све блаженство душе своје! — А она, мени... ах, коли ми је драга она!

— Брееее — отеже Калча, — па ово море било лудо!!!

— Море, не лупај ту којешта — осече се претседник на Светислава, који је још једнако онако чупав стајао и декламовао без суфлера, — нит' ми одуговлачи ту ствар, кад ви-диш да радим за тебел... Дакле... овај... тако кажи, нека каже тамо госпоја Кева: да је момак рад да се жени, а девојка му се допала. Он има нешто масе, а добиће службу, па не тражи ништа; што кажу, пристаје и у једној кошуљи да је узме. А ја ћу се старати за њега. Познавао сам му оца, а познавао и фамилију, и јамчим за њега. Ако дâ, нек' јој рекне да ће тиме и мени учинити љубав, а рећи ће ми после фала, то знам. А и девојка ваљда му неће манисати? А момак је воли и било би му тешко кад би га...

— О, умукните — раздера се Светислав — не спомините ту ужасну реч, тако вам спасења душе ваше и вечних

мука које вас чекају! Не спомињите! — рече малаксало, па разбаруси косу у очајању и паде преко једне столице.

— Ама реко' ли ти да се не млатиш кад ја радим, видиш, фала Богу. Бог и душа, хоћу те везати, па послати у Београд у лудницу, ако ми само још једну реч...

— Ах! не, не! Ви још не знате...

— 'Оће — нек' гу рекне Кева — како онај леблебиџија из Стамбол, што се у онуј турцку песму поје, пушку да фане, ајдук да стане, ако му, ете, не давате Маријолче ваше. Може да направи сијасвет зулуми и па ешеклуци заради овај несрећни севдах. Такој нек' гу, ете, на Сику рекне! — учи их Калча.

— Не, не! Нашто ми и живот, та он би ми само био пакао на земљи без ње! Ја ћу се убити ако...

— Чујеш море, Ивчо, што си збори човек?! Нек' рекне Кева на Сику: да ће да се беси наш побратим Светлислав на криву грану, а све од кара-севдах — а од кара-севдах поголем болес' има ли на овај свет?! — вели Калча озбиљно. — А истин' може да учини тој! Фантазија је, бре! Лудо, бре, зар га не видиш? Море, муке видомо сви сас њега за овој три дана! Па може тој и да напраји, па кој ће таг, рекни гу, Сике, да потегли на душу? А може, каква је будала, да се ожени за инат сас неку штумадлу, па бива ли наш побратим такој да начини, та такву снајку да си добијемо?! Тој ће бидне, рекни, ако му не давате девојченце. Разбираш ли?

— Разбирам, де! — вели Ивко нестрпљив.

— А за момка, реци, да је већ председникова брига; биће места за њега. А после има и масу, дакле неће, фала Богу, бити гладан. А рече, чини ми се, да је сиротнија кућа, а? — запита председник.

— Па сиротиња, господине — вели Ивко, — имају ти једну кућицу, лојзице, малко земљице, чаир и магаре; тол'ко!

— Е, па иди сад, па гледај што брже да се вратиш, ако желиш да ти се кућа што пре испразни — вели му

претседник полако. — Јер видиш како је! Курјакова слава тек сад почела... једва сам их одвратио... а хтели да зову и попа да свече колач! Па ако и Курјакова слава устраје још три дана, лепо ће да ти иде! Хајд', иди сад!

— 'Оћу, 'оћу, господине, да радим ћу како да ми је син ели родљак — вели Ивко.

— Рекни гу — учи га Калча, — нек' си не тврди пазар баш тол'ко много. Зашто знајеш како је! Момак си је како један, демек, зајац, девојачка мајка како ловџија, наводаџија како огар, како на прилику саг мој Чапа што је, а момак како зајац; дор га видиш, а ти тај час по њег', зашто кад му изгубиш траг, нема га ни зајац, беше му веће... неће га нађеш ласно! Па да си има нос како мој Чапа, па неје ласно! Та и за овој саг, ете, алис та си је работа! Зашто може после да буде слаб алиш-вериш за девојку. Знајеш како је девојка! Док си је млада и луда и зелена, она си је скупа и јагма на њима, како на ранке црешње; а после и по две оке да даваш за марјаш — па мука за муштерије! Море мен' ме ти питуј — рече Калча задовољан и изненађен и сам овим својим згодним упоређењем. — Помени гу за оној наше старо, кад гу ја бегенисува јоште у оној време, а она си и мајка гу тврде пазар! Па виде ли што се после напраји?! После си пође и удаде се за онога Танчу; од Калчу па дође гу ред и на Танчу онога! Знајеш, рекни гу, за онај стари реч: „А кум сас прасе, а ти а па сас врећу“, та прасе у врећу, зашто после може да стане кум пишман! Та и Сика нека си не тврди баш тол'ко много пазар, зашто може после да буде зорт кад прецавити девојче како цвет; да буде зорт, па таг да дава девојче за неку јоште погору прилику и јоште побудалу од овога нашега побратима, ете, Светли-слава!... Ете тој ти се поздравија, рекни гу, онај Калча.

И нама ће ваљ'да зора синут',
Сунце наше у висину винут',
Бићеш моја, моје чедо драго,
Бићеш моја, једино ми благо!

вели Светислав, а дигао руке и окренуо се према Ивку и домаћици му који одоше својом мисијом.

— Брееее! — отеже Калча. — Што је па будала и фантазија овај наш тазе побратим, та га у свет нема! А, побратиме, а фаћа ли те тој па сваки дан у овој време?!

После пола сахата ето ти Ивка и Кеве. Вратише се обоје весели. Ови их једва дочекаше, јер Светислав је за ово пола часа починио лудорија доста.

— Господин-приседниче — рече Кева с врата, — да кажеш: Драгичка!

— Море и ми да кажемо! Бог да поможе и поживеја твој памет, господине, та се присети! — вели му Ивко полако.

— Шта је? — гракнуше сви.

— Готова работа! — вели Ивко. — Изнапред мајка гу не беше ништо кефли за разговор, мислејаше, демек, да салте шегу терамо, па си жена не верује, та рече: „Зар ви не беше доста у вашу кућу, рече, та саг па почесте и у овуј!“ — Ама, Сике, викам ја, ти си берем жена... „Ајде, комшија, и ти си па како онија! Не води гаирет са сиротињу!“ рече па она. Муку, море, имашем сас жену! Ама кад гу ја реко’ да ич нема шала, и да ће приседник да дође сас нас, а она таг рече: „Е, ако да је туј и господин-приседник, таг, рече, може да буде ништо“. А ја гу јоште реко’: Да запиташ, рече ми господин-приседник, најпрво девојченце; зашто ми рече човек да нема ништо са зор, веће сас кеф и сас алал. А теб’ ти је керка за давање? — „За давање ми јел“ рече она. — Е, па саг иди, па си питуј Маријолу. Она си запита девојче а ова се срамуваше — како је и ред на удовичку керку — некој време, а после признаде си, што га је и она бегендисала. — Берићат-версун! викну’ ја. Па саг брго да се спремите, ми ће смо саг овај час да смо туј при вас! реко’ гу ја на Сику.

— А ја гу реко’ — додаде домаћица, — за девојче ич да се не бринеш, ако смо, демек, муштерије. Момак си је

убав, кротак, фин, како галантерис'. Премисли се, реко' гу ја, ако смо муштерије и ако ти је, демек, Јолче за давање!...

— „Што да се премислим! рече па она. Кад је к'смет, нек' се узну! за давање ми је! Ми ће' ве чекамо!“ — допуњава Ивко рапорт.

— Ура! — одјекну громко и Цигани засвираше један урнебесан туш.

— Па 'оће си идемо. Да полазимо! — нуди их Ивко.

— Можемо! — вели претседник, — ако смо готови. А ти, Калча, пробери једно шест најбољих Цигана и сортирај их, па ти нек' остану, а оне друге пусти. Старојко, ти знаш шта је старосватско: да води трошак, — хајд', дреши кесу, па плаћај. А ево им од мене — и даде им три банке. — Раздели им, јер ће се потући.

И Калча и Смук деле бакшиш Циганима који цакају, али не смеју много због претседника, а још више због пандура; али чим изиђоше из авлије, зацакаше страховито и почеше се бубати и тући. Ивко се смеје и не да пандурима да се умешају, па вели: кад је почела слава са циганском тучом, нека се, вала, и сврши.

— Ама шта тражиш то, куме? — пита Смук младожењу, који се гологлав устумарао по авлији.

— Ама тражим шешир! — вели Светислав.

Док је Светислав тражио свој шешир, дотле је Курјак пришао претседнику и, озбиљна и свечана изгледа, разговарао се с њим дуго. Били су подаље, па им се разговор није могао чути, али се од прилике могло видети да се нешто врло озбиљно разговарају. Чуло се у један мах како Курјак вели: „А ово већ не ваља, и сам видим, вели Курјак... срамота од света... па бих вас молио, господине претседниче, кâ једног свог оца, и, рећи, пријатеља, да ви...“ а претседник пристаје на нешто, колико то до њега стоји. А Курјак све веселији и ведрији, избацује час једну а час другу ногу, суче бркове и тражи од Ивка оно мало огледалце што стоји међу порцуланом, и чешаљчић, а овај му све то доноси.

— Ама шта то радите толико? — пита претседник, свршивши разговор с Курјаком.

— Ама шешир нема му га на Светлислава! — одговори домаћин.

Стадоше сви тражити шешир по собама, по ходнику, по шупи; завирише и у кокошињак и разгледаше све по авлији. Нема га нигде.

— Гледај, молим те, ко да је у земљу пропò! — вели Курјак.

— Ама, побратиме, дође ли ти у шешир, ели гологлав дође? — вели Калча. — Још мало, море, да потраја овај џумбус, ћемо да се питујемо како бугарске Баја-Џоре што се питуваше: е ли беше на Баја-Џору глава-та?! Свашто на свет! — смеје се Калча.

— Па ваљда није гологлав дошò, ал' га неко одн'о?! —

— Море, какве се све челебије изређаше овија па три дни у овуј кућу — може и тој да бидне!

— 'Ајте, море, људи, пролази време! — жури их Курјак.

— Слушај, куме — вели претседник, — па ми не можемо ту сад до поноћи остати ради твог шешира. Него да се помогнемо. Ставро!

— Извол'те, господине! — одазва се и дотрча један наочитији пандур, први момак у својој махали.

— Ти имаш најлепшу шајкачу, нова је, је ли? Скини, па је додај господину писару.

— Разумем! — рече пандур.

— А, па ено ми шешир на чандијама!

— Боже, куд па саг на чандију да дође! — чуди се Калча. — Еј, црна Сике, што ће' па да добијеш будалу зетал!

— Ех, батали сад. Него ко што реко'.

Светислав узе и мету нову шајкачу и накриви је мало на десну страну.

— Хајдемо! — рече претседник. — А ви, окрете се затим пандурима, хајд' у општину! Хајд', Ивко!

Пођоше.

— А ти, Светиславе, да будеш паметан. Немој да ми се тамо измотаваш ко малочас што си, јер одмах ћу да ба-
талиим сву ствар.

— Молим. Ћутаћу — вели овај.

— Да ћутиш, јесте. Ти си младожења, па треба да
ћутиш.

— Да си ћутиш и да се срамујеш како је ред, демек,
на младожењу. Да си постидљив и од невесту! Ако ће' опет
да си фантазија, како отоичке што беше, ми ће' те испудимо!
Разбираш ли? 'Ајд' сад! — вели му Калча.

— Молим, молим! — вели онај.

— Да си ћутиш — вели Калча који се са Светиславом
упутио испод руке, — зашто ако станеш да прајиш ешеклуци
и да си фантазија, како до саг што беше — ем неће да
добијеш девојченце, ем ће да поручаш ћутеци од мен' у
овај мрак. Разбираш ли?

— Разумем! — одговара Светислав.

— Е, тол'ко ти реч од мен'. Да си ћутиш како немâки

— Ћутаћу! Као сињи камен ћутати ћу! — вели Свети-
слав, решен да све поднесе ради Маријоле.

— Цигани, бре! Да свирате саг Он-Алти, Шестнаести
турцки! — заповеди Калча.

Цигани послушно засвираше поручени турски марш.

— А што да чиним па ја без шајкачу? — запита Ставра
пандур Ивка, кад се нађоше на улици пред авлијским вра-
тима која закључаваше Ивко.

— Еве ти моја шубара (па му је наби на главу), а ја
си могу и гологлав у комшил'к. А јутре да дођеш за шај-
качу и па за господинов шешир, а ноћас нек си седи на
чандије. Зар топрв ће да преноћи, ете, на чандије! Па јутре
ће' се трампимо и рачун преглеђујемо, зашто ноћаске нећу
сам дом! — рече Ивко и полети гологлав за просиоцима,
а пандури одоше у Општину, праћени свирком шкартираних
Цигана.

Свршише прошевину. Поседеше и поразговараше се и кренуше дома. Светислав је ћутао.

Испраћа их мајка и ћерка. Веселе обе, па не знаш ко је веселији, мајка или ћерка. Испратише их до на сокак.

— Е, од овија три дана што беше, овој си је најпаветна работа. Овој најпаветно изработисмо — рече Ивко задовољно, кад беху већ на сокаку. — Фала ти, господин-приседниче, те ме овија не отераше у Цинцари; а ћа' да зеће не држим славу ели да гу променим за Светога Живка.

— Па дом да си идеш — рече Сика Светиславу.

— Лаку ноћ! Лаку ноћ!

— 'Ајде, вратите се да не озебете! А ти, Сико, тако без мараме! — вели Курјак нежно.

Врата авлијска залупише и чу се споља како Јола и Сика трче унутра.

— Е, па у здрављу да се разиђемо — вели претседник. — Срећно, Светиславе! Срећно, Курјаче. Ти си добро урадио!

Сви се љубе са Светиславом, али и са Курјаком.

А што и са Курјаком? запитаће неко.

Па ништа чудно. И Курјак је испросио; испросио је Сику. Допала му се особито одономад, кад оно није хтела да пева, кад је оно Калча заинтачио па тражио да пева. Од тога тренутка Сика је била једини предмет његових мисли, и та љубав је у њему бујно, галопирајући, расла и нарасла за ова три дана. Досадило му као удовцу, дирнуло га то што је дочекао своју славу у туђој кући, а прострелила га Сика својим великим и као бадем дугим очима, па се узјадао претседнику и замолио га да се он заузме. И овај је то учинио. Чим је свршио за Светислава, одмах је отпочео и за Курјака. А баш је згодно могао отпочети, кад се повела реч о младенцима, наводећи да пуница и не треба прве године да је код њих. А вели, ако је за фајду, доста је жалила Танчу (Бог да му душу прости), а он је, додуше, и заслужио да га и дуже жали; али Божја воља, ето, хтела

тако... па кад већ њега не диже из гроба, вели Курјак, а оно нека Бог поживи оне што су остали! А грехота је да се и она тако млада закопа као калуђерица, кад још може свет видети фајду од ње, и зато је он проси. Писац није умео онако лепо да сложи то, као што је у истини било, али отприлике тим речима се послужио Курјак, а председник исто прихватио. И како га је дао Бог слаткоречива, ствар је тиме сасвим, што рекли, прешла у јаче руке. Сика је ћутала и слушала. Накривила мало главу на леву страну и оборила очи, па јој пале сенке од трепавица до пола образа, ћутала и слушала и чупкала полако крај од кецеље. А затим је умала и пољубила председника у руку. И док је Маријола спремао кафе у мутваку, испросише јој амо у соби и мајку. Јола је тек сутра дознала за ту другу прошевину, и тад је чула и шта је све уговорено. Уговорено је и за часнике и за дан венчања. Венчаће се ускоро; Маријола на Духове, а Сика на Павлов-дан.

— Е, са здравље, Светиславе, посинче — рече Ивко и пољуби га у чело. — Па јутре да дођеш за шешир, а за ноћаске нек' си седи на чандије.

— Фала, поочиме! — вели Светислав, па га пољуби у руку.

— Е, па лака ви ноћ! 'Ајд' са здравље! А до годину извол'те на Светога Живка... таг ће ми је слава... ће променим, ете, светитеља! — вели им Ивко, праштајући се с њима, па узе жену и замаче брзо с њом. И набивши покојнога Танче бућмеџије фес на главу, оде право тасту да тамо са женом преноћи.

— А виде ли Сику? Кол'ко гу мило за Јолче, тол'ко па јоште и за себ' — вели Кева Ивку, идући путем. — Виде ли?

— Хо, мајке, па тој се знаје; поближа кошуљка оди хаљинку. Е што да чини млада и убава удовица у њојне године; да гу пропада век без човек, бива ли?! Како, ете, цвет у пусту пољану, па никој га не бере и ни мирише и ни се па ћити сас њега — ете такој си је удовичко!

— А и на Миту мило; процавтеја, Бож'ке, човек у образи оди голем радос'! — вели Кева.

— Ах — рече Ивко, па се лупи у груди. — О, Боже, сал' тол'ко да живејем дор дочекам на некога прву славу; сал' дотле да не замрем! А таг убаво ће ми, жене киселе, плате за овај оди три дана панађур што га држаше у моју кућу без календара и комесара и па после сас приседника.

— Море, остави па рекни: Сполај на Господа, што ги се и саг курталисува! — вели Кева.

— Мори, Кево — рече Ивко, па се заустави, — ако ли да скокнем малко до друство, да ги се па саг ја осветим! — вели Ивко, па пође а Кева за њим, па га ухвати за капут и не пушта.

— Туј да останеш, несрећо! Једва ги се курталисува, а саг ги па сам тражиш?!

— Ама сал' да ги направим један пакос'.

— Јок, јок — вели Кева а не испушта га, — дом да си идеш с мен', а за пакос' има време.

Ивко само хукну, па се лупи у груди и рече:

— Ама што ће' се наплатимо! Како на кадију ће ми плату. А на сву тројицу је слава испред моју. Та када ги, ете, дођем и седнем у кућу, е, веќе шест дана, за овој неће им искочим из кућу. Ама ти, Кево, сал' уживај! Ће ги закупим и доведем и нишки и масурички Цигани за џумбус! А, што узе женче!!

Тако смишљаше и претијаше мајстор-Ивко још оно вече, идући тастовој кући. А какав је злопамтило и пакосник, верујте да ће то и учинити. Већ је за то кратко време смислио много што шта, а до прве славе, јал' Калчине јал' Смукове јал' Курјакове, има доста времена. А он је био мајстор у измишљању и намештању да нагарави кога, и већ се сад смешио и уживао у освети, звецкајући силним кључевима од свију својих соба и шупа у кући.

Сутра, кад је отишао кући и распремао, још се страшније заклео да ће им вратити мило за драго.

Ивко оде једним, а господин претседник другим путем, наредивши им пре тога да иду кући, што му они, наравно, и обећају, упутивши се фијакерима који су стојали пред кућом.

— Ама што узе женче, побратиме — вели Калча Курјаку, — алал ти две очи! Саг може да гу слушамо кад запоје:

Ракито, мори, Ракито,
Ракито, танка селвијо!

и па да гу гледамо, ми што смо побратими.

— А, ће' се ти да убришеш за тој! — вели му Курјак.

— Ама зар побратиму ти па тој збориш?! —

— Побратиму, јакако! Ваљда се ја женим за побратима?! —

— Ама за тој ич не беше разговор! Ништо лошо нема туј, салте човешки.

— Е, тако. Ја теби на славу и ти мени на славу. Толико! — вели Курјак, смејући се.

— А, такој ли ће му бидне! — вели Калча.

— 'Ајд', седајте! — наређује Смуk.

— Стој! — викну Светислав, — имам један предлог. Како би било да отпевамо сад овако једну. Ја сам први тенор, треба још други тенор, баритон и бас, па један диван квартет да саставимо, па да нас види Бог! А таман смо чеворица, па можемо да саставимо квартет; ја певам, дакле, тенор; шта ти, Калча, певаш?

— Тој што и ти, побратиме! — вели Калча.

— Е, па не може то, него реци...

— Јок, јок. Тој што и ти појеш, тој ће и ја да ти помагам... побратим побратиму треба да се намери у помоћ...

— Е, па не иде то тако. Певаш ли бас, сопран, алт, шта ли...

— Ја ћу да појем на твоју форму, побратиме...

— Е, па ја певам тенор...

— Е, па шта ми требе друго! Сас мојега побратима и ја ћу си тој.

Батали га Светислав, па се окрену оним другима.

— А шта ви певате? — запита ону другу двојицу.

— Што и ти, побратиме! — рекоше обојица у један глас.

Хукну Светислав, па се окрете опет Калчи:

— Дакле, Калча, дед' запевај нешто што ти волиш... да видим. Беее! — проба Светислав басом. — Дед'!

— Беее! — имитује га Калча. — Бреее! како мечке почемо.

— Врло добро, то је бас. Дед' запевај што.

Дома ли си, сама ли си, Маруш, мори?
Дома јесам, сама несам, лудо, мори!

отпева Калча.

— Врло добро! Па ти си басист, ти ћеш бас да певаш. Бееее! — проба Светислав дубоким басом. — Ето, то ћеш да певаш.

— А сал' тој неће да дочекаш! — вели Калча. — Ни татко ми тој не беше, а и ја нећу сам тој!... А, басис нећу да сам докле се, ете, крстим сас три прста.

— Е, па мораш тако...

— Е, а зашто бајаћим ти да можеш да појеш друго, а ја па да тој не могу! Ако смо побратими, демек, ми' ће' заједно, дружески! А бас да појем у овеј године моје — нећу си! — Што, бре, зар што ће ти је приседник кум да је, та саг ја да не смем да појем тој што и ти?!

— А, па не зато...

— А бас нећу да сам, та да знам саг да ћу да умрем! У нашу фамилију, тој да речеш, басис, ете, — нема! — рече Калча одлучно. — Па како ће' да појемо?

— Па да станемо пред кућу. Серенада... знате, фала Богу, шта је — вели Светислав. — Серенада...

— Хе-хе! Смешна реч. Како викаш?! Пред кућу? Зар смо си ми па коленде, та да, како на Божић, пред кућу

појемо? Е, тој неће ласно да буде. Ја мислешем у кола...
 путујећи...

— Ама само неколико стихова од песме: „Пред твојом
 сам ево кућом, за којом сам жудио!“ — моли их Светислав.

— Е, сал' тој, да кажеш, код нас адет неје — вели
 Калча, — код вас може да је, ама код нас, ете, неје.

— Нећемо! — викнуше сви.

— Е па добро, онда ћу ја сам, још боље; она се и тако
 соло пева.

Али му не даде Курјак, а ни остали.

— Светиславе! Немој да се млатиш ту, већ седај у кола
 — вели Курјак. — 'Ајд', седајте. Ја и Калча у ова, а ти и
 Смук у она друга.

Поседаше. Сви се наместише, само Чапа остаде доле,
 машући репом и лајањем дајући од себе јаву да је и он
 ту. Он се више није хтео одвајати од Калче. Бојао се да га
 опет не изгуби, па га ни за тренут није више пуштао из
 вида.

— Да си узмемо и мојега Чапу сас нас у друство? Ако
 ли? — пита их Калча, сав блажен што је и Чапа ту. — Е,
 па и он си, ако је пцетиште, има душу; па нек' си и он, ви-
 кам, протера век. Ако ли?

— Да га метнемо у овај трећи фијакер? — предлаже
 Светислав.

— Море, пешак си је он убав, арнавутска сорта је то,
 мој Чапа. Види га, бре, кол'ко ноге тај имал — вели Калча,
 гледајући га и милујући задовољно! — Четири ноге, бре
 брате, мал'ко ли је тој? Повише и од теб', побратиме! Ће
 си пеш стигне пре оди нас.

— Јок, јок! И он мора на кола, нек' се зна да су го-
 сподска посла! — вели Курјак.

И тако метуше Чапу у трећи фијакер, па потераше је-
 два једном.

Глава четврта

ПАТАРИЦА

— Стој! — чу се команда кочијашима. Фијакери стадоше.

Према наредби г. претседника — а и према њиховом сопственом сагласију и обећавању — требало је право кућама да терају. Обећали су претседнику да ће право кућама, а он њима опет казао да ће ноћас сву ноћ он сам главом обилазити патроле и град, па ће, вели, видети, јесу ли одржали реч. Али се њима није никако ишло кући, јер онај зао демон који их је задржавао сва три дана код Ивка и довео их дотле, да је морала и сама власт интервенисати — тај исти демон шану и сад Калчи, и он предложи друштву: пошто је већ поноћ прошла, да би добро било да не узнемирују своје по кућама.

А била је дивна ноћ; небо ведро, посуто звездама. Чаробна ноћ, нишка ноћ! издалека се чуло како хуји и шуми Нишава и ломи се и пада код града. Па ко би презрео све те лепоте природне, оставио их и отишао у загушљиви ваздух дома и легао да спава?! Дивна ноћ их је задржала од тога корака. Али да остану овде у вароши, нису смели; задали су реч, а што је још важније, задао је реч и претседник — па може негде натрапати на њих. А међутим момент био знатан и свечан; тако рећи, једаред у животу долази. Светислав испросио, испросио и Курјак. Курјаку је, управо, што кажу, дупли празник; испросио, а и слава му, управо патарица. Зато Калча предложи: пошто је поноћ прошла, да би требало да прославе Курјакову патарицу.

— Кад могамо на оној куче Ивка да смо човечи спрема њег' — вели Калча, — та и за патарицу да му останемо у

дом; а зашто па да је побратим Курјак полош од њег'?! И његову патарицу ће' да слави́мо. Е ли усвајате, друство? — викну одушевлени говорник.

— Усвајамо! — грмнуше као из једног грла сви и наредише кочијашима да не терају кућама, него да терају право у Бању, а на онај трећи фијакер — из којег је Чапа искочио одмах, чим су се кренули — узеше неке бедне свираче Цигане (неку босоногу дечурлију, међу којом се један одликовао белим тврдим филцаним шеширом, али и он беше бос), који су се већ враћали кућама и код једног запаљеног чкиљавог фењера цакали, делећи зараду у бакру.

— Цигани бре — викну Калча, — кој ви је старешина нек' искочи напред.

— Ја сам, ако искате чалгиџи-башију! — вели онај боси у белом тврдом филцаном шеширу.

— 'Ајдете с нас! паре ће напрајите —, вели Калча.

Узеше их и наместише у трећа кола, а Чапу узе Калча у своја кола, јер је већ почео урликати, па се кренуше. Прођоше и Ћеле-Кулу, и кад су у највећем касу јурили, викну један с кола „Стој!“ Кочијаши стадоше, Цигани умукнуше, а кардаши се стадоше договарати куда ће, јер срећом некоме паде на памет да је сада бањска вода хладна — јер, као и сваке године, баш у ово доба, и сада тече у бањи по неколико дана само хладна вода. Сложише се да продуже пут, али да окрену у Еминову Кутину. Потераше кола опет.

— Цигани бре, чађава веро — окренуо се Калча, па им наређује с кола — саг да ми свирите мој жалос'! Свирите: „Ел' си чуја, дек сам испросена?“ Тој да ми свирите! — рече, па се завали у седиште и накриви капу. — Ааа! Курјак, Курјак — вели, па тресе главом, — неси ми побратим, веће си ми, ете, душманин! Такој ћу те зовем, ете, по саг.

— 'Ајд', не будали ту! — вели му прекорно Курјак.

— Што бре — пита га Калча. — Зар неси душманин и па курјак?! Алис како гладан курјак уграби ни нашо нају-

баво јагњенце, нашо малечно Сике. Виде ли гу кол'ко је малечно?! За силав, бре, да гу метнеш како карамфилче, па да гу чуваш и гледаш и сас кеф миришеш!

— Море, немој да се млатиш ту! — вели Курјак.

— Хеее! Ама ти ми мен', побратиме, баш подвали; ама онакој цврсто, хаџијски ми подвали! Хеее! Душманине, а не побратиме! Дође, бре, из бели свет, па како глува кучка ћута, ћута, дор ме тике уапи, и па јоште за срце ме уапи! Хеее! Ама ти ме мен' баш закла, и па сас тупу чекију ме закла, како овна на курбан! Е, а зашто тој? — рече, па запева:

Мит—мит—мит—митанче,
Цркни ми, пукни, душманче!

— Седи ту, море, па ћути! — вели Курјак.

— Море, теб' ти ласно беше! Удовац си, па кој ће како теб'! А ја што ће, што знајем да си прајим; жена ми, ете, цврста и здрава како селска Дена, ће да поживеја јоште сто године! — А ја требашем да гу узмем јоште у оној време, ама мајка и татко гу ме не обичаше! Ах, што беше једно гугутче и антика-девојче, кад запојел!

— Ама, па ти си жењен човек, откуд ти можеш имати две жене?! Ниси ни удовац, а ни Турчин.

— Па може и ја да останем удовац. А што па да не можем?! Хаџи-Катлак у онеја године па си има седам! Виде ли му овуј седму што гу доведе; шестнаесе' године бре, младо како гонџе од ружу! па си мирише на памук од јорган, кад промине прокај теб'!

— Ама, ти си нека будала.

— Стој, фијакерис', док наредник нађе узенђију! — командује Калча, и фијакери стадоше. — Ћопеци, бре! Ела при мен', при кола овамке! — зовну Калча, и један Циганин, онај с белим крутим филцаним шеширом, скочи с кола и дотрча по инструкции.

— Што искаш, бата-Калчо? — рече Циганин.

— Какав бата, бре, ђопек-сене! Зар на Цигани ли ћу сам бата! Ко ме бата? — грмну Калча, па потегне шаком, али се хитри Циганин измаче шамару, одскочив бестрага од кола. — Знајеш ли, бре, да си имам од време јоште бујрунџију за два Цигана да могу да ги утепам без рабош како два зајца у шуму, па ич да ме не питују никој за тој?!

— Чорбаџи-Калчо — изговори Циганин и поклони се, а остало прогута од страха.

— Е, е, такој те искам... спрема те б' ќе сам берем чорбаџија; разбираш ли, чађава гурбетска сорто?

— Разбирам, маале-башијо Калчо.

— Е, е, такој те искам... А саг, искам да ми свирите онуја песму (ама гу, ете, заб'рави, па неће да искочи баш под форму), онуја што се поје за Тодору, прво љубе и ашик, онуја:

Прво ашик, Тодоро,
'Ајд' сас мене, Тодоро,
Да ти купим, Тодоро,
Антерију, Тодоро;
Ти да носиш, Тодоро,
Ја да гледам, Тодоро!
Нека пукну душмани,
Твоји душмани и моји.

Све се, ете, спомиње за Тодору, а после се — разбираш ли, бре, циганска веро?! — казује, ете, у туја песму, како ќе да гу купи јоште и: срма-колан и тунофес, и мумлешамију и приштейвске нал'не, и широки фустан јањински и чифт папучи; све ќе тој, вика у песму, да гу купи, па она си сал' да носи, а он да гу гледа и па да се поноси; а да ги пукну душмани од муку, и њојни и па његови, како, ете, саг овај Курјак, при мен' што седи, што црца и пуца од муку заради Сиду и мен'. — Ете тој да ми свирите, па таг

друство ће да ви да царски бакшиш, а ја нећу да ве тепам — а од мен' и тол'ко доста!

— 'Оћемо, чорбаџио и маале-башијо Калчо.

— Ама искам такој да ми свирите та да ви све плаче кемане од жалос' големи, како Циганин кад га остави жена па зареди да оди по други човеци! Разбираш ли? Тој да свирите, и тој си је мој жалос'!

— Море, Калча — викну Курјак, — сад ће да буде још један „твој жалос'“, ако те дочепам, па избаћим из кола. А ти како си почо, то ће ти и бити!

— Ихаааа? Куд га па ти искара! Јаваш, море! Што мислиш, бре! Калча нема две руке! Калча ће да си седи и да се срамује како селска невеста прокај девера, а ти да га избацујеш! Кол'ко ве, бре, има таквија у тесте?! Море, топрв ће да видимо, кој ће из пајтон!

— Е па кад си будала! — вели Курјак. — Ил' ја ил' ти из кола. Овако заједно не можемо! Светиславе, оди овамо! Седи ти до овога будале; вас двојица ћете се ваљда боље сложити.

— Ихааа! Што ми ти па туј наказува! Е, па дѐ! Ако немамо више друство и шалу, како до саг, а ти сал' кажи! Ја мислешем да сас побратима може да бидне и да има шала, а ако да је за карање — карање нема! А ја ће си могу и пеш да идем сас мојега Чапу.

— Море, не лудуј ту, него седи — вели Курјак.

— А за овај реч „будала“, што ми га отоичке каза, много ти фала, побратиме! Фала ти, побратиме, максуз фала! Тој до саг ми јоште ни један човек неје рекнаја. Требашем, ете, од побратима топрв да га чујем, ете, тај реч „будала“! Фала ти, побратиме, до црну земљу фала; да ти се преклоним до земљицу за тај један реч, ама тамнина је, па ме стра', неће да видиш!

— Де, море...

— Бериџат-версун, побратиме, како на прилику од теб'! Фала! — вели Калча, па се клања и скида капу. — Па...

како рече... ја будала... хеее... Е сал' кад си ми ти човек, учевњек и разбираш се у граматику и анатематику; сал' кад си ми ти књижован човек, и богословац, и инцилир, а ја ако ће сам будала. Што ћу прајим; сас тај мој прос' памет ћу и умрем! Берићат-версун и за овол'ко малко што знам! Од Тасу старога даскала што научи малко да четим и да пи-сујем, тол'ко! Псалтир до трећу катизму, и загази у четврту, дор ме не испудише из чкољу заради џивџани што ги много фаћа'; а и ја си сам да баталим тешем. Што ће ми више науке; владика ли ћу сам?! Што ми требе више! А теб' ти и опет фала! — вели Калча, и хоће да сиђе с кола.

— Седи ту, море, па батали тај разговор! — вели му Курјак и зауставља га.

— Што мислиш, бре! — вели Калча, а све љући и љући. — Саг сам си, викаш, женет, Сика ће ми је домаћица, па што ми веће треба и тај Калча, и то друство, и тија багателе?! Ђ буде акшам, а ја ће си турим чивију на порту, па ће си примакнем букару сас комињак, па сас домаћицу: па малко комињак, малко леблебеју, а малко, знаш, разговор — па ће си такој по саг убаво да терам век. А онија ешеци, они кардаши, ће', викаш ти, да иду според порту како пцета окол касапски пањ, па кад си виде, дек је порта замандалена, а онија па неће ни да ми улазу ни па долазу у кућу — а ја ћу си саг сам да кркам комињак у друство сас моју Сику, а она ће ми поје, па ће си терам век, како тетреб у планину кад си падне у севдал'к. Ехеее! Знам ти табијат! Познавам те убаво, како калпузан-пару! Аааа! Такој ли ће му бидне! Погле га сал'! Тој ли ти саг пребираш у твој ешечки памет, јагуридо?! Тој ли је дружељубивос'?! — рече Калча љутито, па сиђе с фијакера. — Несрећо курјачка! А овој саг ће смо се, викаш, бајаћим, скарали и посвађали! Такој ли си ти премислеја у тој прос' памет, несрећо курјачка! — Хехе! За тол'ко сам си белким писмен и ја па нешто; разбирам се, де!

— Јок, јок! Кад ти тако мислиш, онда боље да сиђем ја с кола, а ти седи! — рече Курјак, па сиђе и он с фијакера.

— 'Ајде, шта се млатите ту сад кâ будале! — викну Смук с других кола. — 'Оће ознојени коњи да назебу. Седајте, да не дангубимо.

— Ама па зар не видиш ову несрећу, како ми — вели Курјак — дира и вређа фамилију?!...

— А, фамилија јоште несте! — вели Калча јетко, стежући кајиш око себе. — Може да искочи — додаде пакосно — да ће да сте ники род...

— А, то још нисмо! — вели Курјак.

— А, па ће' да видимо! Неће ни да биднете... Јаваш, море! Ће' да видимо! Зар тој па да је у сагашњо време нека мука! Ћу прежалим, ете, банку две за таксене марке, и па банку и три пива и швапски суџук сас рен за адвоката, — па адвокат ће да пронађе веће!... Море, ти ће да видиш муку сас мен', зашто ја, да рекнеш, за фајду и несам роден, веће за инат! Па ће да ти напрајим једно весеље, да се искидаш од смеј; полако, дѐ!

— 'Ајде, седајте море већ једаред! Седи бар ти, Курјаче, ти си бар паметнији — виче нестрпљиво Смук.

— Е, па добро — вели Курјак и седе опет, — ја ћу да седнем, а ја га ништа и не дирам. Ал' онда реци и њему да буде миран и паметан. 'Ајде, Калчо, седи.

— Бâ! Од данас немам веће с теб' „живо-здравио“!

— Калчо... Калчо, море... — зове га Курјак, — кардаш...

— Беше му веће! — вели Калча љутит и стаде онако у мраку чистити шаком панталоне. — Чапо! Овамке, верни друже! С мен' да идеш; ми ће пеш, а неће да смо у друштво с овуја господу учевњаци. Мија смо једни простаци. Ја берем изучи до трећу катизму, а ти ни тол'ко! — па стаде миловати Чапу, који му је дошао, па лупа репом о земљу у знак свога пристанка.

Кад ти умрем, моја мила нане,
 Ти да викнеш Манулаћа доктура!

запева Калча и пође пешке с Чапом.

— Куме! — виче му Курјак. — 'Оди овамо, куме. А ја те рачунам за кума, а он гле какав је!

— Море какав кум?! Кум! Несам кум — вели Калча мало мекше и заустави се.

— Куме, несрећо моја. Није друкше, ти ми мораш бити кум.

— Што ти требам ја. Има јоште човечи учевњаци... и стари кум куде ти је?

— Јок, јок! Нико други, него ти! Кад сам се први пут женио, нисмо се познавали, а и где сам ја био! Па нећеш ми ни замерити; али сад... већ ако се не оженим, те ми тако ти не будеш кум... да заступиш старога кума који је умро.

— Па ће може да бидне јоште ники од старога кума фамилију...

— Куме! — да се пољубимо, — а кумица ће да ти спреми везен учкур и танке свилене бошчалуке...

— Хе, хе! несрећо курјачка — вели Калча, и стаде да рашчешљава бркове и љуби се — што да прајим, наше си, ете, куче! И ја ћу си до теб' ту да седнем, куме.

— Седи, куме, радости моја!

И кумови седоше један до другог и загрлише се.

— Разговор, дѐ! Што ј' си је било, било! — вели Калча.
 — А саг нема ништо, а, белки, ништо неје ни било! Тике научи сас уста кеф да си прајим!

— 'Ајде, терајте већ једном у Кутину — виче Смук.

Гена мајку љуто куне:
 Што ме даде за удовца,
 За трговца из Лесковца!

запева Калча, па наби куму до себе капу на нос. — Ех, куде ми је туфек на овај сагашњи мој жалос'!

— Хооо! — хукну Курјак, — ама ти па и опет!

Кочијаши потераше, Цигани засвираше, кардаши запеваше и Чапа залаја, трчећи уз Калчина кола, и тако у тој галами одоше у Еминову Кутину, место врло угодно за сваковрсне излете.

Шта су све у Кутини радили и како су се провели, и они и Кутинци, није по свој прилици мање интересно и поучно од овога доведе — али је, на жалост, писцу немогуће испричати то, јер нема ни изблиза тако поузданих података као што их је имао за ово доведе, за које, наравно, он, по урођеној му скрупулозности и савесности, и јамчи. Рапорт пак месне полиције кутинске — а то би једини веродостојан податак и био — био је, на жалост, усмен, и примљен само к знању, па га писац стога и није могао ни потражити, па, следователно, ни наћи у архиви и употребити у приповетци. А да се опет (као што то, на жалост, многи и наши и туђи чак и одлични писци раде) послужи измишљотинама, — није ни до сада био његов обичај. Тиме би се огрешио о досадашњу скрупулозност и савесност своју, и, што је још горе, тиме би изгубио дојакошњи леп глас веродостојна бележника, па напослетку и стечено поверење поштованог публикума. Толико само могу казати, да је некога ђавола тамо у Кутини морало бити. Јер Чапа је сам дошао у варош, обилазио Ивкову кућу, махао репом и само што није проговорио, толико је лајао; као већ сваки пас који има нешто да саопшти. А Чапа је био један интеллигентан створ; Калчина хвала није нимало претерана била. Иако, по свој прилици, није био никакав род оном чувеном свето-бернхардском псу Бари-у, ипак је, као што ће се читатељи уверити, спасао четири, или управо седам путника, с том само разликом што су Бари и остали свето-бернхардски пси спасавали смрзнуте, а овај „угрејане“ путнике. Али на ствар. Ивко је напослетку видео из Чапиног силног скичања, лајања и махања репом, да ту мора бити некога ђавола, па се зато посаветовао с господином Влајком прет-

седником (јер Влајко се звао претседник), и крену се на колима да их потраже, а Чапа му је био калауз. Дакле, као што видите, Чапа у овој приповетци није, нека ствар, или нека епизода; не, он је једно од главнијих лица, ако смем рећи дејствујуће лице које помаже и не мало доприноси да се ствар расплете, и тако оправдава и хвалу Калчину и пажњу пишчеву према њему, и брани га од могућих критичара, који обично воле много да изволевају и закерају. — Идући тако за Чапом, Ивко их је нашао у Кутини у бедном стању, били су — као под неким полицајним надзором! А како су почели још 23 априла, читатељ ће признати и сам да су само тако могли и свршити! Признаће да је то најлогичнија, ће и најприроднија последица ранијих узрока; а ако хоћете и са стране вечне правде и морала, и правда је тако најбоље задовољена, јер нису некажњени, за ово досад, промакли! Њихова општина их је рекламовала, уложила протест — и они су били најзад пуштени. Како је до свега тога дошло, остаће вечно тајна, јер г. Влајко је забранио да се о томе даље говори. А читатељима стоји на вољу да промуче своју уобразиљу — имајући у виду карактер, стање и околности „у речи стојећих“ кардаша — и да попуне ове празнине у приповетци. Као један фрагменат, према коме ће моћи саставити целокупну слику онога што је било у Еминовој Кутини, нека им послужи и тај податак, да је Калча неко време после овога, у детаљима својим тако мало познатог излета у Кутину, привијао слачицу по снази. Друго ништа не уме писац, као колико толико поуздано, навести сем још ово. Они фијакеристи, који су их тамо одвезли, нису хтели задуго после тога ни по које паре да возе у Еминову Кутину, а емино-кутински сељаци опет нерадо су се задржавали, кад дођу у град, у оној махали у којој су кардаши становали, него је свако јурио и промицао као татарин кроз Ражањ, или још боље, бегали су одатле као пас од топа. Сад зашто и крошто је све то било, сам би Бог знао! Моје је било да то споменем, а поштованим је

читатељима од воље да тумаче то како ко хоће; од воље им, као Шокцу пост. Писац само хтеде овом приповетком да им очува једну слику из веселих и безбрижних дана старога Ниша; једну слику старих и добрих Нишлија оних дана које је мутна Нишава шумом својим однела у Мораву, Морава у Дунав, а Дунав бестрага негде; ишчезлу слику оних дана који се нигда више неће вратити као ни младост наша.

И с овим би била ствар свршена. Али иако ово што следује строго и не спада у причу, ипак, окуражен вашим поверењем (а још више вашим стрпљењем), писац ће додати к овоме досад још једну главу, у име прида, како се вели — као и сваки трговац (јер и писац је нека врста трговца, који своју робу износи на пазар). Зато на завршетку, онако узгред, још и ово.

Глава пета

ПРИДА

Како је онога вечера на Марков-дан о прошевини уговорено, тако је све и било урађено. Светислав и Маријола су се венчали на Духове, а Мита Курјак и Сика одмах по Петрову-дне, на Павлов-дан. Они први ту у месту у Саборној цркви после службе, а ови други, као сви „второбрачни женици“ и стари момци и девојке, у радни дан, мало по-даље и мало пораније. Курјак и Сика венчали су се у манастиру Габровцу одмах по јутрењу, онако просто: без девера, без велике ларме и галаме. Отишли су свега на троје четворо кола. Кардаши су били и свати и часници. Калча кум, а Смук стари сват. „Три Циганке цело ‘оро“, како примети Калча. — Обе су свадбе мирно и лепо прошле, без ичега особитог, само се Милосаву фармацеуту десио малер у Маријолиним сватовима. То је онај, ако се сећате, пројектирани девер, али се после некако искренуло, па није био он, него неки други, а он је био пустосват. Вољан да увелича свечаност, и он је дошао на коњу, позајмљеном од неког официра, и с барјаком — и дотле је све лепо и красно било. Али кад су пошли сватови у цркву и он с барјаком пред сватовима, — онда се деси нешто што знам да ми многи неће веровати. Зао удес хтеде да се ови сватови састадоше на раскршћу с другима неким, официрским сватовима, и коњ господина Милосава, фармацеута и барјактара пред сватовима, однесе га у те друге сватове и помеша се међу официрске коње, своје, тако да кажем, „тиш-колеге“. И што је најгоре, та друга свадба ишла је у

Свети Пантелеј, и тако наш барјактар *polens volens* оде са овим другим сватовима у другу цркву, у Св. Пантелеј, а његови сватови, са којима је пошао, одоше у Саборну цркву. И дружељубље наших официра не допусти му да се врати. Они га задржаше, ма да се цапао дуго. Он је остао тамо на ручку, а тек после подне, пред вече, дошао је у Маријолине сватове, пешке и без барјака.

Није прошла ни пуна година, а обе куће беху пуне благослова Божја. Курјак већ ужива, Боже, у сину, па где год седне, а он прича о његовим особинама и врлинама и хвали га. Хвали га, како је здрав, тежак, глават и грлат. — „Цео дан се само дере, а има глас кô биров сеоски или кô мали бик“, хвали се Курјак често у кафани међу браћом и дружином. „Увек је гладан... вечито гладан... увек при апетиту... Баш се види да се турио на моју фамилију“, вели задовољно и поносито Курјак и ужива у њему и спрема му сјајну будућност. „А, нек' ми је само он жив и здрав“, вели Курјак, „а мене нека Бог подржи у снази и у здрављу, а баба ће њега дати на школе и науке; ал' неће он бити чиновник, да га свака шуша гура и премешта; баба ће га дати за медецинара“. Тако прича Курјак синчићу и држи га дупке на крилу, а мали будући медицинар забали устима као пуж или бацака ногама или учини тако нешто што је већ томе ангелске безазлености добу својствено и обично.

Уопште сви живе лепо и задовољно, и кардаши и брачни парови. Иду једни другима као и досад. Калча почешће изволева и слуша „своју жалост“, слуша песму из младих година:

Ракито, мори, Ракито,
Ракито, тенка селвијол

Слуша песму и гледа Сику, па му се чини да се чисто подмладила, како се по други пут удала, па је моли да му отпева и ону другу:

Да знајеш, пиле мори, Васке,
Каква је жалба за младос'?!

а она му отпева и ту песму. А њему и мило и туга му кад слуша песму, али не сме да буде много лиричан, јер је кум, а после и исмевају га сви, а Сика понајвише, али га поштује и љуби у руку кад год им дође.

И Ивку срце на месту; осветио им се свима редом. „Е јест то била нека напаст!“ рекоше многи после тога. „А ми га још тако жалили онда“. Те године Ивко није славио; није смео да слави. Јавио је пет пута у новинама да му због слабости није могуће ове године славити, и побегао је чак у Београд за неки еспап. После је већ славио. А како им се то осветио, писац неће причати, јер то би значило покварити потребно јединство у приповетци и увалити се у другу приповетку.

И Светислав се добро влада. Смирио се и не лудује више (бар се не показује тако често и јавно). И сад је примеран и нежан муж; воли жену и децу и пази на кућу. Али Маријола каже да је понекад ипак чудноват; ухвати га, дођу му тако лутке, па је друкчији, само она то крије. Издева јој имена, па је зове: „Дездемоно моја“, „Агнијо моја“, или „Миледи“, или „Долоро“, или тако некако чудно и смешно. А понекад је просто шашав, тужила се Јола, па каже да је он Јован а она Ана, и пита је: је ли примила неки низ бисера. Други пут дође му тако нешто у главу, па је опет шчепа за руку и говори јој неке ствари буди Бог с нама! Тек се само раздере:

— Маријоло, љубиш ли ме, Маријоло? — па се измакне.

— 'Ајде, фантазијо! — вели му женица.

А он јој опет приђе ближе, па је шчепа за обе руке и чврсто их држи; гледа јој право у очи страшним погледом, па је опет пита јачим гласом:

— Маријоло! Тако ти и овога света и онога, питам те: љубиш ли ме, Маријоло?

— Море, остави ме, фантазијо, какво љубење у дан!

А он се опет повуче и затури, да је као издаље гледа, па је опет пита још јачим гласом, који расте све више и више.

— Маријоло, тако ти успомене на минуле дане наше среће, када још — о ја, јадник! — не знадох шта значи то љубити, — љубити жену, а не бити љубљен; — тако ти негда толи жарке и страсне, а сада већ угашене љубави твоје према мени — реци ми, ох реци, Маријоло: љубиш ли ме још? — па падне на једно колено као Фабијано Фабијани.

— Море, дизај се, фантазијо, ич те не разбирам што збориш туј! — љути се женица.

А он се онда дигне; увуче врат и вуче се као да су га кола прегазила, па вели:

— „Јованка ме издала! Јованка ме је овом лупежу изневерила, Јованка је лорда Талбота наследница — Јованка је за ме изгубљена!“

— Море, несам Јованка, несрећо пеливанска! — брани се женица.

— Шта, одричеш се, одричеш се и мога па и свога имена! — дере се Светислав, а затим се исправи и рашири руке, па се још јаче раздере: — „Сву своју крв за освету! Шта, зар неће моју крв нико да купи?! — Ко ће ме над лордом Кланбрасилом осветити и потом мој живот за награду узети!“ — виче очајно као Џилберт ножар.

— О, Бож'ке, збори си како мутавџије! Ич га не разбирам, ете две ми очи! — вели Јола.

— Ха, ха, ха! Гујо шарена. Сад ме не разумеш! Реци боље да не смеш, да нећеш да ме разумеш! Реци, неверницо! — раздере се као луд. — Ох ја, јадник! А ја сам је толи љубио! — А затим се повлачи у ћошак од кујне, сав разбарушен, па наставља:

А знате ли шта то значи
 Кад запева препелица?
 Моли људе и преклиње
 Да бегамо од женскиње.
 Та оне нас себи маме,
 А ми хитамо ка'но слепи.

— Е па де, ћу те пољубим — вели она, па га пољуби.
 А он је гледа подозриво, па вели:

Женско, женско звер је лепа,
 Тешко лепа, тешко страшна,
 Љути отров дана наши'
 У најлепшој златној чаши.

— Господе, што је саг па овој?! — вели уплашена женица, па заклања расплакану дечицу од њега као квочка пилиће од копца. — Господе, зар је нагазија на ништо; оточичке си спомиње препелице а саг па отров... наступија је, безбели, на ништо!

А он наставља даље:

О љубави, о љубави!
 Ја сам тебе жедан пио:
 Једна ј' твоја капља слађа
 Него море самог меда;
 Једна ј' капља отровнија
 Него море самог једа!

— О, што ми Господ па даде такву фантазију! — хукне женица.

А он се опет измакне до врата, па се стане прикрадати као мачка кад види безбрижна врапца или још боље као шакал на плен, па формално урлајући на слокове пита је:

— Дез-де-мо-но! Љубиш ли ме, Дездемоно моја?

— Море, саг ћу те пољубим — плане Маријола, — ако дофатим овуј лопату из буџак, несрећо пеливанска! Карађозлијо никакав! Фантазијо!

— Добро је — вели Светислав, задовољан. — Имаш дара; фали ти само школа! А то је лако; уосталом, то ће већ моја брига бити. — Како је само планула, осетивши се повређена у свом женском поносу! Па како је природна! Дивно! Таман за трагичне љубавнице! — вели задовољан, па је пољуби одушевљено.

— Е што је саг па тој! — чуди се Маријола.

— А, шта велиш! Оно малочас! Оно је био „Луда“.

— А што тебе да ми збориш. Ја си веће видо' што тебе да је ништо без ред и лудо!

А он јој затим прилази, па је нежан према њој; милује по коси и љуби међу очи.

— А, шта велиш, ја Отело, а ти Дездемона? Па ти лежиш у кревету, па као спаваш...

— Фантазијо? — вели му женица меко.

— А ја се полако привучем кревету...

— Де, несрећо, неје те па ни срам... — па га удари нежно по образу, а слуша га радознало.

— Па скочим као тигар на кревет, па те давим! Је ли да би то било дивно?

— А што па да ме давиш? — вели уплашена Маријола.

— Да не да Господ! Неје ме мајка родила ни се па ја удавала за давење!

— Давим те, па урлам... урлам као шакал вруће афричке крви по кревету!

— Леле! Жива ти ја, што збориш! Мори, да баталиш ти тој, зашто ћу искочим, ете, при Деда-Владику, па ћу му рекнем: Деде, мори! Зашто се жену човеци и па девојке удавају, е ли за давење? Што ми треба муж за давење! Две ми очи, ћу, ете, искочим при Владику.

— Ха, ха, ха! Чекај само док узмем оне паре. Одмах ти отсечем те твоје дугачке кинеске курјукe, а ја обријем ове сердарске бркове. Шта ће ми бркови! Бркови! Изгледам као буљугбаша! А, без бркова, па дивота!

— Ба! — рече женица презриво. — Без мустаћи да ми неси искочија на очи, зашто те таг не признавам за мужа. Куд је па бија човек, и па јоште муж, без мустаћи?! Да ги не видим! 'Ајде, несрећо пеливанска! — грди га Јола, па га истера напоље и приђе огњишту па гледа око ручка, а све јој жао што га је истерала.

— „Тато! Ајаој, тато, слатки тато“ — дере се опет с врата и улази као Никџа — „ја сам гладан, ја бих ваљушака са сиром!“ — па прилази огњишту, диже заклопце и загледа у лонце шта се кува, па се раздере: — „Тато, ја сам болестан, здраво болестан! Ајо-о-о-ј!“

А она не воли ни то, али опет јој је милији и такав него кад је трагичан. Па се онда смеје. Падне на миндерлук, па се ухвати за слабине од смеха, па само виче: — Лелеее, лелеее, што је будала! Тугооо! — Па се све клања и сузе јој иду од смеха, а он се блесасто дере као Никџа из Старога Баке.

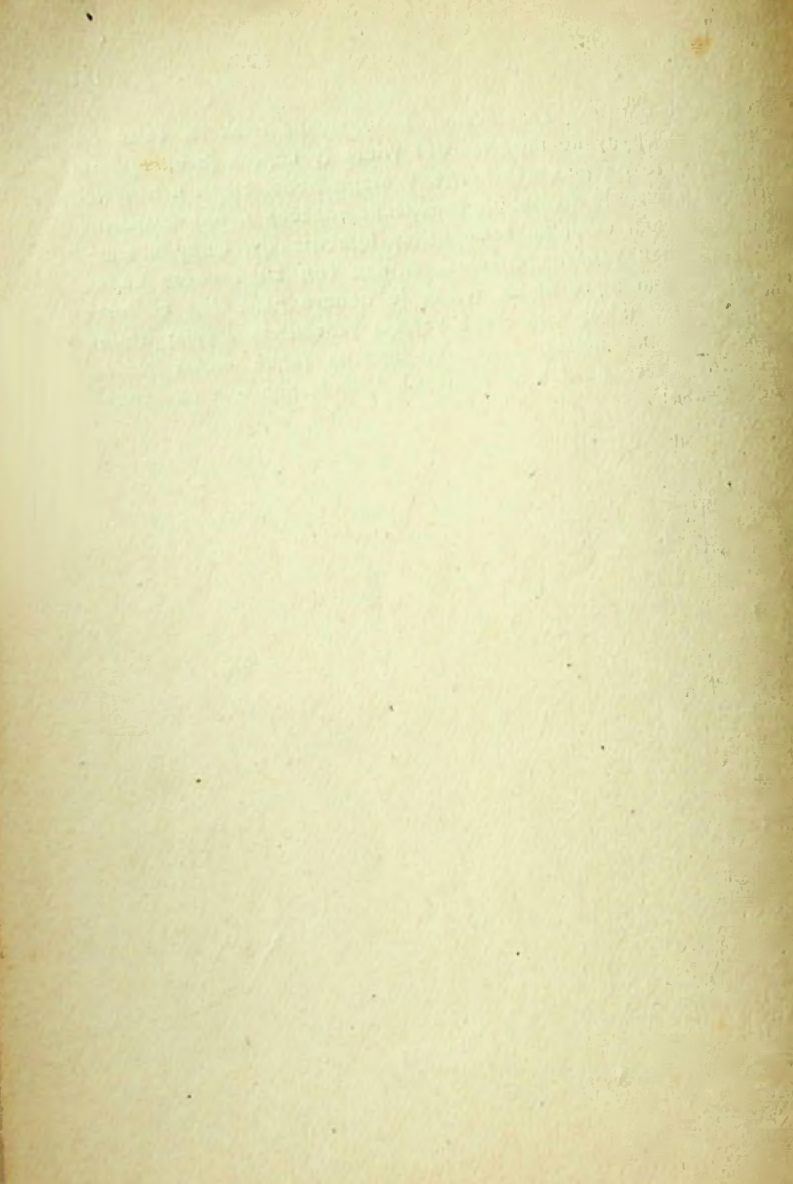
Тако се, ето, они почешће разговарају. Маријола се и љути и смешно јој. Она га воли, али кад га то спопадне, а она се, богме, изјада мајци, па се онда оне две саветују шта да раде. Готове су да зовну какву бабу, да ако му то што помогне; или да замоле Владику, да га он зовне и посаветује.

А то га је спопадало почешће и држало га подуже, а нарочито га је дуго држало кад је наследио масу од неких триста педесет и нешто више дуката. Е онда је просто био да Бог сачува; али, хвала Богу и људима, није му се никако дало. И кад онда није учинио оно што је науман био и за чим је лудовао — ваљда неће више ни учинити будалаштину, тешили су се његови. — А тада јесте, вала, лудовао и излудовао се. Хтео је да поведе једну мању али одабрану дружиницу, све онако по избор бољи од бољег (а пријавиле су му се већ биле и две отпуштене курзискиње за наивне љубавнице); па онда да буде управитељ, редитељ и први љубавник — а зна да мала и декорације (тамницу

собу, шуму и један бунар) — а Маријолу да спреми за трагичну љубавницу и да седи на каси. Али би он, наравно, много паметније управљао дружином него онај сметењак, последњи управитељ његов, који је упропастио онако красну дружину, паре смотао, таленте растурио куд који, а прву и наивну љубавницу оставио у „ферзац“ као касирку у башти код „Вечитога пролећа“ код хотелијера где им је била арена. Све би он то (оптимиста будући, као сваки глумац) куд и камо вештије извео. Али му то избише из главе, јер скочише сви, колико их је год било, на њега као на белу врину (а ни до датог одмах под интерес новца није могао доћи) — и он послуша мајку Сикку која му рече одлучно: да она неће, док је она жива, дати да јој дете иде у гурбетлук! Јер Сика је имала неке нејасне и чудновате појмове уопште о уметности. Као мајка била је противна том новом животу „на даскама што значе свет“; јер се (не знам откуд) бојала да јој Маријола не падне с конопца каквор!!! А и сви остали гракнуше на њега. Те које претње и савети кардаша (Калча је рекао да ће да га бије), које преклињања Сикина и сузе Маријолине — учинише те попусти.

И он се жртвовао за кућу и за децу (за ћерку Добрилу и сина Миленку), иако је тврдо убеђен био да је нешто друго, узвишеније нешто, прави позив његов. И наш несуджени Герик закопа таленат свој и малакса; и угушујући богодани му дар и полет, клонуше му и спадоше крила, као очупаном гушчету, и он се умири. Савлађује себе, али ипак, ипак; стара она глумачка крв не да се затајити. Не верујте му, и ако га видите како достојанствено, бирократски, иде и прегледа и констатује чистоту по становима, или се крене с пандуром и кесама да купи порез — не верујте му, велим, оном мирном и равнодушном изгледу и изразу као резигнације неке. Вук длаку мења, а ћуд никада; притерала орла зла година — али стара она глумачка крв, као што рекох, не да се затајити; узбуни се понекад јаче. Окреће, истина,

главу и бега од залепљених позоришних плаката, само да не види бруку ко игра његове улоге (у којима је он просто бог!), бега од њих као негда, у старо доба, стари и искусни морнар што је бегао од сиренских гласова и примамљивих песама; али види ли само какву пространију, ширу и вишу шупу, ипак уздахне кришом. А кад год види какво парче црвене или жуте коже, тужан је целога дана, јер се опет пробуди у њему она стара узалуд успављивана гуја; одмах му дође на памет, какве би красне једне чизме могле одатле да се начине за Максима Црнојевића или Милорада Виловића!

Р Е Ч Н И К

ђ — чим.

Агнија — особа у делу „Лаворика и просјачки штап“ од Холтаја.

адет — хадет, обичај.

ален — алев, црвен.

алис — баш, управо.

алиш-вериш — добитак, пазар, ћар.

американ — просто небељено платно.

анаме — ханума, госпођа.

анасонлика — амберија, ракија зачињена анасоном, која се најрадије пије у Турској.

анатематика — математика.

антика — нешто особито, изврсно.

ашколсн — браво, врло добро!

ашчија — кухар, човек који продаје кухана јела.

бајаги (и бајагим) — „бојаги“, тобоже, токорсе.

бајиновац — дуван (најбољи српски) из Бајине Баште (у округу ужичком).

баксуз — злосрећник, рђаве талије човек („малерозан“).

баталити — оставити, „напустити“.

батисати — покварити, уништити.

батисује (од батисувати) — квари, уништава.

батли — срећан.

бсаз-антерија — бела антерија (дуга хаљина с рукавима, која се носи испод друге).

бегендисати — захтевати, замилувати.

бегенисати — захтевати, замилувати.

безец (нем. Besatz) — руб, по руб, опшав.

белким (и белћим) — ваљада, може бити; као да.

берем — бар, барем, дајбуди.

берићат-версум (и берићет-версун) — да Бог поможе! хвала Богу!

бесити се — обесити се, вешати се.

бештек (нем. Besteck) — посуђе (за јело) на столу.

блажити — мрсити (јести „блага“, тј. мрсна, јела).

Бож'ке! — Бого мили!

бојлија — убојна (пушка).

бошћа — већа марама, у коју се увијају и везују ствари (обично за ношење).

букара — бокара, бокал, милужка.

булбул — славуј.

бућмеџија — који прави бућме (танак свилени гајтан, којим се везу јелеци, фермени и др.).

већил — помоћник, доглавник.
викати (отуда: викам и вика...,
викају) — говорим (велим,
каже..., веле).

Виник — брег покривен вино-
градима у близини Ниша.
врнути — вратити; окретати,
ићи („врне ћиша“ — пада
киша).

Герик — славни енглески глу-
мац из XVIII века.

ги — их, њих (и им, њима).
гидија — „ђидија“, јунак, де-
лија.

голем нишан — званични и-
спит, прстеновање.

гонце — пупољак од руже.

гочобија — бубњар.

гу — њу, ју, је (и њој, јој).

гугутче — мала гугутка (врста
голуба, слична кумрији).

гуланфер — „голанфер“, голи
син, бескућник.

гурбет — скитачки Циганин.

давија — тужба, жалба (суду).

данке (нем. Danke) — хвала!

дахире (и даире) — врста тур-
ске свирке (као решето) с
прапорцима: једном се ру-
ком држе, а другом се у
њих удара уз песму и игру.
движеније (црквсл.) — кре-
тање.

Деда-Владика — пређашњи
(још из турскога доба) ста-
ри владика Виктор, кога су
дедом звали.

Дездемона — особа у делу
„Отело“ од Шекспира.

дек' — да.

демек — то јест, хоћу рећи.

дибидуз — сасвим.

Долора — особа у делу „О-
таџбина“ од Сарду-а.

дом — кућа; дома, кући.

дор — тек; док.

дуздисати (прош. пр. дузди-
саја) — удесити, ујдурисати;
догнати; измислити.

дулум — комад њиве, готово
као пола дана орања (207
квадр. хвати).

Ђеврек — колач, налик на пе-
ретак, али сладак (праве га
хлебари из Турске).

ђувеч — неко јело (месо ов-
чје, зачињено луком, најви-
ше црвеним патлиџанима,
кромпирима итд.) које се
пече у суду ђувечету.

ђузел — леп, угледан.

екимин — „хећим“, лекар.

ела, елате — деде, хајде, хај-
дете.

ели — или.

е ли? — је ли?

ем — буд'.

епитроп — тотор (црквени).

еснаф-човеци — еснафски љу-
ди, људи од реда.

есцајг (нем. Esszeug) — оруђе
за јело (жлице, виљушке и
ножеви).

ефендија — господин.

ешек — магарац.

ешеклук — магарећи посао,
свињарија.

жални — жалосни, тужни.

„живо-здрово“ — поздрав
(„како си“?); „од данас немам
веће с теб' „живо-здрово“
— од данас више с тобом
не говорим.

жмије — гледа дремљиво,
чкиљи очима.

забађава — „забадава“, залуд,
бесплатно.

загар — огар, ловачки пас.

задружан — јак, развијен.

зајац (множ. зајци) — зец.

замајати се — забавити се.

замандалити — мандалом (ве-
ликом кључаницом) затво-
рити.

занајат (и занајет) — занат.

запојем — запевам.

заседање — седница (и соба
или дворница, канцеларија,
у којој „засадава“ каква
власт).

заступити — заузети, прихва-
тити („Та када си Турци о-
доше и Србија заступи“).

Зејбечи — неко турско племе
у Азији.

зејбечка игра — игра коју и-
грају чочеци.

зем — земља.

зор — сила.

зорт — невоља, тескоба.

зурлаш — који свира у зурле.

зурле — свирале (могу бити и
с два писка), мало дуже од
кларинета, имају 6 рупа и
при дну су широке као ма-
њин левак.

изђиздити се — нагиздити се,
накитити се.

излегати — излазити.

илач — лек.

инћар — бах, одрицање.

искрати — изагнати, исте-
рати.

искати — тражити, хтети.

искачати — излазити, одла-
зити.

искочити — изићи, појавити
се.

истепати — избити, истући.

ич — нимало, ништа.

јагурида — јагорида, греш
(у преносном значењу човек
тврдица).

јакаша, јараша! — припев у
песмама које певају Ци-
ганке.

јала — јалах (узвик за соко-
љење), те.

јаст'к — „јастук“, узглавница,
узглавље.

Јованка — особа у делу „Ма-
рија Тјудорова“ од Виктора
Ига.

Јулије Флотвел — особа у
делу „Распикућа“ од Рај-
мунда.

јутре — сутра.

кабајет — кривац.

калпузан - пара — лажан
(„калп“) новац.

капарисује — даје капару.

карађозлија — опсенар.

карађозлика — опсенарка.

кара-севдах — очајни занос
(у љубави).

кардаш — друг, пријатељ.

каскандисувати — сумњати на
кога, бити љубоморан.

катизма — један од 20 делова
псалтира.

катиљ — крвник, убица.

Келе-Кула — Ћелекула, близу
Ниша кула, у коју су биле
узидане главе српских јуна-
ка изгинулих са војводом
Синђелићем 1809 на Чегру.

келеш — „ћелеш“, ћелав (без косе) човек (грдња).

кенеш — заход.

керамиција — „ћерамиција“, црепар, човек који прави црепове (ћерамиде).

керка — кћи, ћерка.

кеф — кеф, воља.

кијамет — страшни суд, несрећа.

килер — ћилер, спрема, собица за оставу.

Кланбрасил — особа у делу „Марија Тјудорова“ од Вик. Ига.

кисарини — кисар, црквењак.

кован'к — „кованлук“, уљаник.

коли („толи... коли“) — колико.

коцкарини — коцкар, карташ.

кршити — ломити.

к'смет — усуд, судбина.

кузум — јагње.

куп — скуп; „на куп“ — скупа, заједно.

курбан — жртва (клање овна у славу Богу и Мухамеду).

курталисувати — ослободити (опростити) кога од чега.

лагар-папуче — лаковане папуче.

лацкати — ласкати, удварати се.

леблебија — зрно (жућкасто) од неке воћке, слади и меће се у „симите“.

леблебиција — који продаје леблебије.

лезет — укус; лезетли, укусно; апетит.

лещедер — „лещедер“, воскар, који прави жуте (вашарске)

колаче.

либаде — кратка горња (до појаса) хаљина женска, која се не спучава спреда.

липцал — „липсао“, цркао.

лојзе (исто што и „лозје“) — виноград.

максуз — нарочито.

„Максим Црнојевић“ — драма од Л. Костића.

мала и махала — крај, део града, већа улица.

мале - башија — „малбаша“, старешина једнога краја вароши (махале).

манџа — јело.

марифетлук — мајсторија, умешност.

масуричанини и масурички — из среза масуричког у околину врањског.

мезелук — мезе, јело којим се присмаче (мезети).

мекам — неки турски марш (музика).

мерак — жудан; човек нечега много жудан.

меснице — месојеђе.

милипрот (нем. Milchbrod) — хлеб умешен с млеком („милиброт“).

Милорад Виловић — особа у делу „Смрт Стефана Дечанског“ од Ј. С. Поповића.

миндерлук — на чем стоји миндер, као шира клупа (на покретним ногарима) дуж зидова у соби.

мори — море! де!

мртвак — мртвац.

мужије — мужевни, људи.

мумле-шампија — врста белих шамија.

муслафирски — гостински.
 мустаћи — бркови.
 мутавџија — струнар.
 мутвак — кухиња (може бити
 и засебна зграда).

на овуја — овој.
 најмалеџни — најмањи.
 нак — нека.
 накарати — нагнати, најури-
 ти, отерати.
 нал'не — „нануле“, врста др-
 вене женске обуће.
 намѱор — мрзовоља, мрзово-
 љац.
 нануле — види: нал'не.
 недоумјеније — „недоумица“,
 сумња, неизвесност.
 немак — немац, нем човек.
 ники — неки.
 Никица — особа у делу „Ста-
 ри Бака“.

њекња — негда, одавно; оно-
 мад.
 њојни — њен.
 њума — њу; на њума — њој,
 њен.

обичати — имати у вољи.
 објатије (црквсл.) — загрљај.
 облигатан — обавезан, неми-
 нован, који мора бити.
 одваљивати — (преносно) од-
 сецати, лагати.
 оди — од.
 одовутке — одовуд.
 оканик — оканица, оксњак,
 суд од оке (литар и 280 гр.).
 окати — викати, дозивати.
 окнути — викнути, дозвати.
 он алти — некакав (шеснае-
 сти) турски марш.

отоичке — отоич, малопре,
 малочас.
 отутке — отуда.
 ошашавеја — „ошашавио“, по-
 стао „шашав“ (прилуд).

па — па, опет.
 пајтон — „фаетон“, фијакер
 (финна кола на пружинама).
 пакфон — паквон, аргентан
 („ново сребро“), смеша од
 меди, цинка и никла.
 памуклија — кратка хаљина
 (затворена на прсима) с ру-
 кавима, наложена памуком.
 Пантелеј — Пантелија, мана-
 стир (црква) Св. Пантелије
 одмах до Ниша, задужбина
 Стевана Немање.
 пасионирт — „пасиониран“,
 живо заузет.
 пезевенк — подводник, погр-
 дна реч за псовку.
 пеки! — добро!
 пеливан — играч на ужету,
 гимнастичар.
 пењерлија — врста ћаје, ко-
 лач са сиром.
 пеш — пешке, пешице.
 пилав — пиринач (ориз).
 питују (од питовати или пи-
 тувати) — питају.
 пишин — одмах.
 пишман — одустајање, кајање.
 побрго — брже, побрже.
 погружен — потонуо, као у-
 бијен.
 под план — „по плану“, осо-
 бито.
 поканити — понудити.
 помеђу — међу, између.
 помомак — бољи момак.
 порта — врата.

поручати (некоме) пилав — „појести коме кољиво“, дочекаати нечију смрт.
 послуг — послуга.
 посмеша се — „посмеша се“, помео се.
 потаква — мало боља.
 потепати — побити, потући.
 потурњак — потурчењак.
 поцрцати — поцркати.
 правешем — прављах, чињах.
 прајимо — правимо; што да прајимо? — шта да радимо?
 премислити се — преоми-слити се.
 при — к, код.
 прилегати — приличити, пристајати.
 приседник — претседник, најстарији кмет.
 причест — причешће.
 пролет — пролеће.
 проминути — проћи; „без мене не може да се промине“ — не може бити без мене.
 пустиња — кућа („пуста“: у проклињању).
 путине — опуте (узице) за привезивање опанака (место каиша).
 пуџет — букет, кита.
 пцетиште — псетиште.
 пчешки — псећи, пасји.
 разговарамо се — разговара-смо се.
 ратлок — „ратлук“, шећер с брашном укухан.
 резил'к — „резилук“, срам.
 рипчики — „рипчићи“, риби-це.
 родљак — рођак.
 рутав — чупав, космат, тј. зрео, човек.

сас — сад; сасашњи — сада-шњи.
 садразамски — „садразамско време“, период времена ка-да је велики везир долазио у који вилајет ради инспек-ције, што је обележавано увек или премештајем ва-лија или вешањем и сургу-ном (изгнањем) сумњивих грађана.
 сајбија — ималац, власник, господар.
 салте } — само.
 сал' }
 самнување — свањивање, сва-нуће.
 самнути — сванути.
 санким — „санћим“, тобоже, као бајаги.
 сас — с, са.
 сербез — слободно, без бригае.
 сехирити — гледати, чудити се, уживати.
 сигуран — „осигуран“, обез-беђен (код друштва за о-сигурање).
 сијасвет — „сијасет“, врло много.
 сиктер! — одлази, иди без трага; „сиктер - чорба“ — чорба за истеривање из ку-ће, тј. кава, коју кад гост попије треба да одлази.
 синедрија — јеврејско збори-ште.
 сирочики — сирочићи, сиро-чад.
 скарати се — покарати се, свадити се.
 скутати се — сакрити се.
 славеј — славуј.

следователно — (по руском)
дакле, према том.

собући (сад. вр. собучем) —
свући, скинути.

состојаније — стање („ствар
је онда у другом состоја-
нију“ — онда ствар стоји
друкчије).

спацирати — „шпацирати“,
ходати.

сполај на Господа! — хвала
Богу!

срамуваја се — стидео се.

срма — сребро (чисто); срма-
зрно — сребрно зрно.

срма-колан — сребрни колан.

сридак — сридаћ, срнин му-
жјак.

стањујем — постајем.

„Стари Бака“ — позоришни
комед у три чина од Сиге-
тија, који се од шездесетих
година често даје и радо
гледа.

стојаћна (војска) — стајаћа.

стринке — стрино!

строшити — сломити, раз-
бити.

суз! — кут'! куш!

суцук (швапски) — девеница,
кобасица.

та — те, и, па.

табијат — нарав.

таг (и тагај) — тада.

Талбот — особа у делу „Ма-
рија Тјудорова“ од В. Ига.

тамке — тамо.

тантика (по нем. Töntchen) —
тетица.

таратор — салата од краста-
ваца (пресних).

тараф тараф (чинити) — дар-
мар.

тебке — тебе, тебека.

тејаше — хоћеше („не тејаше
да бидне“ — не могаше
бити).

терзијан — дрвце којим се
удара у тамбуру.

теће — тек, истом.

теферич — место у пољу за
веселе, па и само веселе.

тефтедар — благајник, рачу-
новођа.

тешем — хтедох.

тике — тек, само.

тиријађија — љубитељ нечега,
занесењак (за нечим).

тиш-колеге (нем. Tisch-Kolle-
gen) — другови за столом
(у гостионици).

т'кнуја (прош. придев од
т'кнути) — такнуо.

т'мнина — тама, тамнина.

толи — толико.

тол'ко — толико, само.

топрв — истом; први пут; у
исто време,

требе — треба („требе да је“
— ваља да је).

требеју — требају.

требешем — требах („требе-
шем да гу узнем“ — треба-
ло је да је узнем).

треска — тресавица, грозница.

тугоо! — туго, жалости!

тунофес — обичан црвени
фес, мањи од стамболскога.

туршија — консерва од зеле-
ни (паприка, краставаца
итд.), спремљена у сирћету
за зиму.

тутун — дуван.

тутур — тутор, старалац.

туфек — пушка.

Ћебаџија — који прави (и продаје) ыевапе и ыевапчи-
ће.

Ћебап — ыевап, месо исечено
на ситне комаде и испечено
на ражњу.

Ћебапчићи — ыевапчићи, ме-
со врло ситно исецкано и
уваљано у мале комадиће
који се пеку на роштиљу.

Ћезап — азотна киселина.

Ћеманеџија — који свира у
Ћемане (виолину).

Ћилим — шареница, простир-
ка (по поду).

Ћирија — „кирија“, пајам.

Ћитајка — неко турско платно
(материја), од кога се праве
памуклије и антерије.

Ћитити — китити.

Ћиша — киша.

Ћопек (мн. Ћопеци) — псов-
ка: псето једно!

Ћутек — батина.

уапити — „ухапити“, ухвати-
ти, шчепати; ујести.

узуџовски — Узунцево, ме-
сто у Турској, чувено са ва-
шара, сајма.

улегнуја — „улегао“, ушао.

уникум — јединствено.

упреподобити се — начинити
се „преподобан“, смирен.

утепати — убити.

ф — у (стари предлог в, ва).

Фабијано Фабијани — особа
у делу „Марија Тјудорова“
од В. Ига.

фах (нем.) — струка.

ферзац (нем.) — залога.

фидан — изданак, младница.

физикусовица — жена физи-
куса (околног лекара).

фираунски — фараонски, ци-
гански.

фицови — „вицеви“, досетке.

фурт (нем. fort) — непреста-
но.

фурунџински — пекарски, хле-
барски.

фустан — „фистан“, дуга жен-
ска хаљина.

хамам — турско купалиште.

цврсто — „чврсто“, јако, до-
бро.

чалџиџи-башија — онај први
у свирачкој дружини, као
неки хоровађа њихов. У У-
гарској се зове примаш.

чампаре — везице, ланчићи на
уздиг; кастањете од метала
којима чочеци звецкају кад
играју.

чандије — цреп на крову.

чекија — бритва, ножић.

челебија — одличан човек, го-
сподин, соко.

четити — читати.

чирак — шегрт, ученик.

чираче — мали „чирак“, слу-
шче, шегрче.

чкоља — „чкола“, школа.

чорбаџи, чорбаџија — госпо-
дар, газда.

чочек (обично у множ. чоче-
ци) — Циганчица што игра
и пева с дахирама.

чунке — пошто, почем.

чурити — пушити.

џезва (и ђезва) — мали суд
(лимени) за кухање каве.

џивџан — врабац.

Џилберт — особа у делу „Ма-
рија Тјудорова“ од В. Ига.

џимпир — лола.

џумбус — вашар, галама.

шалваруша — женско које
носи шалваре (женске ши-
роке панталоне).

шампија — танка марама
(женска) за убрађивање или
за повезивање.

шебек — мајмун.

шевећерија — рад према све-
ћи (обично подранак, кад
сви радници устану зими у
2 или 3 сата после поноћи,
те раде до сванућа).

широћи — широки.

шљивка — шљивовица (ра-
кија).

шотка — пловка, патка.

шочики — „шочићи“, плов-
чићи.

што — да.

САДРЖАЈ

	Страна
Глава прва: Ђурђев-дан	7
Глава друга: Патарица	63
Глава трећа: Марков-дан	72
Глава четврта: Патарица	128
Глава пета: Прида	139
Речник	149

СРПСКА КЊИГА

У издању под овим именом Издавачко и прометно а. д. Југоисток објављује странице из народне књижевности, народне поезије и прозе, и избор најбољих дела српских писаца од најстаријих до данашњих.

Досад су изишле ове књиге:

- Свеска 1/3: Српске народне песме I (Неисториски циклус).
Избор и предговор Уроша Џонића.
- Свеска 31/32: П. П. Његош: Горски Вијенац, с предговором
и коментаром Т. Ђукића. Друго издање.
- Свеска 34: Ђура Јакшић: Изабране песме. Избор и пред-
говор Симе Пандуровића. Друго издање.
- Свеска 35: Милован Глишић: Два цванцика. Предговор Ж.
Вукадиновића. Друго издање.
- Свеска 36/37: Јаков Игњатовић: Вечити младожења. Предго-
вор Г. Геземана.
- Свеска 38: Душан Радић: Сеоске приповетке. Избор и
предговор Ж. Милићевића. Друго издање.
- Свеска 39/40: Јован С. Поповић: Тврдица и Београд некад и
сад. Предговор Бор. Јевтића.
- Свеска 41/44: Јаков Игњатовић: Милан Наранџић, роман.
- Свеска 45: Лаза К. Лазаревић: Приповетке. Друго издање.
- Свеска 46/47: Јанко Веселиновић: Изабране приповетке. Дру-
го издање.
- Свеска 48/49: Милован Ђ. Глишић: Приповетке.
- Свеска 50: Стеван Сремац: Ивкова слава, приповетка.
- Свеска 51: Стеван Сремац: Зона Замфирова, приповетка.
- Свеска 52: Коста Трифковић: Школски надзорник и Љу-
бавно писмо, комедије у једном чину. У при-
преми.
-

	+	+				+	+		
+	x				+	+	+	+	
+	+		+	+		+	+		
+		+	+				+	+	+
	+	+					+	+	
					+	+			

152.
23
129

135
129
6

П	Р	З	О	В	Е	Н	Д	У
Р		О						У
Е	Н	О	Н	З	В	У		
И	Н	З	О	Н	Д	У		

СРПСКА КЊИГА

У издању под овим именом Издавачко и прометно а. д. Југоисток објављује странице из народне књижевности, народне поезије и прозе, и избор најбољих дела српских писаца од најстаријих до данашњих.

Досад су изишле ове књиге:

- Свеска 1/3: Српске народне песме I (Неисториски циклус). Избор и предговор Уроша Џонића.
- Свеска 31/32: П. П. Његош: Горски Вијенац, с предговором и коментаром Т. Ђукића. Друго издање.
- Свеска 34: Ђура Јакшић: Изабране песме. Избор и предговор Симе Пандуровића. Друго издање.
- Свеска 35: Милосан Глишић: Два цванцика. Предговор Ж. Букадиновића. Друго издање.
- Свеска 36/37: Јаков Игњатовић: Вечити младожњџа. Предговор Г. Геземана.
- Свеска 38: Душан Радић: Сеоске приповетке. Избор и предговор Ж. Милићевића. Друго издање.
- Свеска 39/40: Јован С. Поповић: Тврдица и Београд некад и сад. Предговор Бор. Јевтића.
- Свеска 41/44: Јаков Игњатовић: Милан Наранџић, роман.
- Свеска 45: Наза К. Лазаревић: Приповетке. Друго издање.
- Свеска 46/47: Јанко Веселиновић: Изабране приповетке. Друго издање.
- Свеска 48/49: Милован Ђ. Глишић: Приповетке.
- Свеска 50: Стеван Сремац: Ивкова слава, приповетка.

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА
"РАДОЈЕ ДОМАНОВИЋ"

30 CP 821.163.41-32

СРЕМАЦ С.

Ивкова слава

ЛЕСКОВАЦ

000315835

COBISS